

<p>בני נשא מבתר דחלתא דקב"ה ית' וית' שמו אמן ע"כ (מכאן חזור לפ' בלק א"ר אלעזר בלעם חייבא מאן קמיל ליה וכו' דף קצנ ע"ב) בילא"ו יילא"ו</p>	<p>הרחמן שבטל מהעולם הכשופים שלא יטעו בני אדם מאחר יראתו של הקדוש ברוך הוא יתברך ויתעלה שמו אמן</p>
--	---

תוספות

ש/א	
<p>ואלה מוסיף על הראשונים אשר כבר היו לעולמים כי מקומות מקומות יש ששייכים להם איזה מאמרים כמו מספר הבהיר ותוספתא ומדרש רות וכיוצא באלו שלא נדפסו בדפוס מנמובה ואולי יאמר האומר שלא נאמר בו כי טוב הואיל ואינו בשלמותו והכל הולך אחר החתום לכן הדפסנום בסוף הספר כדי שכל אחד ימצא מבוקשו</p>	
<p>שייך לדף ד' ע"ב בשורה אחרונה אחר תיבות דאגין על כלא - סימן א'</p>	
<p>³רבי יהודה ור' יצחק הו' אזלי בארחא עד דהו' אזלי פגעו בההוא ינוקא דהו' אזילן והוה לאי א"ל לאינא דלא אכילנא יומא דין אפיקו נהמא ויהבו ליה אתרחיש לו נסא ואשכחו חד נביעו דיק דמיא (ס"א תחות אילנא) תחותהון שתו מניה ויתבו</p>	<p>רבי יהודה ורבי יצחק היו הולכים בדרך בעוד שהיו הולכים פגשו באותו תינוק שהיה הולך והיה עיף¹ אמר לו אני עיף² שלא אכלתי היום הזה הוציאו לחם ונתנו לו התרחש להם נס ומצאו מעיין א' דק של מים (תחת האילן) תחתיהם ושתו ממנו וישבו.</p>
<p>פתח ההוא ינוקא ואמר ויקרא אל משה (ויקרא א א) הכא אלף זעירא אמאי בנין דהאי קריאה לא הוה בשלימו מאי טעמא דלא הוה אלא במשכנא ובארעא אחרא בנין דשלימו לא אתשכח אלא בארעא קדישא תו הכא</p>	<p>פתח אותו תינוק ואמר (&) ויקרא אל משה למה כאן א' קטנה משום שהקריאה הזו לא היתה בשלמות מה הטעם שלא היה אלא במשכן ובארץ אחרת משום שאין שלמות נמצאת אלא בארץ הקדושה עוד כאן שכינה</p>

כן וגו', כל המאמין בדברים האלו וכיוצא בהן ומחשב בלבו שהן אמת ודבר חכמה אבל התורה
אסרתן אינן אלא מן הסכלים ומחסרי הדעת ובכלל הנשים והקטנים שאין דעתן שלימה, אבל בעלי
החכמה ותמימי הדעת ידעו בראיות ברורות שכל אלו הדברים שאסרה תורה אינם דברי חכמה
אלא תהו והבל שנמשכו בהן חסרי הדעת ונטשו כל דרכי האמת בגללן, ומפני זה אמרה תורה
כשהזירה על כל אלו ההבלים תמים תהיה עם ה' אלהיך. ועי' ביאור הגר"א יורה דעה סימן קעט
ס"ק יג: ואף על פי כו'. הרמב"ם וכ"כ בפ' המשנה לפ"ד דעבודת כוכבים אבל כל הבאים אחריו
חלקו עליו שהרי הרבה לחשים נאמרו בגמרא והוא נמשך אחר הפלוסופיא הארורה ולכן כ'
שכשפים ושמות ולחשים ושדים וקמיעות הכל הוא שקר אבל כבר הכו אותן על קדקדו שהרי
מצינו הרבה מעשיות בגמ' ע"פ שמות וכשפים אמרה איהי מלתא ואסרתה לארבא אמרו כו' (שבת
פ"א ב' חולין ק"ה ב') ובספ"ד מיתות ובירושלמי שם עובדא דר"א ור"י וכן בתירה וכן ר"ח ור"א
דאיברו עיגלא תילתא ור' יהושע דאמר שם ואוקמיה בין שמיא לארעא (בכורות ח' ב') וכן אבישי
בן צרויה (סנהדרין צ"ה א') והרבה כיוצא ואמרו (בספ"ד מיתות חולין ז' ב') למה נקרא שמן כשפים
כו' והתורה העידה ויהיו תנינים וע' זוהר שם וכן קמיעין בהרבה מקומות ולחשים רבו מלספר.
והפלוסופיא הסתו ברוב לקחה לפרש הגמרא הכל בדרך הלציי ולעקור אותם מפשטן וח"ו איני
מאמין בהם ולא מהם ולא מהמונם אלא כל הדברים הם כפשטן אלא שיש בהם פנימיות לא
פנימיות של בעלי הפלוסופיא שזרקין אותו לאשפה שהם חצוניות אלא של בעלי האמת:

1

2

3 עי' ח"א רלט ע"א שכל זה ציטוט של שם.

<p>שכינתא התם שלימו דדכר ונוקבא (&) אדם שת אנוש אדם שלימו דדכר ונוקבא הכא נוקבא תו סיפא דקרא (&) וידבר יי' אליו מאהל מועד לאמר בג"כ א' זעירא ותו א' זעירא מתל למלכא דהוה יתיב בכרסייא וכתרא דמלכותא עליה ואקרי מלך עלאה כד נחית ואזיל לבי עבדיה מלך זוטא אקרי כך קב"ה כל זמנא דאיהו לעילא על כלא מלך עלאה אקרי כיון דנחית מדוריה לתתא מלך איהו אבל לאו עלאה כדקדמיתא בג"כ אלה זעירא</p>	<p>שם שלמות של זכר ונקבה אדם שת אנוש אדם שלמות של זכר ונקבה כאן נקבה עוד סוף הכתוב וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר משום כך א' קטנה ועוד א' קטנה משל למלך שהיה יושב בכסא וכתר מלכות עליו ונקרא מלך עליון כשירוד והולך לבית עבדו נקרא מלך קטן כך הקדוש ברוך הוא כל זמן שהוא למעלה על הכל נקרא מלך עליון כיון שהוריד את מדורו למטה הוא מלך אבל לא עליון כמו בתחלה משום כך א' קטנה.</p>
<p>ויקרא הכי תנינן זמין ליה להיכליה מאהל מועד מאן הוא אהל מועד אהל דביה תליין מועדא והנא ושבתא לממני כד"א (&) והיו לאותות ולמועדים וביה שריא חושבנא לממני ומאן איהו סיהרא כד"א (&) אהל כל יצען כל יסע יתדותיו לנצח</p>	<p>ויקרא כך שנינו הזמין אותו להיכלו מאהל מועד מיהו אהל מועד אהל שבו תלויים מועד וחג ושבת למנות כמו שנאמר והיו לאותות ולמועדים ובו מתחילים למנות את החשבון ומיהו הלבנה כמו שנאמר אהל כל יצען כל יסע יתדותיו לנצח</p>
<p>לאמר מאי לאמר בגין לגלאה אבל כלא חד ושפיר הוא בגין דשלימו הוא אתר לגלאה מה דהוה סתים לגו ובכל אתר לאמר כד"א (&) וידבר יי' אל משה לאמר (&) וידבר יי' אליו מאהל מועד לאמר דאתייהיב רשו לגלאה דהא אתמני לסיהרא ההוא מלה מאתר דמשה קיימא וידבר יי' לעילא אל משה באמצעיתא לאמר בברייתא (ס"א בבתרייתא) אתר דאית רשו לגלאה</p>	<p>לאמר מה זה לאמר כדי לגלות אבל הכל אחד ויפה הוא משום ששלמות הוא מקום לגלות מה שהיה נסתר בפנים ובכל מקום לאמר כמו שנאמר וידבר ה' אל משה לאמר וידבר ה' אליו מאהל מועד לאמר שנתנה רשות לגלות שהרי היה צווי¹ ללבנה אותו הדבר מהמקום שעמד משה וידבר ה' למעלה אל משה באמצע לאמר² בחוץ (בסוף) המקום שיש רשות לגלות.</p>
<p>תו ויקרא אל משה מה כתיב לעילא (&) ויביאו את המשכן אל משה וגו' אמאי אל משה הכי אמרו בגין דמשה חמא ליה בטורא וקב"ה אחמי ליה בחיזו דעינא כד"א (&) כאשר הראה אותך בהר כמראה אשר הראה ה' את משה וגו' וכתוב (&) וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר השתא דאייתא ליה בגין דיחמי אי איהו כההוא משכנא דחמא (ס"א בגין דיחמי איהו ההיא משכנא דחמא)</p>	<p>עוד ויקרא אל משה מה כתוב למעלה ויביאו את המשכן אל משה וגו' למה אל משה כך אמרו משום שמשה ראה אותו בהר והקדוש ברוך הוא הראה לו במראה העין כמו שנאמר כאשר הראה אותך בהר כמראה אשר הראה ה' את משה וגו' וכתוב וראה ועשה בתבניתם אשר אתה מראה בהר עכשיו שהביאו לו כדי שיראה אם הוא כמו אותו המשכן שראה (כדי שיראה הוא אותו משכן שראה).</p>
<p>אבל אמאי ויביאו את המשכן אל משה אלא למלכא דבעא למבני פלטרין למטרוניתא פקיד לאומנין היכלא דא בדוך פלן והיכלא דא בדוך פלן הכא אתר לערסיה הכא אתר לנייחא כיון דעבידו לון אומנין אחמיו למלכא</p>	<p>אבל למה ויביאו את המשכן אל משה אלא [משל] למלך שרצה לבנות פלטרין למלכה צוה לאומנים. ההיכל הזה במקום פלוני וההיכל הזה במקום פלוני כאן המקום למטתה וכאן המקום למנוחה כיון שעשו אותם</p>

1
2

<p>כך ויביאו את המשכן אל משה מארי דביתא איש האלהים (&) כיון דאשתכלל היכלא למטרוניתא זמינת למלכא למיכלא זמינת לבעלה עמה בג"כ (ויקרא א א) ויקרא אל משה ובגין דמשה מארי דביתא איהו מה כתיב (&) ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה משה דאיהו מאריה דביתא עבד הכי מה דלית רשו לב"נ אהרא למעבד הכי</p>	<p>האומנים הראו למלך כך ויביאו את המשכן אל משה בעל הבית איש האלהים כיון שנתקן ההיכל למלכה הזמינה את המלך לאכל הזמינה את בעלה עמה משום כך ויקרא אל משה ומשום שמשה הוא בעל הבית מה כתוב ומשה יקח את האהל ונטה לו מחוץ למחנה משה שהוא בעל הבית עשה כך מה שאין רשות לאדם אחר לעשות כך</p>
<p>וידבר יי אליו דרגא אהרא עלאה וכדין בשעתא דאודמן משה למיעל כדין פתח ואמר (ויקרא א ב) אדם כי יקריב מכם מאי אדם הכא אלא כד אתחברן שמשא וסיהרא כחדא פתח ואמר אדם כדכתיב (&) שמש ירח עמד זבולה עמד ולא עמדו</p>	<p>וידבר ה' אליו דרגה אחרת עליונה ואז בשעה שהזדמן משה להכנס אז פתח ואמר אדם כי יקריב מכם מה אדם כאן אלא כשמתחברים השמש והלבנה כאחד פתח ואמר אדם כמו שכתוב שמש ירח עמד זבולה עמד ולא עמדו.</p>
<p>(&) כי יקריב מכם הכא אתרמיז מאן דיעביד פולחנא דקרנא שלים דישתכח דכר ונוקבא משמע מכם דישתכח כחיזו דלכון קרבן ליי' דיקריב כלא לאתאחדא כחדא עילא ותתא מן הבהמה לאחזאה אדם ובהמה וכלא כחדא מן הבקר ומן הצאן אלין (רתיכין) דאינון דכייין כיון דאמר מן הבהמה יכול מכלא בין דכייין בין מסאבן הדר ואמר (&) מן הבקר ומן הצאן וגו'</p>	<p>כי יקריב מכם כאן נרמז מי שיעשה את עבודת הקרבן שלם שימצאו זכר ונקבה משמע מכם שנמצא כמו המראה שלכם קרבן לה' שיקריב הכל להתאחד כאחד מעלה ומטה מן הבהמה להראות אדם ובהמה והכל כאחד מן הבקר ומן הצאן אלו (המרכבות) שהן טהורות כיון שאמר מן הבהמה יכול מהכל בין טהורים בין טמאים חזר ואמר מן הבקר ומן הצאן וגו'.</p>
<p>קרנכם קרבני מבעי ליה מאי קרבנכם אלא בקדמיתא קרבן ליי' השתא קרבנכם קרבן ליי' אדם קרבנכם מן הבקר ומן הצאן לאחזאה יחודא מעילא לתתא ומתתא לעילא מתתא</p>	<p>קרנכם, היה צריך לכתוב, קרבני, מה זה קרבנכם אלא בראשונה קרבן לה' ועכשיו קרבנכם קרבן לה' אדם קרבנכם מן הבקר ומן הצאן להראות יחוד ממעלה למטה ממטה למעלה, מלמטה</p>
<p>ש/ב</p>	
<p>לעילא היינו קרבן ליי' מעילא לתתא היינו קרבנכם מתל למלכא דאיהו יתיב בטורסקא עלאה לעילא וכרסייא דיליה אתתקן על ההוא טורסקא ומלכא עלאה על כלא ב"נ דקריב קרבנא (ס"א דורונא) למלכא בעא לסלקא מדרגא לדרגא עד דסליק מתתא לעילא לאתר דמלכא יתיב עלאה על כלא וכדין ידעין דהא סלקין דורונא למלכא וההוא דורונא (ס"א דמלכא) מן מלכא איהו נחית דורונא מעילא לתתא הא ידעין דההוא דורונא (ס"א דמלכא) נחית מעילא לרחימא דמלכא דאיהו לתתא</p>	<p>למעלה היינו קרבן לה' ממעלה למטה היינו קרבנכם משל למלך שהוא יושב ¹בגג עליון למעלה וכסאו מתוקן על אותו הגג והמלך העליון על הכל אדם שמקריב קרבן (דורון) למלך צריך לעלות מדרגה לדרגה עד שעולה ממטה למעלה למקום שהמלך יושב עליון על הכל ואז יודעים שהרי מעלים דורון למלך ואותו דורון (של המלך) מן המלך הוא יורד דורון ממעלה למטה הרי יודעים שאותו דורון (של המלך) יורד מלמעלה לאהוב</p>

<p>כך בקדמיתא אדם סליק בדרגוי מתתא לעילא וכדין קרבן ליי' מן הבהמה מן הבקר (&) נחית בדרגוי מעילא לתתא וכדין קרבנכם</p>	<p>המלך שהוא למטה כך בתחלה אדם עולה בדרגותיו ממטה למעלה וזה קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר יורד בדרגותיו ממעלה למטה ואז קרבנכם.</p>
<p>בג"כ (שיה"ש ה א) אכלתי יערי עם דבשי וגו' היינו אדם קרבן ליי' (&) אכלו רעים היינו מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן את קרביבו את רבי יצחק ונשקוהו אמרו ברוך הרחמן שזכינו לשמע את זה.</p>	<p>משום כך אכלתי יערי עם דבשי וגו' היינו אדם קרבן לה' אכלו רעים היינו מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן ואז תקריבו את קרבנכם באו רבי יהודה ורבי יצחק ונשקוהו אמרו ברוך הרחמן שזכינו לשמע את זה.</p>
<p>1א"ר יהודה יאות הוה להווא ינוקא דלא ינדע כלא האי ואנא מסתפינא עליה אי יתקיים בעלמא בניני האי א"ר יצחק ולמה א"ל דהא יכול לאסתכלא באתר דלית רשו לב"ג לאסתכלא ביה ומסתפינא עלוי דעד לא ימטי לפרקוי יסתכל וישנח ויענשון ליה שמע הווא ינוקא אמר לא מסתפינא מעונשא לעלמין דהא בשעתא דאסתלק אבא מעלמא בריך לי וצלי עלי וידענא דזכותא דאבא יגין עלי א"ל מאן הווא אבוך אמר בריה דרב המנונא סבא נטלו ליה וארכבו ליה על כתפייהו תלת מלין</p>	<p>אמר רבי יהודה נאה הוא לאותו תינוק שלא ידע את כל זה ואני פוחד עליו אם יתקיים בעולם בגלל זה אמר רבי יצחק ולמה אמר לו שהרי יכול להסתכל במקום שאין רשות לאדם להסתכל בו ואני פוחד עליו שטרם יגיע לפרקו יתבונן וישגיח ויענישו אותו שמע אותו התינוק אמר איני פוחד מעונש לעולמים שהרי בשעה שהסתלק אבי מן העולם ברך אותי והתפלל עלי ויודע אני שזכות אבי תגן עלי אמרו לו מי הוא אביך אמר בנו של רב המנונא סבא לקחו אותו והרכיבו אותו על כתפיהם שלשה מילין</p>
<p>2אזלו וסדרו מלין קמיה דר"ש אמר לון ודאי ירותא אורייתא אחסין ואלמלא זכותא דאבוי אתענש מלעילא אבל קב"ה לאינון דאזילו בתרא דאורייתא אחסינו לה אינון ובנייהו לעלמין</p>	<p>הלכו וסדרו את הדברים לפני רבי שמעון אמר להם ודאי ירושת התורה הוא ירש ואלמלא זכות אביו היה נענש מלמעלה אבל הקדוש ברוך הוא לאותם שהולכים אחר התורה מוריש אותה להם ולבניהם לעולמים</p>
<p>ספר הבהיר קדושים פב ע"א אחר תיבות ואת שבתותי תשמרו סימן ב</p>	
<p>43שמור את יום השבת ההוא במדה שביעית נאמר דכתיב (&) את שבתותי תשמורו</p>	<p>שמור את יום השבת ההוא במדה שביעית נאמר שכתוב את שבתותי תשמורו ומקדשי תיראו מה זו מדה</p>

1 ח"א רמ ע"א.

2 ח"א רמ ע"ב.

3 בהיר אות נז. ונכפל בזהר ח"א רסה ע"א.

4 תחילת לשון הבהיר: שלשה גלגלים יש לו לעוה"ז והאיך, העולם הזה נוטה לצד צפון ולדרום, היאך, צפונית מערבית דרומית, צפונית מערבית הוא גלגל הראשון הסובב עלינו, צפונית מערבית סלקא דעתך, אלא אימא כחו צפונית, והיינו שוק שמאל, ועליו גלגל שני והוא כולו מערבית. מערבית ס"ד, אלא אימא כחו הוה מערב, אלו הן נצחי עולם, ועליו גלגל שלישי וכחו מערבית דרומית, ומאי ניהו כחא קמא דאמרת שני, הוי אומר שוק של ימין, והדין כחא דמערבית דרומית הוא יסודו של עולם שנאמר בו (משלי י' כו) וצדיק יסוד עולם, וכח שני עומד מאחורי המרכבה וכחו הראשון מלפניו, וצדיק יסוד עולם באמצע, הוא יוצא מדרומו של עולם, והוא שר על אלה השנים, גם בידו נפש כל חי כי הוא חי העולמים, וכל לשון בריאה בדידה עבידא, ועליו כתיב (שמות ל"א יז) שבת וינפש, והוא מדת יום השבת, ועליו נאמר (שם כ' ח) זכור את יום השבת לקדשו, והא ג"כ כתיב (דברים ה' יב) שמור

<p>ומקדשי תיראו מאי ניהו מדה שביעית הוי אומר זה מדת טובו של הקב"ה¹</p>	<p>שביעית הוה אומר זו מדת טובו של הקדוש ברוך הוא.</p>
<p>ומאי טעמא אמר שבתותי ולא אמר שבתותי מלה"ד למלך שהיה לו אשה נאה וכל שבוע ושבווע מזמינה יום אחד להיות עמו והמלך יש לו בנים נאים ואהבם ואמר להם הואיל וכן הוא שמחו גם אתם ביום שמחתי כי אני בשלכם אני משתדל וגם אתם הדרו אותי ומאי טעמא זכור ושמור זכור לזכר ושמור לכלה ומאי טעמא ומקדשי תיראו שמרו עצמכם מן ההרהור כי מקדשי קדוש הוא למה כי אני יי בכל צד².</p>	<p>ולמה אמר שבתותי ולא אמר שבתותי משל למה הדבר דומה למלך שהיתה לו אשה נאה וכל שבוע ושבווע מזמינה יום אחד להיות עמו והמלך יש לו בנים נאים ואהבם ואמר להם הואיל וכן הוא שמחו גם אתם ביום שמחתי כי אני בשלכם אני עוסק וגם אתם הדרו אותי ולמה זכור ושמור זכור לזכר ושמור לכלה ולמה ומקדשי תיראו שמרו עצמכם מן ההרהור כי מקדשי קדוש הוא למה כי אני ה' בכל צד.</p>
<p>ספר הבהיר אמור צב ע"ב אחר תיבות בעובדא דיליה - סימן ג</p>	
<p>³א"ר רחומאי מ"ד (&) וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד והא כבר ירד אלא וירד מעשות החטאת והעולה ואה"כ וישא אהרן את ידיו אל העם נשיאות זו למה לפי שהקריב קרבן ונתרצה לפני אביהם שבשמים כדאמר צריך אותו שמקרבן לעליונים ומייחדן לייחד בכללן אלו ומה אל העם בעבור העם ומ"ט בנשיאות לברך להון בברכה אלא משום דיש באדם עשר אצבעות⁴ רמז לע"ס שנחתמו בהון שמים וארץ!</p>	<p>אמר רבי רחומאי מהו שכתוב וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד והרי כבר ירד אלא וירד מעשות החטאת והעולה ואחר כך וישא אהרן את ידיו אל העם נשיאות זו למה לפי שהקריב קרבן ונתרצה לפני אביהם שבשמים כמו שאמר צריך אותו שמקרבם לעליונים ומייחדם לייחד בכללם אלו ומהו אל העם בעבור העם ולמה בנשיאות לברך אותם בברכה אלא משום שיש באדם עשר אצבעות</p>

¹ עי' ספר הפליאה (&): אין כל חדש תחת השמש רק שפע הברכות הבא מן מקור חיים ומן המעיין המברך את כל הספירות בכל זמן ובכל רגע, שאלו היה פוסק לא היה העולם מתקיים זהו ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית וטובו הוא משך הברכות שהוא מדת טובו הבא מאין סוף באין הפסק. ועי' עבה"ק ח"א פכ"ג: מדת טובו של הקב"ה שהיא הכלה כנסת ישראל שהיא אוצר הכל.

² עי' רבינו בחיי שמות כ ח: זכור את יום השבת דע כי השבת היא הספירה האחרונה כי כן יום השבת אחרון תשלום כל מלאכת בראשית ונקראת כנסת ישראל ועל דרך זה רמזו רז"ל ואמרו כנסת ישראל בת זוגו של שבת ומזה קראו ליום השבת מטרונא הוא שדרשו בענין קרבן בהמה עד שתראה פני מטרונא תחלה ונקראת השבת ברית כשם שהזכיר באות המילה (בראשית יז) זאת בריתי וכן באות הקשת (שם ט) זאת את הברית ומה שהזכיר הכתוב בכאן זכור הכונה על השבת הגדול הוא מדת יסוד שמשם נמשכים רמ"ח מצות רמז בו זכר"ר י"ה והוא יום השבת וכשהזכיר במשנה תורה שמור על הכונה בשבת הנקראת מקדש והוא הכבוד שמשם נמשכים שס"ה מצות לא תעשה שהנשים חייבות בכולם וזהו סוד (ויקרא כו) את שבתותי תשמרו ומקדשי תיראו ומזה תמצא בירמיה (ירמיה יז) לבלתי עשות בו כל מלאכה בה כתיב בו קרי ומה שאמר ויום השביעי שבת לה' אלהיך באורו כי השבת ביום השביעי כי יום הז' הוא יסוד עולם שהיא הספירה השביעית והשבת בו כי הכל בכל וכן מצינו בפרשת כי תשא (שמות לא) וביום השביעי שבת שבתון קודש לה' וכתוב אחר כן לעשות את יום השבת ברית עולם קרא ליום הז' שהוא יסוד עולם שבת שבתון קדש לה' וקרא אל השבת המקבלת ממנו ברית ואחר שתבין כל זה אין לך לתמוה מדוע קראו חכמים ז"ל לקדוש היום קדושה רבא משא"כ בלילה כי היום כנגד זכור והלילה כנגד שמור וזה מבואר.

³ בהיר אות מח.

⁴ עי' ס"י (פ"א מ"ג) עשר ספירות בלי מה במספר עשר אצבעות חמש כנגד חמש וברית יחיד מכוון באמצע במילת לשון ובמילת המעור. בהגר"א: כי אצב"ע בגימ' שם אהר"ה במלוי יוד"ן, והוא חותם שנבראו בו שמים וארץ, כדכתיב (בראשית א) "את השמים ואת הארץ."

	<p>רמז לעשר ספירות שנחתמו בהן שמים וארץ.</p>
<p>ספר הבהיר פרי עין אילנא דאתרוגא וכו' מדרש רות שלח לך קעה ע"א אחר שורה אחרונה סימן ד</p>	
<p>²פתח ר' נהוראי בפרשת ציצית ואמר (&) ועשו להם ציצית וגו' הכא כתיב (&) לדורותם וגבי שבת לדורותם דכתיב (&) לעשות את השבת לדרתם כתיב (&) חסר³ דתנינן תקנו פרשת ציצית בק"ש ובדירתו של אדם נמצא ק"ש חוץ מפרשת ציצית שחסר משם במה נשלם אלא כשהאדם מתעמף בציצית ויוצא בו לפתח דירתו שלם</p>	<p>פתח רבי נהוראי בפרשת ציצית ודרש ועשו להם ציצית וגו' כאן כתוב לדרתם וגבי שבת לדורותם שכתוב לעשות את השבת לדרתם כתוב חסר ששינונו תקנו פרשת ציצית בקרית שמע ובדירתו של אדם נמצא קרית שמע חוץ מפרשת ציצית שחסרה משם במה נשלם אלא כשהאדם מתעמף בציצית ויוצא בו לפתח דירתו שלם.</p>
<p>והקב"ה שמח ומלאך המשחית זו משם וניצול האדם מכל נזק ומכל משחית והיינו לדרתם בשביל דירתם שהיה שם שלם ויצא מפתח ביתו במצות מלאך המשחית זו משם וניצול האדם מכל נזק ומכל משחית מנלן ממה דכתיב (&) מזוזות מאותיותיו משמע ז"ז מו"ת⁴ שלא נתן רשות למשחית לחבל וזו מפתחו</p>	<p>והקדוש ברוך הוא שמח ומלאך המשחית זו משם וניצול האדם מכל נזק ומכל משחית והיינו לדרתם בשביל דירתם שהיה שם שלם ויצא מפתח ביתו במצוות מלאך המשחית זו משם וניצול האדם מכל נזק ומכל משחית מנין לנו ממה שכתוב מזוזות מאותיותיו משמע ז"ז מו"ת שלא נתן רשות למשחית לחבל וזו מפתחו.</p>
<p>בשבת כתיב לדרתם מאי שעמא כיון שקדש היום דירתם של ישראל צריך להיות</p>	<p>בשבת שכתוב לדורותם למה כיון שקדש היום דירתם של ישראל צריכה להיות</p>
<p>שא/א</p>	
<p>בנר דולק ושלחן ערוך ודירתו מתוקנת חתן לקבל בו הכלה ומאי ניהי שבת כלה</p>	<p>בנר דולק ושלחן ערוך ודירתו מתוקנת כדירת חתן לקבל בו הכלה ומי היא</p>

¹ א"א להוריד ברכה עליונה למטה כי אם שיהי' מברכים בתחי' למעלה, כמ"ש בפ"ק דברכות (ז ע"א) שאמר הקב"ה לר' ישמעאל כ"ג ישמעאל בני ברכיני וכו', וברכות אלו נתנו לכהן בעבודתו שהוא מעורר מקורא דברכאן למעלה ואח"כ מוריד הברכות על ישראל וכמ"ש (ויקרא ט כב) וירד מעשות החטאת וכו' וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וכו', ואמרו רז"ל (מגילה יח ע"א) אחר עבודה והודאה ברכה המסורה לכהנים, וברכה זו הוא סוד המ"ן שצריך להעלות תחי' למעלה ואח"כ מוריד מ"ד וכמ"ש (בראשית ב) וא"ד יעלה מן הארץ ואח"כ והשקה וכו' כי לא המטיר ה' וכו' ואדם אין וכו' (אפיקי ים נדרים דף לב ע"ב).

² זר"ח פד ע"ד.

³ עי' לעיל רלח ע"ב ותיקו"ז עז ע"ב.

⁴ עי' תיקו"ז כו ע"א.

⁵ עי' תיקו"ז צד ע"ב: ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה זה השלחן אשר לפני ה' ועלה אתמר תערוך לפני שלחן פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה ובגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא דאתמר ביה מנורה בדרום מטה באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא. בהגר"א: **ושבת צריך כו'** - מפרש והולך כל עניני שבת וכן בתמ"ט עונג שבת ונהר יוצא כו' ארבעים מלאכות יציאות השבת כו': **כגוונא דפתורא כו'** - דהוא שכינתא כמ"ש למטה פתורא דקב"ה דא שכינתא ואיהי כו' רגלין שהן ד' רגלין דכורסייא וכמ"ש למטה פתורא איהי סמכא כו' והן ד' רגלי המרכבה באבהן ודוד וכן כו' דגלים כמש"ל צ"א א' ובפרשת בראשית כ"ו ב' ונהר יוצא כו' ועמיה מטה יהודה כו' וזהו אשר לפני ה' דהוא שכינתא שהיא לפני ה' ואמר זה שהוא י"ב פרקין דכו' סמכין כמ"ש למטה: **ועלה אתמר תערוך כו'** - ר"ל, בפתורא דלעילא דזכי בעוה"ב

<p>לעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה מתוקנת לכבודה כפי הראוי לה וע"ד כתיב (&) לעשות את השבת ולמה לדרתם להכניס בה כלה קדושה לדירתם להיות בתוכן</p>	<p>השבת היא כלה ולעולם אין מכניסין אותה אלא בדירה מתוקנת לכבודה כפי הראוי לה ועל זה כתוב לעשות את השבת וכתוב לדרתם להכניס בה כלה קדושה לדירתם ולהיות בתוכם.</p>
<p>בשעה שקדש היום ואם כלה זו באה ואינה מוצא הדירה מתוקנת ושלחן ערוך ונר דולק כלה זו אומרת אין דירה זו מישראל בני ובין בני ישראל (&) כתיב אין זה מישראל אין דירתו לקדושה ועל כן צריך הכא קדושה לדירת ישראל וע"ד כתיב לדרתם בשבת ובציצית</p>	<p>בשעה שקדש היום ואם כלה זו באה ואינה מוצאה דירה מתוקנת ושלחן ערוך ונר דולק כלה זו אומרת אין דירה זו מישראל כתוב בני ובין בני ישראל אין זה מישראל אין דירתו לקדושה ועל כן צריך כאן קדושה לדירת ישראל ועל זה כתוב לדרתם בשבת ובציצית.</p>
<p>אמר רבי נהוראי אסהדנא על מאן דנפיק מתרע ביתיה בעטופא דמצוה ותפילין ברישיה בשעתא דנפק בין תרין תרעין אודמנת שכינתא עליה ותרין מלאכין דקיימין עליה חד מימיניה וחד משמאליה כלהו מלווין ליה עד בי כנשתא ומברכין ליה חד מקטרגא דאיהו קאים קמי פתחא דבר נש אזיל מבתריהו ועל כרחיה אתיב ואמר אמנ¹</p>	<p>אמר רבי נהוראי מעיד אני עלי מי שיוצא משער ביתו בעטוף של מצוה ותפילין בראשו בשעה שיוצא מבין שני שערים מזדמנת עליו השכינה ושני מלאכים שעומדים עליו אחד מימינו ואחד משמאלו כולם מלווים אותו עד בית הכנסת ומברכים אותו מקטרג אחד שעומד לפני הפתח של האדם הולך אחריהם ועל כרחו משיב ואומר אמנ.</p>
<p>ספר הבהיר סימן ה</p>	

בשכינתא והוא בהיכל הראשון מז' היכלות כמש"ש במזמור ונגד שם קיימא ס"א וממתין אם נדחה נשמה מהיכל הראשון כמ"ש (&) בפ' פקודי רמ"ה ב' וזהו נגד צוררי ועל' בפרשת בראשית לח ע"א ב' היכלא קדמאה כו' כתיב אשת חיל כו' ועתה מפרש והולך פתורא דקב"ה כו': **דא שכינתא איהי כו' - ר"ל, כמ"ש (&) בריש פרשת בראשית דחשך אפיק לילה והיא דינא ומנור' אימא עילאה ומטה עמודא דאמצעייתא וכמ"ל בסתכ"ד וז"ש ובג"ד כו' ואח"כ מפרש הכל בשכינתא תתאה דכלילא מג' אבהו וז"ש ת"ח שכינתא כו'.**

¹ עי' לעיל רסה ע"א: אמר ר"ש בשעתא דב"נ אקדים (בפלגות ליליא וקם ואשתדל באורייתא עד דנהיר צפרא – נמחק באור יקר) בצפרא¹ אנה תפילין ברישיה ותפילין ברשימא קדישא בדרועיה¹ ואתעטף¹ בעטופא דמצוה ואתי לנפקא מתרעא דביתיה אערע במזוזה רשימא דשמא קדישא בתרעא דביתיה ארבע מלאכין¹ קדישין מזדווגן עמיה ונפקין עמיה מתרעא דביתיה ואזפי ליה לבי כנישתא ומכרזי קמיה הבו יקרא לדיוקנא דמלכא קדישא הבו יקרא לבריה דמלכא לפרצופא יקרא דמלכא רוחא קדישא שריא עליה אכרזי ואמר (&) ישראל אשר בך אתפאר. וז"ל האור יקר שם: "ארבע מלאכין" לא נתבאר שמם ואפשר שהם מיכאל גבריאל אוריאל רפאל שהם מרכבת יצר הטוב כדפירשו ברעיא מהימנא, "אזפי ליה לשומר", עד בי כנישתא שנכנס בתוך השכינה שהיא אויר בית הכנסת כנודע, "הבו יקר" שלא יפגעו בו החצונים שהאויר מלא מהם, "דיוקנא דמלכא" צלם אלהים, "בריה דמלכא" נשמה מזווגא דקב"ה ושכינתיה לפרצופא האדם דמלכא קדישא על ידי התפילין, ואכרזי הקב"ה, ההוא רוחא קדישא אחר שלוו אותו ארבעה מלאכין שהם ארבע חיות מתייחדות ונעשות רוח אחד והם מניחין. אותו בתוך בית הכנסת ועולים להעיד עליו, למכתב קמיה מציאות דיוקן נשמתם המתחדש לפני הקב"ה

ועי' ת"ז מה ע"א: ועוד אי זכה בר נש איהו עזר אימתי בליל שבת דאזפין תקין מלאכין לבר נש דא יצר הטוב ודא יצר הרע אי זכה יצר הטוב מברך לבעל הבית ולאנתתה וכל דילה ויצר הרע איהו עוזר לה בעל כרחיה ועונה אמנ ואי לאו איהו כנגדו ולייט לה ולכל דילה ובגין דא אתקרי לוט דאיתי לוטין על ההוא בר נש ועל ביתה ואיהו אעיל קטטה בביתה הדא הוא דכתיב ויהי ריב בין רועי מקנה אברם ובין רועי מקנה לוט

בהגר"א: **אימתי בליל שבת** - זמן הזיווג איש ואשה לכן אוזפין תרין מלאכין ז"נ כמש"ו ולכן הוא מברך לבע"ה ולאנתתיה נגד שני דרגין דילהון וז"ש. מברך לבע"ה כו' והוא שנאמר ויעל כו' הוא ואשתו וכל אשר לו. דלייט כו'. כמ"ש בגמ':

<p>1מאי טעמא אנו מטילין תכלת בציצית ומאי טעמא שלשים ושתים מלה"ד למלך שהיה לו גן נאה ולו ל"ב נתיבות ושם שומר עליהן והודיעו לבדו אותן הנתיבות אמר לו שומרם ולך בהם בכל יום וכל זמן שתדרכם שלום לך</p>	<p>למה אנו מטילים תכלת בציצית ולמה שלשים ושנים משל למה הדבר דומה למלך שהיה לו גן נאה ולו שלשים ושתים נתיבות ושם שומר עליהן והודיעו לבדו אותן הנתיבות אמר לו שומרם ולך בהם בכל יום ובכל זמן שתדרכם שלום לך.</p>
<p>מה עשה השומר אמר אם אני אהיה לבדי באלה הנתיבות אי אפשר לשומר אחד לקיים אלו הנתיבות ועוד כי יאמרו העולם כילי הוא מלך זה ושומר זה לכך שם שומר זה שומרים אחרים על הנתיבות אלה הן לב נתיבות</p>	<p>מה עשה השומר אמר אם אני אהיה לבדי באלה הנתיבות אי אפשר לשומר אחד לקיים אלו הנתיבות ועוד כי יאמרו העולם כילי² הוא מלך זה ושומר זה לכך שם שומר זה שומרים אחרים על הנתיבות אלה הן שלשים ושתים נתיבות.</p>
<p>ומאי טעמא דתכלת אמר השומר שמא יאמרו השומרים הגן שלי הוא³ נתן להם סימן ואמר ראו הסימן למלך שהוא שלו שהגן הזה ואלה הנתיבות הוא תקנם ואינם שלי הנה חותמו⁴</p>	<p>ולמה של התכלת אמר השומר שמא יאמרו השומרים הגן שלי הוא נתן להם סימן ואמר ראו הסימן למלך שהוא שלו שהגן הזה ואלה הנתיבות הוא תקנם ואינם שלי והנה חותמו.</p>
<p>מלה"ד למלך ובתו שהיו להם עבדים בקשו לילך מרחוק פחדו מן אימת המלך נתן להם המלך סימנו פחדו מן הבת ונתנה להם סימן אמרו מעתה בשני סימנין (&) יי' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך</p>	<p>משל למה הדבר דומה למלך ובתו שהיו להם עבדים בקשו לילך מרחוק פחדו מן אימת המלך נתן להם המלך סימנו פחדו מן הבת ונתנה להם סימן אמרו מעתה בשני סימנים אלו ה' ישמרך מכל רע ישמור את נפשך</p>
<p>(עוד שם) 5ומאי ניהי ארץ דנחצבה ממנה שמים והיא כסאו של הקב"ה והיא אבן יקרה והיא ים החכמה וכנגדה תכלת בטלית ציצית דאמר ר' מאיר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שתכלת דומה לים והים דומה לרקיע הרקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר (&) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה</p>	<p>ומה היא ארץ שנחצבה ממנה שמים והיא כסאו של הקדוש ברוך הוא והיא אבן יקרה והיא ים החכמה וכנגדה תכלת בטלית ציצית. שאמר רבי מאיר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שתכלת דומה לים והים דומה לרקיע והרקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר ויראו את אלהי ישראל ותחת</p>

¹ בהיר אות מ.

²

³ עי' רכו ע"ב: סימנא חדא דיהא רשים בצלותיה בתכלת בכנפי מצוה ציצית דאיהו דמי לרקיע דאיהו מטטרין דיוקנא דיליה תכלת שבציצית.

ועי"ש ברמ"ז: דיוקנא דיליה תכלת, וידוע מכוונות שבת בסוד בואי כלה, שאז עולה יצירה לבריאה. שצריך לכיין בז' שמות המרגלא הנודעים, שעולים תכל"ת. ואיתא בפ"ז דמרכבת יחזקאל וז"ל, ציצית ביצירה וכו' עד היצירה סוד גופא, ולכן הציצית מכסה את כל הגוף וגם הראש, להורות כי יצירה מלביש לבריאה, ע"כ. ולעומת זה אמר טלית שהקטן מתכסי בה ראשו ורובו, קטן זה הוא מט"ט הנקרא אדם הקטן, והוא מתכסה ראשו ורובו כנזכר.

⁴ עי' שעה"כ ו ע"ב: האמנם באלו הציציות של התכלת שבזמן בית המקדש אשר אינם אלא ממוח חכמה דאימא, ומוח חסדים אשר למטה מהם בדעת הם נכללים בציציות התכלת (והלבן), והנה הם ל"ב חוטים אחרים שהם כנגד ל"ב אותיות שיש בד' שמות אהו"ה שבמוח החסד דאימא, שהיה נק' תחילה גבורה דאבא כנ"ל. ואלו הל"ב דחסדים נכללים עם הל"ב דחכמה דאימא, ונעשים ל"ב חוטים שזורין יחד, והבן זה. והנה ע"י היות ל"ב חוטיין באלו החסדים, היה בנו כח להשלים גם את הציציות דחכמה דאימא לל"ב חוטיין עם התכלת, שאם לא כן לא היה בנו כח להוסיף החוט ההוא החסר למעלה.

⁵ בהיר אות מ.

<p>לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר וכתוב (&) כמראה אבן ספיר דמות כסא ע"כ</p>	<p>רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר וכתוב כמראה אבן ספיר דמות כסא.</p>
<p>מדרש רות השייך לתחלת פ' כי תצא תמצא בזוהר חדש דפוס אמשטרדם דף סט בימי ר' בון כל יומא הוה בקסרין וכו'</p>	
<p>אמר המגיה בהיות שבזוהרים שהגהנו מתוכם אחד מהם הוא מהרב ר' ישראל בנימין ז"ל שם נמצאו תשלומי החסרונות באיזהו מקומן ובאיזה מקום תוספת השייך למקומו אינם בנמצא בזוהרים הנדפסים עד כען וכדי שלא למנוע בר שמנו אותם כאן ולא במקומם כדי שיבא דף על דף כזוהר מנמובה מאחר שכל כתבי האריאל זלה"ה על אלהי דפי הזוהר הנזכר הוטבעו</p>	
<p>זה שייך לפ' תזריע דף מו ע"ב והוא נ"א מן ת"ח בכל זמנא עד דקאתי לידיה סימן ו</p>	
<p>ידכתיב (בראשית א כד) תוצא הארץ נפש חיה נפש דההיא חיה עלאה ובגין דהאי נפש חיה איהי קדישא עלאה כד ארעא קדישא משכא לה בגווה ואתכלילת בה כדין קרינן לה נשמה</p>	<p>שכתוב תוצא הארץ נפש חיה נפש של אותה חיה עליונה ומשום שהנפש חיה הזו היא קדושה עליונה כשהארץ הקדושה מושכת אותה לתוכה ונכללת בה אזי קוראים לה נשמה.</p>
<p>ות"ח בכל זמנא דבר נש אזיל באורח קשוט ופומיה ולישניה ממללן מלין קדישין בצלותא באורייתא האי נשמתא אתדבקת ביה רחימא הוא דמאריה כמה נטורין נטורין ליה מכל סטרין רשימא הוא לטב לעילא ותתא ושכינתא קדישא שריא עלוי ודא היא דסלקא לעילא וממללא קמי</p>	<p>ובא וראה בכל זמן שאדם הולך בדרך אמת ופיו ולשונו מדברים דברים קדושים בתפלה ובתורה הנשמה הזו נדבקת בו הוא אהוב של אדונו כמה שומרים שומרים עליו מכל הצדדים רשום הוא לטוב למעלה ולמטה והשכינה הקדושה שורה עליו וזוהי שעולה למעלה ומדברת לפני</p>
<p>שא/ב</p>	
<p>מלכא קדישא ועיילא בכל תרעין ולית דימחי בידהא וע"ד אתקרי רוח ממללא² דהא כל שאר נפשיתאן לית לון רשו למללא קמי מלכא בר האי³</p>	<p>המלך הקדוש ונכנסת לכל השערים ואין מי שימחה בידה ועל זה נקראת רוח מדברת שהרי לכל שאר הנפשות אין לנו רשות לדבר לפני המלך פרט</p>

¹ זה מופיע לעיל מו ע"ב.

² עי' זהר חדש (מדרש הנעלם דף י ע"ב): א"ר יוסי מאי חזא אונקלוס דאמר ויהי האדם לנפש חיה ותרגם לרוח ממללא אי נפשא דבעירתא היא למה לא ממללן וכו'. ועי' עבודת הקודש (חלק ב פרק כ): בכל נפש חיה הנזכרת במעשה בראשית תרגם נפשא חיתא ובאדם תרגמה לרוח ממללא, והטעם להבדיל בין דבור הרוח לדבור הנשמה כי זה דבור חיצוני וזה דבור פנימי, שהוא ההתבוננות וההשגה בדברים העליונים שבאה הנשמה מהם, ולזה תרגם והות באדם כלומר הנשמה נשמת חיים הנזכרת לרוח ממללא שהיא הנפש המדברת באמת כי היא אשר כח בה לדבר לפני המלך יי' צבאות. ועי' פע"ח הקדמה לשער השבת פרק ח: התפלות הם מזון הנפש בעצמות והאורות, כמ"ש לנפש חיה, לרוח ממללא.

³ עי' עבודת הקודש (חלק ב פרק כד): ושנים אלה החלקים הם כלל התורה כלה, חלק ממנה צריך אל הדבור, וחלק ממנה אל המעשה. הנה כי התורה והנפש שתיהן נכללות בדבור ומעשה דוגמת המקום שהוא מקום מוצאן, כי מוצא אחד להן וכשהנפש נשלמת ונכללת בהם למטה, הנה הם

<p>ובזמן שהוא מסטה את דרכיו ושפתותיו ולשונו מדברים דבורים רעים השכינה מסתלקת ממנו והנשמה הקדושה עוברת ממנו ולא נדבקת בו ומצד של הנחש הרע הקשה מתעוררת רוח אחת שמשוטטת ואוכלת בעולם שאין שורה אלא במקום שקדושה עליונה הסתלקה משם ואותם דיבורים עולים למקום הנחש הרע שהכל חוזר למקומו ובשעה שמעלים הכל מכריזים ואומרים הסתלקו מסביבו של הדיבור הרע של פלוני פנו מקום לדרכו של הנחש הקשה.</p>	<p>לזו.</p>
<p>והיא נשמה סלקא בכסופא בעקו דכלא ולא יהבין לה אתר למללא כמלקדמין וכדין חויא אזדמן וכד ההיא מלה בישא סלקא באורחין ידיעאן ושאר קמי דחויא תקיפא כמה רוחין מתערין בעלמא ורוחא נחתא מההוא סמרא ואשכח דההוא בר נש אתער ליה במלה בישא והא רוחא ממללא קדישא אתעברת מניה כדין שריא עלוי וסאיב ליה וכדין הוא סגיר ואתפנים בבשריה בחיזו דאנפוי בכלא וע"ד כתיב (&) שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו נפשו ודאי ההיא דהות ממללא אתעבידת משתוקא בנין מלולא בישא וכמה דעונשא דבר נש בהאי בנין מלה בישא כך עונשיה בנין מלה טבא דקאתי לידיה ויכיל למללא ולא מליל</p>	<p>ואותה נשמה עולה בבושה ובצרת הכל ולא נותנים לה מקום לדבר כמקדם ואז מזדמן הנחש וכשאותו הדיבור הרע עולה בדרכים ידועות ושורה לפני הנחש הקשה כמה רוחות מתעוררות בעולם ורוח יורדת מאותו הצד ומוצאת שאותו אדם עורר אותה בדבור רע והרי הרוח המדברת הקדושה עברה ממנו אז שורה עליו ומטמאת אותו ואז הוא סגור ונפגם בשרו במראה פניו בכל ועל זה כתוב שומר פיו ולשונו שומר מצרות נפשו נפשו ודאי אותה שהיתה מדברת נעשתה משותקת משום דיבור רע וכמו שענשו של אדם בזה משום אותו דיבור רע כך עונשו בגלל דיבור טוב שבא לידו שיכל לדבר ולא דבר.</p>
<p>בו"ח ע"ט ע"ב סימן ז דף קיא ע"א – סימן ז</p>	
<p>וכי בכל עת יכול אדם לעשות צדקה אם כן שתיים עשרה שעות ביום מי יכול אלא כך למדנו מי שעושה צדקה בכל עת מהו בכל עת כמו שנאמר ואל יבא בכל עת אל הקודש ולא תאמר בכנסת ישראל לבדה שהיא עת רצון קדוש בצדיק אלא אפילו בכל עת שלמטה מרבה צדקה עליהם ומתעוררת צדקה בכלם עליונים ותחתונים מפני כן ישים אדם לבו</p>	<p>וכי בכל עת יכול אדם לעשות צדקה אם כן שתיים עשרה שעות ביום מי יכול אלא כך למדנו מי שעושה צדקה בכל עת מהו בכל עת כמו שנאמר ואל יבא בכל עת אל הקודש ובארוה ולא תאמר בכנסת ישראל לבדה שהיא עת רצון קדוש בצדיק אלא אפילו בכל עת שלמטה מרבה צדקה עליהם ומתעוררת צדקה בכלם עליונים ותחתונים מפני כן ישים אדם לבו</p>

ישיבוה למקומה בתוספת מעלה וכבוד להשלים המקום שהוא אשר באה ממנו לזה התכלית, ובה תזכה למעלה יותר עליונה ממה שהיתה בה טרם בואה אל הגוף בהיותה כלולה ושלמה מכל הצדדין, וכמו שהתבאר למעלה פרק כ"ב, ולזה רמז דוד המלך ע"ה באמרו תורת יי' תמימה משיבת נפש, בהיותה שלמה ביד עוסקיה.

¹ ז"ח מט ע"ד. גם בז"ח חסר בלשון, והוא כהמשך דף קיא ע"א.

² עי' שער אורה כט ע"ב: וכבר הודענוך כי על ידי שם אדנ"י, היא נקראת עת רצון, והיא עתו של אדנ"י, שהוא צדק, שהוא טוב הנמשך מצד"ק. ולפי שעל ידיה מקבלים כל היצורים פרנסה ומזון,

<p>כיון דמטו קמי דרבי שמעון סחו ליה עובדא אמר ומה דא בלחודוי אפילו כל מאן דאחיד לאילנא דחיי אשתויב בהאי עלמא ואפילו מן מותא דעלמא משאר בני נשא כ"ש מאחרא</p>	<p>ורצונו וידבק בו בקדוש ברוך הוא. כיון שהגיעו לפני רבי שמעון ספרו לו המעשה אמר ומה זה בעצמו אפילו כל מי שמחזיק לאילן החיים נצול בעולם הזה ואפילו מן מיתת העולם משאר בני אדם כל שכן מאחר.</p>
<p>א"ר שמעון בכלהו אתער צדקה אילנא דחיי והאי אתר איהו דמוזנא לכלא לתלמידי חכמים מאי עבידתייהו דהא כל בני עלמא לא יכלי לאתערא צדקה עלייהו דהא אינון בצדקה אחידן וכל בני עלמא בזכותיהו נזונין בהו ממש ואינון לא יכלין לאתזנא בהו ממש בנין דכל מאן דאשתדל באורייתא אשתדל באילנא דחיי דכל בני עלמא נזונין מניה</p>	<p>אמר רבי שמעון בכלם מעוררת הצדקה את אילן החיים ומקום זה הוא המזון לכל לתלמידי החכמים מה מעשיהם שהרי כל בני העולם לא יכולים לעורר צדקה עליהם שהרי הם אחוזים בצדקה וכל בני העולם נזונים בזכותם בהם ממש והם לא יכולים להתפרנס מהם ממש מפני שכל מי שעוסק בתורה עוסק באילן החיים שכל בני העולם מתפרנסים ממנו.</p>
<p>אשתכח דת"ח מתערי מוזנא לעלמא ושלמא אי לכל בני עלמא מתערי מוזנא לון אמאי לא מתערי אלא ת"ח הוא אילנא דחיי ממש ואילנא דחיי לא מתזן אלא מן העוה"ב והעוה"ב לא אשתכח בהאי עלמא אלא לבתר דעאל לההוא עלמא כדין אתון ביה ואתנטעו שרשוי עליה השתא אכלי מאיבא דאילנא דחיי ומאן איהו ההוא אתר דאשתכח לגבי מסכינא ואיהו איקרי (&) פרי העץ אשר בתוך הגן וע"ד אכלי מההוא פרי בהאי עלמא</p>	<p>נמצא שהתלמידי חכמים מעוררים מזון לעולם ושלום אם לכל בני העולם מתעורר מזון מדוע להם לא מתעורר אלא תלמיד חכם הוא אילן החיים ממש ואילן החיים לא נזון אלא מן העולם הבא והעולם הבא לא נמצא בעולם הזה אלא לאחר שעולה לעולם ההוא אז נזון ממנו ונשרש שרשיו עליו עכשיו אוכלים מפרי עץ החיים ומה הוא אותו מקום שנמצא אצל העניים והוא נקרא פרי העץ אשר בתוך הגן ועל זה אוכלים מאותו הפרי בעולם הזה.</p>
<p>וע"ד תנינן הם נזונין בזרוע מאי בזרוע דא גבורה ואינון זמינין לעולם הבא דמוזנא דעוה"ב לאו איהו בהאי עלמא אלא צמצומא זעירא דחילא דיליה דאשתכח במתיקו דאורייתא ודא טעמי על ההוא איבא דאילנא תתאה ודא חדו דתלמידי חכמים ומוזנא עלאה דלהון כיון דיעברון מהאי עלמא כמה נחלין עלאין דעוה"ב סחרין לדוכתייהו וישתרשון ביה ויסתלקון לעילא לעילא כדין (&) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחכה לו</p>	<p>ועל זה למדנו הם נזונים בזרוע מהי הזרוע זו גבורה והם מזומנים לעולם הבא שמזון העולם הבא אינו בעולם הזה אלא צמצום קטן של הכח שלו שנמצא במתיקות התורה וזה טעמו על הפרי ההוא של העץ התחתון וזו שמחה של התלמידי חכמים ומזון העליון שלהם כיון שיעברו מהעולם הזה כמה נחלים עליונים של עולם הבא מקיפים למקומם וישתמשו בו ויעלו למעלה למעלה אז עין לא ראתה</p>

לפיכך נאמר עיני כל אליך ישרו, ואתה נותן להם את אכלם בעתו (תהלים קמה טז), בסוד את הכל עשה יפה בעתו (קהלת ג יא), והיודע לחבר מידת זכור אצל שמור, עליו נאמר אשרי שומרי משפט עושה צדקה בכל עת (תהלים קו ג)², כלומר המקרב מידת שמור אצל משפט, אזי הוא משפיע הברכות בכל הדברים שבעולם, בין בספירות הפנימיות בין בדברים החיצוניים שהם חוץ לספירות. כי כשהספירות הפנימיות נשפעות ונסדרות, אזי כל הדברים שבעולם מקבלים כח שפע ואצילות, וזהו סוד עושה צדקה בכל עת, כי היאך אפשר לו לאדם לעשות צדקה בכל עת ועת מכל עתות היום. אלא סוד הדבר כך הוא, כשהאדם מחבר מידת שמור אצל משפט, אזי הוא עושה צדקה בכל הדברים שבעולם, ואפילו בדברים החיצוניות, כל שכן בפנימיות, שכלל הכל נקרא כ"ל ע"ת.

<p>מאי יעשה דא יובלא ההוא דאקרי העוה"ב למחכה לו ודאי דלא בעיין מזונא בעלמא דא עד דאתאן (ס"א דאתקן) למזונא דלהון ומאי מזונא דלהון העוה"ב ועל דא זכאן בכלא דעלייהו כתיב עין לא ראתה אלהים וגו'</p>	<p>אלהים זולתך יעשה למחכה לו. מהו יעשה זה היובל ההוא שנקרא עולם הבא למחכה לו ודאי שלא רוצים מזון לעולם הזה עד שיגיעו (שיתקן) למזון שלהם ומהו המזון שלהם העולם הבא ועל זה זכאים בכל, שעליהם כתוב עין לא ראתה אלהים וגו'.</p>
<p>סימן ח דף קנא ע"א גרסינן</p>	
<p>1שבעה יומין עלאי² ברא קב"ה בעלמא ועליהו שתיל ובני עלמין הה"ד (&) כי ששת ימים עשה יי' ולא כתיב בששת ולקבל אינון שבעה יומין עלאי² ברא קב"ה בארעא שבעה זכאי קשוט לקיימא לון ולאנהרא לון כל חד וחד לקבל יומיה ושתיל להו כל חד וחד בדרא דאתחזי ואינון אבהן דעלמא אברהם יצחק יעקב יוסף משה אהרן</p>	<p>שבעה ימים עליונים ברא הקדוש ברוך הוא בעולם ועליהם שתל ובנה עולמות זהו שכתוב כי ששת ימים עשה ה' ולא כתוב בששת. וכנגד אותם שבעה ימים עליונים ברא הקדוש ברוך הוא בארץ שבעה צדיקי אמת להעמידם ולהאיר להם כל אחד ואחד כנגד יומו ושתל אותם כל אחד ואחד בדור שראוי והם אבות העולם אברהם יצחק ויעקב יוסף משה אהרן</p>
<p>שב/א</p>	
<p>דוד ואינון אקרין הררי קדם דאינון תליין מאינון שבעה יומין עלאי² ושביעאה דקיימא קמייהו הה"ד (&) ובית דוד כאלהים</p>	<p>דוד. והם נקראים הררי קדם שהם תלויים מאותם שבעה ימים עליונים והשביעי שעומד לפניהם זהו שכתוב ובית דוד כאלהים.</p>
<p>ואע"ג דאיהו שביעאה וכד אתכליל ביה ביוסף ויהיב ליה תפנוקא מבי מלכא אקרי אף הוא שביעאה וכולהו אחידו בשכינתא ברזא דשבעה בנין ושכינתא אתקריאת בת שבע בת מאמא עלאה דאיהי כללא דשבע דרגין דעמיה ואיהי דרגא דצדק עשיראה דאינון ספירן דאיקרי בהון קב"ה ואקרי שביעאה בקרא דכתיב (&) לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל בשמים ומ"ט והא רביעאה הוא אלא בנין נטיעה בתראה דאתכלילת בשביעאה בנין כך נטלא שמיה וכלא חד</p>	<p>ואף על גב שהוא שביעי כשנכלל בו ביוסף ונותן לו תפנוק³ מבית המלך נקרא גם הוא שביעי. וכלם אחוזים בשכינה בסוד של שבעה משום והשכינה נקראת בת שבע בת מאם העליונה שהיא כלל שבע דרגות שעמו והיא דרגה של צדק העשירי שהן ספירות שנקרא בהן הקדוש ברוך הוא. ונקרא שביעי בכתוב שכתוב לך ה' הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד כי כל וכו' ולמה והרי היא רביעית אלא בגלל נטיעה אחרונה ונכללת בשביעית לכן לקחה שמו והכל אחד.</p>
<p>וכל חד וחד מאבהן ידע ליה לקב"ה מנו דרגא דיליה ואחיד ביה בההוא דרגא אברהם ידע ליה לקב"ה מנו אספקלריא דיליה דאיהי מדת הגדולה מדת החסד ימינא דמלכא וע"ד אחיד בה ולא שביק לה לעלמין ועביד טיבו עם כל בני עלמא ואוקמוה דהא עובדוי סליקו ליה</p>	<p>וכל אחד ואחד מהאבות ידע את הקדוש ברוך הוא מתוך דרגתו ואחז בו באותה דרגה אברהם ידע את הקדוש ברוך הוא מתוך אספקלריה שלו שהיא מדת הגדולה מדת החסד שהיא ימין המלך ועל כך הוא אחז בה ולא עזב אותה לעולמים ועשה טוב עם כל בני</p>

1 ז"ח כו ע"ג.

2 עי' אריכות בהקדו"ש מח סע"ד.

3

<p>(להאי דרגא)</p>	<p>העולם ופרשוה שהרי מעשיו העלוהו (לדרגה הזאת).</p>
<p>יצחק ידע ליה בדרגא דגבורה דאקרי פחד יצחק ורחיל ליה לעלמין יעקב ידע ליה מגו דרגא דתפארת דאיהו כליל מחסד ופחד ואקרי אמת ואחיד בה הה"ד (&) תתן אמת ליעקב!</p>	<p>יצחק ידע אותו בדרגת הגבורה שנקראת פחד יצחק ופחד ממנו לעולמים יעקב ידע אותו מתוך דרגת התפארת שהוא כלול מחסד ומפחד ונקרא אמת ואחז אותה זהו שכתוב תתן אמת ליעקב.</p>
<p>יוסף ידע ליה לקב"ה מגו ההיא אספקלריא דאקרי כל ואקרי יסוד ואקרי צדיק וע"ד איקרי יוסף כלכ"ל דכתיב (&) ויכלכל יוסף וכתוב (&) וצדיק יסוד עולם.</p>	<p>יוסף ידע את הקדוש ברוך הוא מתוך אותה אספקלריה שנקראת כל ונקרא יסוד ונקרא צדיק ועל זה נקרא יוסף כלכ"ל שכתוב ויכלכל יוסף וכתוב וצדיק יסוד עולם.</p>
<p>משה ואהרן אינון תרין כרובים דאשתמע קלא מביניהו וע"ד אתיהיבת אורייתא על ידיהו הה"ד (&) ונועדתי לך שם ודברתי אתך ואינון תרין כרובין לעילא ואינון נצ"ח והו"ד ואינון תרין סמכי דגופא</p>	<p>משה ואהרן הם שני כרובים שנשמע קול מביניהם ועל זה נתנה תורה על ידם זהו שכתוב ונועדתי לך שם ודברתי אתך והם שני כרובים שלמעלה והם נצח והוד והם שני העמודים של הגוף.</p>
<p>כגוונא דא אית לה למטרוניתא לתתא תרין כרובין תחותיה ואינון עלאין ודאי דכתיב (&) על ארון העדות דאקרי צדיק ארונא דסהדותא מאן עדות דא יוסף הה"ד (&) עדות ביהוסף שמו ואקרי תורה שבכתב וארונא תורה שבע"פ</p>	<p>כמו זה יש למלכה למטה שני כרובים תחתיה והם ודאי עליונים שכתוב "על ארון העדות" שנקרא צדיק ארון העדות ומי עדות זה יוסף זהו שכתוב עדות ביהוסף שמו ונקרא תורה שבכתב וארון זה תורה שבעל פה.</p>
<p>ת"ח כל אינון בנין עלאין דאחידין לעילא רמיון כלהו בתורה שבכתב ודוד דאחיד בבתרייתא דאיהי תורה שבע"פ רמיון בדברי קבלה דמקבלת נהירו מתורה שבכתב ואינון תרין כרובין קיימין על ההוא סהדותא וארונא הה"ד (&) והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ ודא איהו סיומא דשמים ומזווג להאי ארץ מברך מן עלמא</p>	<p>בא וראה כל אותם בנים עליונים שאחוזים למעלה כולם רמוזים בתורה שבכתב ודוד שאחוז באחרונה שהיא תורה שבעל פה רמוזה בדברי קבלה שמקבלת אור מתורה שבכתב. ואותם שני כרובים עליונים עומדים על אותו עדות וארון זהו שכתוב והנצח וההוד כי כל בשמים ובארץ וזהו סיום השמים ומזווג את הארץ הזו מבורך מן העולם.</p>
<p>והכי הוא דכל מה שברא קב"ה ברא לקבליה לתתא ויוסף אקרי עדות הה"ד (&) עדות ביהוסף שמו וע"ד שמא דיוסף שלים בכלא לעילא ותתא ועל דא תנינן ארון דיוסף וארון דשכינתא בהדי הדדי הוּו אזלין במדברא והוּו כולי עלמא אמרי מה טיבן של שני ארונות הללו ומתיבין לון קיים זה מה שכתוב בזה קיים ודאי הה"ד (&) וצדיק יסוד עולם איהו קיומא דעלמא</p>	<p>וכך הוא שכל מה שברא הקדוש ברוך הוא ברא כנגדו למטה ויוסף נקרא עדות זהו שכתוב עדות ביהוסף שמו ועל זה שמו של יוסף שלם בכל למעלה ולמטה. ועל זה שנינו שיוסף והארון והשכינה היו הולכים במדבר ביחד וכל העולם היו אומרים מה טיבן של שני ארונות הללו ומשיבים להם קיים זה מה שכתוב בזה קיים בודאי זהו שכתוב וצדיק יסוד עולם הוא</p>

¹ כל המציאות העיקרי והאמיתי הוא רק באצילות, ושם הוא חותמו של הקב"ה אמת, וכמ"ש בזוה"ק (שלח קס"ג ע"ב, ושם ח"ג ש"ב ע"א, וכן בפ' יתרו פ"ט ע"ב) אמת דא קב"ה וכן הוא בכ"מ, וכנודע שמדת אמת הוא בת"ת שהוא ז"א, תתן אמת ליעקב (מיכה ז כ) (דע"ה ח"א נז ע"ד).

<p>אתא דוד דאיהו שביעאה דאבהן אחיד בה בהאי בת שבע דאיהי ממלכה ולא שביק לה לעלמין הה"ד (&) ודוד עבדי נשיא להם לעולם! וכתיב (&) וכסאו כשמש נגדי וכל דא אוליק לון אורייתא דכולהו אחידן בה בשכינתא ברזא דשבע</p>	<p>קיום העולם. בא דוד שהוא שביעי של האבות אחז בה בבת שבע הזאת שהיא ממלכה ולא עזבה לעולמים זהו שכתוב ודוד עבדי נשיא להם לעולם וכתוב וכסאו כשמש נגדי וכל זה למדתנו התורה שכולם אחוזים בשכינה בסוד של שבע.</p>
<p>ת"ח אברהם בוצינא קדמאה קדישא דעלמא כד בעא לאתקרבא בשכינתא לא יכיל עד דסליק ואשתמודע באינן תלת דרגין עלאין דעליה דההוא חולקא דיליה כיון דסליק ואשתמודע ליה לקב"ה מגו אינן תלת דרגין דעם אינן שבעה וג' דרגין הם כ"ע חכמ"ה בינ"ה ואינן שלימו דעשר ספירן דאיקרי בהו קב"ה וכיון דסליק באינן תלתא כדין אחיד לחולקיה ההוא דרגא דתחותיהו דאינן תלתא דאיקרי חסד דכלהו אדביק לון מגו ההוא אספקלרי"א דשלטא בליליא דבהו ודאי לא הוי בר נש דידע כלום וע"ד תנינן בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו בן שלש דייקא</p>	<p>בא וראה אברהם נר ראשון קדוש של העולם כשרצה להתקרב בשכינה לא יכל עד שעלה ונודע באותן שלש דרגות עליונות שעליו שהוא חלק שלו. כיון שעלה וניכר לו לקדוש ברוך הוא מתוך אותן שלש דרגות שעם אותן שבע ושלוש דרגות הן כתר עליון חכמה בינה והן שלמות עשר ספירות שנקרא בהן הקדוש ברוך הוא וכיון שעלה באותן שלש אז אחז לחלקו אותה דרגה שתחת אותן שלש שנקרא חסד. שאת כולן הוא הדביק בהם מתוך אותה אספקלריה ששולטת בלילה שבהו ודאי לא היה אדם שידע כלום ועל זה שנינו בן שלש שנים הכיר אברהם את בוראו דווקא בן שלש.</p>
<p>ות"ח רזא דהני שלש שנים ולא חסר בגין דשכינתא אתקריאת בת שבע ולא יכיל לאתקרבא בהדה עד דסליק לאשתמודעא מגווה ולאנתהרא ולאנתהרא לכלא מאי דאיהו לתתא באינן דרגין עלאין עם אינן ז' ושלישה</p>	<p>ובא וראה סוד של שלש שנים אלו ולא חסר משום ששכינה נקראת בת שבע ולא יכל להתקרב אליה עד שעלה להודע מתוכה ולהיות מואר ולהאיר לכל מה שהוא למטה באותן דרגות עליונות עם אותן שבע ושלוש</p>

¹ יתגלה אז אור היחוד דשכינתא עלאה בתתאה, ולא יהיה אז לשנים כלל, ויתעלה אז השכינתא תתאה למעלה ויאר ויתגלה כל אור המלכות הכללי כולו למטה, והיה ה' למלך על כל הארץ (זכריה יד ט), וזהו שאמר שם הכתוב עוד (יחזקאל לז כב) ולא יחצו עוד לשתי ממלכות, שהוא שכינתא עלאה ותתאה, שהם סוד שורש מלכות בית דוד, ומלכות בית אפרים, אבל אחר שיתייחדו ויתעלה השכינתא תתאה עד למעלה למעלה, אז תאיר השכינתא תתאה עצמה למטה בהאור דשכינתא עלאה, וזהו שאמר שם הכתוב עוד (שם כד) ועבדי דוד מלך עליהם ורועה אחד יהיה לכולם, כי יעשו שניהם לאחד, ואמר שם הכתוב עוד (שם כה) ודוד עבדי נשיא להם לעולם, ואמרו רז"ל (סנהדרין צח ע"ב) כגון קיסר ופלגי קיסר, כי עיקר המלכות יהיה אז רק מלכות שמים, והיה ה' למלך על כל הארץ, ויהיה מלך המשיח רק בתורת נשיא. והוא ע"ד שהיה במשה רבינו ע"ה, שהיה כל הנהגת ישראל בכל עניניהם רק מהקב"ה לבד, על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו (במדבר ט יח), וכן בכל צרכם ועניניהם, הרי היה הכל ה' אלקיו עמו ותרועת מלך בו (במדבר כג כא), והיה רק בהנהגתו ית"ש ממש, וכמ"ש (דברים לג ה) ויהי בישראל מלך, והיה משרבע"ה רק בתורת נשיא על כולם. כן יהיה לעתיד במלך המשיח שיהיה רק בתורת נשיא לבד, ויתגלה הקב"ה הוא עצמו במלכותו למעלה ולמטה, וכמ"ש (ישעיה כד כג) כי מלך ה' צבאות בהר ציון ובירושלים, שיתגלה אור מלכותו ית"ש למטה ממש, וע' ב"זוה"ק (סוף ח"ג דף ש"א סע"ב ושם ש"ב ע"א) ע"ש כל הענין, וכן בפ' וירא (דף קיב ע"ב) אתר שביעאה דדרגין וסימנך ואת דוד מלכם אשר אקים להם, וכן בפ' נח (דף עב ע"ב) ופ' קדושים (דף פד ע"א ושם פו ע"א). ומזה תבין סוד מאמרם ז"ל (סנהדרין צח ע"ב) עתיד הקב"ה להעמיד להם דוד אחר שנאמר ועבדו את ה' {מט ע"א} א-להיהם ואת דוד מלכם אשר אקים להם, הקים לא נאמר אלא אקים, כי הוא בסוד אקים את סוכת דוד הנופלת, שהיא בתולת ישראל סוכת שלום (הקדו"ש מח ע"ד)

<p>הרי י' דרגין עלאין רוא דשמא דקב"ה</p>	<p>הרי עשר דרגות עליונות סוד של שם הקדוש ברוך הוא.</p>
<p>וכיון דהוה מתנהיר באינון תלתא בעא לסלקא באינון שבע ברזא דכתיב (&) ויצב אברהם את שבע כבשות ורזא דא רמו לאבימלך דלא יתפרעון מנהון עד דישתלמו אינון שבעה זכאי קשוט בישראל לקבל אינון שבע דרגין דלעילא כיון דאשתלמו יהא עלמא תתאה כגוונא דעלמא עלאה בקיומא שלים וייתי דוד דאיהו שביעאה ויתער לההיא בת שבע דלעילא דאיהי נקמא נוקמיהון דישראל ויתפרע מנהון</p>	<p>וכיון שהיה נאור באותן שלש רצה להעלות באותן שבע בסוד הכתוב ויצב אברהם את שבע כבשות וסוד זה רמז לאבימלך שלא יפרעו מהם עד שישתלמו אותם שבעה צדיקי אמת בישראל כנגד אותן שבע דרגות שלמעלה. כיון שהשתלמו יהיה העולם התחתון כדוגמת העולם העליון בקיום שלם ויבא דוד שהוא שביעי ויעורר את אותה בת שבע שלמעלה שהיא נוקמת נקמות ישראל ותפרע מהם.</p>
<p>הה"ד (&) ויהי אחרי כן ויך דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים מאי ויהי אחרי כן בתר דאשתלמו ישראל והו כגוונא דלעילא כדין ויך דוד את פלשתים וגו' דהא עד השתא לא יכילו ישראל</p>	<p>זהו שכתוב ויהי אחרי כן ויך דוד את פלשתים ויכניעם ויקח דוד את מתג האמה מיד פלשתים מה זה ויהי אחרי כן אחר שנשתלמו ישראל והיו כדוגמא למעלה אז ויך דוד את פלשתים וגו' שהרי עד עכשיו לא יכלו ישראל</p>
<p>שב/ב</p>	
<p>למתבר תוקפיהון דהא אתערו חבריא בהווא מתג האמה ואוקמוה</p>	<p>לשבור את כחם שהרי התעוררו החברים באותו מתג האמה ופרשוה.</p>
<p>ות"ה האי דרמו ליה אברהם בכבשות הצאן ולא בעזים ולא במידי אחרינא בגין דאינון מסטרא דחסד מאינון ממנן דינקין מסטרא דחסד ינקין לתתא אינון כבשים תחות שלטוניהון ואברהם אחיד לחולקיה מדת החסד וכלא ברזא דחכמתא</p>	<p>ובא וראה זה שרמז לו אברהם בכבשות הצאן ולא בעזים ולא בדבר אחר משום שהם מצד החסד מאותם ממונים שיונקים מצד החסד יונקים למטה אותם כבשים שתחת שלטונם ואברהם אחז לחלקו מדת החסד והכל בסוד החכמה.</p>
<p>וע"ד תנינן מאן דשרי גו ענא לא מסתכן לעלמין ואי איהו שארי גו עזיא ורעי לון כמה גרדיני נימוסין יתבין לקבליה לאסטאה בגין דאינון מסטרא דדינא קשיא אבל כד אתא יצחק למגזר עמיה קיים גזר עמיה בשבעה דאתגליא מגו ההוא בירא דכתיב (בראשית כו לג) ויקרא אותה שבעה</p>	<p>ועל זה שנינו מי ששרוי בתוך צאן לא מסתכן לעולמים ואם הוא שרוי בתוך עזים ורועה אותם כמה שומרי החוקים יושבים כנגדו להסטותו בגלל שהם מצד של הדין הקשה. אבל כשבא יצחק לכרות איתו ברית כרת איתו בשבעה שנגלה מתוך אותו באר שכתוב ויקרא אותה שבעה.</p>
<p>ת"ה אברהם קרא לההיא בירא דמיין נבעין באר שבע יצחק קרא ליה שבעה מה בין האי להאי אלא בגין דיצחק אחיד לחולקיה דרגא דפחד דאיהו דינא וע"ד אוסיף בה ה' וה' ובכל אתר היא מדת הדין הה"ד ויקרא אותה שבעה דלא עבד בחורפן כמה דעבד אבוה וכלא ברזא דחכמתא ואוסיף בה ה' לאחזאה דאיהי חולקיה</p>	<p>בא וראה אברהם קרא לאותה באר מים נובעים באר שבע ויצחק קרא לה שבעה מה בין זה לזה אלא משום שיצחק אחז לחלקו דרגה של פחד שהוא דין ועל זה הוסיף בה ה' וה' בכל מקום היא מדת הדין זהו שכתוב ויקרא אותה שבעה שלא עשה בכבשים כמו שעשה אביו והכל בסוד החכמה והוסיף בה ה' להראות שהיא חלקו.</p>

<p>ת"ח כד ברא קב"ה עלמא ברא ליה בדינא כיון דהוא דלא אתקיים שיתף ביה חסד הה"ד (&) ביום עשות ה' אלהים ואוקמוה באברהם אתקיים עלמא בניני כך האי בירא ביתא דעלמא על שמיה אתקרי הה"ד (&) על כן קרא שם העיר באר שבע אע"ג דהאי בירא אתדבק ביצחק דכתיב ויקרא אותה שבעה שמיה באר שבע סמרא דאברהם ולא באר שבעה הה"ד (&) וימינו תחבקני</p>	<p>בא וראה כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם ברא אותו בדין כיון שראה שלא מתקיים שיתף בו חסד זהו שכתוב ביום עשות ה' אלהים ופרשוה באברהם התקיים העולם בגלל כך הבאר הזאת בית העולם על שמה נקרא זהו שכתוב על כן קרא שם העיר באר שבע אף על גב שהבאר הזו נדבקה ביצחק שכתוב ויקרא אתה שבעה שמה באר שבע צד של אברהם ולא באר שבעה זהו שכתוב וימינו תחבקני.</p>
<p>ות"ה ארבעה מאינון שבעה זכאי קשוט כד בעו לאתקרבה בשכינתא בהא דשבע כולחו ערעו בהאי באר דלא פסקו מימיו לעלמין אברהם כרי ליה להאי בירא בנין דאיהו אולף לכל בני עלמא דיפלחון לקב"ה וכיון דכרי ליה אפיק מיין נבעין דלא פסקין לעלמין</p>	<p>ובא וראה ארבעה מאותם שבעה צדיקי האמת כשרצו להתקרב לשכינה בסוד של שבע כולם פגשו בבאר הזו שלא פוסקים מימיה לעולמים. אברהם כרה את הבאר הזאת משום שהוא למד את כל בני העולם לעבוד את הקדוש ברוך הוא וכיון שכרה אותה הוציא מים נובעים שלא פוסקים לעולמים.</p>
<p>וכיון דמית אברהם מה כתיב (&) וכל הבארות אשר חפרו עבדי אברהם אביו וגו' בארת² כתיב וחד הוה דכתיב באר שבע וקרין בארות משמע דסניאין הוו בנין דהאי בירא מתחזי לון לאבהן בכל דוכתא דהוו אזלין הוה מתחזי לון סניאין וכבירין</p>	<p>וכיון שמת אברהם מה כתוב וכל הבארות אשר חפרו עבדי אברהם אביו כתוב בארת ואחת היתה שכתוב באר שבע וקוראים בארות משמע שרבים היו משום שהבאר הזאת נראית להם לאבות בכל מקום שהיו הולכים היתה נראית להם גדולים וכבירים.</p>
<p>כיון דמלוה פלשתים עפרא רוא דאהדרו בני עלמא לע"ו והוה עלמא שמם דלית דידע ליה לקב"ה כיון דאתא יצחק מה כתיב (&) וישב יצחק ויחפור את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו מאי וישב אלא דאתיב עלמא לתיקוניה ואולף לון לבני עלמא דידעין ליה לקב"ה הה"ד (&) ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו האי בירא ממאן הוי ממאן דכל חיין דעלאין ותתאין תליין ביה וחזי כלא הה"ד (&) ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא</p>	<p>כיון³ שמלאוה הפלשתים עפר סוד שחזרו בני העולם לעבודה זרה והעולם היה שמם שאין מי שיודע את הקדוש ברוך הוא כיון שבא יצחק מה כתוב וישב יצחק ויחפור את בארות המים אשר חפרו בימי אברהם אביו מה זה וישב אלא שהשיב את העולם לתקונו ולימד את בני העולם שידעו את הקדוש ברוך הוא זהו שכתוב ויהי אחרי מות אברהם ויברך אלהים את יצחק בנו. באר זו ממי היתה ממי שכל חיי העליונים והתחתונים תלויים בו ורואה הכל זהו שכתוב ידע מה בחשוכא ונהורא עמיה שרא [יודע מה שבחשך ואור שרוי עמו].</p>
<p>ות"ה אינון עבדי יצחק בנין דאינון מסמרא דדינא קשיא כד חפרו ליה מה כתיב ביה</p>	<p>ובא וראה אותם עבדי יצחק משום שהם מצד הדין הקשה כשחפרו אותה</p>

¹ עי' פת"ש א"א יג.

² עי' לעיל לב ע"א ורמ"ז שם.

³

<p>שטנה והא אוקמוה עד דאתא איהו (&) ויחפור באר אחרת ויקרא שמה רחובות ודאי אבל עבדי אביו בנין דכלהו מסטרא דימינא אתיין ולא הוה שטנה בעלמא ולא נפיק דינא!</p>	<p>מה כתוב שטנה והרי פרשוה עד שהוא בא ויחפור באר אחרת ויקרא שמה רחובות ודאי אבל עבדי אביו משום שכולם באים מצד הימין ולא היתה שטנה בעולם ולא יצא דין מהבאר הזאת להסטיין עליהם כשמעשיהם לא היו כשרים.</p>
<p>מהאי בירא לאשטנא לון כד לא כשרין עובדיהון מהאי בירא איהו פתחא למידע ליה לקב"ה הה"ד (&) פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה ועד דלא סליק מעלמא בריך ליה ליעקב ושלחיה לפדן לאודווגא וכד אזיל לחרן מה כתיב (&) וירא והנה באר בשדה כיון דחזא יעקב יקרא דקב"ה מגו הוא בירא דאיקרי באר שבע כדן אמר ללבן (&) אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה דייקא</p>	<p>מהבאר הזאת הוא הפתח לדעת את הקדוש ברוך הוא זהו שכתוב פתחו לי שערי צדק אבא בם אודה יה ועד שלא הסתלק מהעולם בריך את יעקב ושלחו לפדן להזדווג וכשהלך לחרן מה כתוב וירא והנה באר בשדה כיון שראה יעקב את כבוד הקדוש ברוך הוא מתוך אותה באר שנקראת באר שבע אז אמר ללבן אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה דווקא.</p>
<p>ת"ח לקבל אינון שבעה זכאין פקיד קב"ה באורייתיה לקרבא קרבן מוסף בשבעה זמנין בשתא בנין לאוספא להו תפנוקין ועדונין מבי מלכא אבהן ישבעון בקדמיתא ובתר כן בנין והם שבעה זמנין ולא יתיר</p>	<p>בא וראה כנגד אותם שבעה צדיקים צוה הקדוש ברוך הוא בתורתו להקריב קרבן מוסף שבע פעמים בשנה כדי להוסיף להם תפנוקים ועדונים מבית המלך האבות ישבעו בתחלה ואחר כך הבנים והם שבע פעמים ולא יותר.</p>
<p>בשבתא לקבל צדיק יסוד עולם דאיקרי כ"ל ואיקרי מוסף שבת לאוספא ליה עדונין ממוחא סתימא ובריש ירחא לקבל כנסת ישראל דאתקריאת סיהרא</p>	<p>בשבת כנגד צדיק יסוד עולם שנקרא כ"ל ונקרא מוסף שבת להוסיף לו עדונים מהמח הנסתר ובראש חדש כנגד כנסת ישראל שנקראת לבנה.</p>
<p>ומחמיסר יומא לירחא קדמאה לקבל אברהם אבוהון דאחיד במדת החסד ואקרי ראשון בירחא תליתאה בעצרת דאתיהיבת ביה אורייתא בשבעה קולות לקבל יעקב דאיהו תליתאי לאבהן ואחיד בקול יעקב ובריש שתא לקבל יצחק דאתיליד ביה ואנן מדכרינן ביה עקידת יצחק ואיהו יומא דדינא לקבל מדת הדין דאחיד בה</p>	<p>ומחמשה עשר יום לחדש ראשון כנגד אברהם אביהם שאחוז במדת החסד ונקרא ראשון בחדש השלישי בעצרת שנתנה בו תורה בשבעה קולות כנגד יעקב שהוא שלישי לאבות ואחוז בקול יעקב ובראש השנה כנגד יצחק שנולד בו ואנו מזכירים בו עקידת יצחק והוא יום הדין כנגד מדת הדין האחוזה בו.</p>
<p>יום הכפורים לקבל משה דקביל ביה קב"ה</p>	<p>יום הכפורים כנגד משה שבו קבל</p>

¹ עי' רמב"ן (בראשית כו כ): יספר הכתוב ויארץ בענין הבארות ואין בפשוטי הספור תועלת ולא כבוד גדול ליצחק והוא ואביו עשו אותם בשוה אבל יש בדבר ענין נסתר בתוכו כי בא להודיע דבר עתיד כי באר מים חיים ירמוז לבית אלהים [עי' זהר ח"א קלה ע"ב] אשר יעשו בניו של יצחק ולכן הזכיר באר מים חיים כמו שאמר (ירמיה יז יג) מקור מים חיים את ה' וקרא הראשון עשק ירמוז לבית הראשון אשר התעשקו עמנו ועשו אותנו כמה מחלוקות וכמה מלחמות עד שהחריבוהו והשני קרא שמה שטנה שם קשה מן הראשון והוא הבית השני שקרא אותו כשמו שכתוב בו (עזרא ד ו) ובמלכות אחשורוש בתחילת מלכותו כתבו שטנה על יושבי יהודה וירושלם וכל ימיו היו לנו לשטנה עד שהחריבוהו וגלו ממנו גלות רעה והשלישי קרא רחובות [עי' תיקר"ז קעא ע"ב] הוא הבית העתיד שיבנה במהרה בימינו והוא יעשה בלא ריב ומצה והאל ירחיב את גבולנו כמו שנאמר (דברים יט ח) ואם ירחיב ה' אלהיך את גבולך כאשר דבר וגו' שהוא לעתיד וכתב בבית השלישי (יחזקאל מא ז) ורחבה ונסבה למעלה למעלה ופרינו בארץ שכל העמים יעבדוהו שכם אחד [עי' זהר ח"ב רלד ע"א].

<p>צלותיה וחם על ישראל ואהדר ליה אורייתא בחג הסוכות לקבל אהרן דבזכותיה אלין אינון שבעה עננים דחפאן על ישראל כסוכה ובג"כ עבדין סוכה וכל אורייתא אית בה כמה סתימין בה וכד אלין שבעה מתוספין בברכאן כל עלמא בשלימו סגיא</p>	<p>הקדוש ברוך הוא את תפלתו וחס על ישראל והחזיר לו את התורה בחג הסוכות כנגד אהרן שבזכותו הלכו אותם שבעה עננים שכסו על ישראל כמו סוכה ומשום זה עושים סוכה ובכל התורה יש כמה נסתרים בה וכששבעת אלה מתוספים בברכות כל העולם בשלמות רבה.</p>
<p>שג/א</p>	
<p>סימן ט דף קנא ע"ב</p>	
<p>והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה' (&) ר' יהודה שאיל לר' אבא למה היה הכהן מניף את הלויים אמר לו מלה"ד לתינוק כשהוא בוכה וכועס מה עושין כדי לפייסו א"ל רבי יהודה מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשתקו</p>	<p>והניף אהרן את הלויים תנופה לפני ה' רבי יהודה שאל את רבי אבא למה היה הכהן מניף את הלויים אמר לו משל למה הדבר דומה לתינוק כשהוא בוכה וכועס מה עושין כדי לפייסו אמר לו רבי יהודה מניפין אותו ומנענעים אותו כדי לשתקו.</p>
<p>א"ל ר' אבא יהודה יהודה מלה זאת באה לידך ולא חקרת בה והלא ישמעו אזניך מה שפיך מדבר כך היא מדת הגבורה כועסת ורוגזת דכתיב (&) שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם וכתוב אפס כי עז ועברתם כי קשתה לפי שהם מתגברים ומתקשים באפס ועברתם לצאת לעשות דין לכלות ולהכרית בני העולם אזי הכהן שהוא החסד העליון מניף אותו הצד של הלויים שהוא מדת הגבורה כדי לשכך ולשקט רוגזה וכעסה כדי שישתברו השערות מכל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו כעין דוגמא זו הכהן שמניף את הלויים תנופה כדי שישקוט הצד של גבורה שלהן כדי שלא יתעורר הדין בעולם</p>	<p>אמר לו רבי אבא יהודה יהודה מלה זאת באה לידך ולא חקרת בה והלא ישמעו אזניך מה שפיך מדבר כך היא מדת הגבורה כועסת ורוגזת שכתוב שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרותיהם וכתוב ארור אפס כי עז ועברתם כי קשתה לפי שהם מתגברים ומתקשים באפס ועברתם לצאת לעשות דין לכלות ולהכרית בני העולם אזי הכהן שהוא החסד העליון מניף אותו הצד של הלויים שהוא מדת הגבורה כדי לשכך ולשקט רגזה וכעסה כדי שישתברו השערות מכל שוליהן ולא יתגברו ולא יתחזקו כעין דוגמא זו הכהן שמניף את הלויים תנופה כדי שישקוט הצד של הגבורה שלהן כדי שלא יתעורר הדין בעולם.</p>
<p>בא ר' יהודה ונשק את ידיו וכשיתעוררו הדינים בעולם כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום אברהם אבינו ע"ה הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו הה"ד (&) ואל זועם בכל יום</p>	<p>בא רבי יהודה ונשק את ידיו וכשיתעוררו הדינים בעולם כל הדינים הנמצאים בכל יום ויום אברהם אבינו עליו השלום הוא דוחה אותם לחוץ ואינם עומדים לפניו זהו שכתוב ואל זעם בכל יום.</p>
<p>מז"ח דף מ"ב ע"ד שורה ל"ד סימן י דף קצג ע"ב</p>	
<p>²דאינון חד נהר וגן נהר דנפיק מעדן וגן דאשתקי מניה הכא כל רוא סתימא דמהימנותא ואוליפנא האי מאן דאתער</p>	<p>שהם אחד נהר וגן נהר שיוצא מעדן וגן שהשקה ממנו כאן כל הסוד הנסתר של האמונה ולמדנו שמי שמתעורר בלילה באותה שעה שנכנס</p>

¹ צ"ע מקור לדברים אלו.

² זו"ח נג ע"ב ריש פרשת בלק. וזה התחלת לשונו: אמונה אומן תרי דאינון חד.

<p>בליליא בההוא שעתא דעאל קב"ה בהדי צדיקיא בגינתא אצטריך לומר קרא דא ברעותא דלכא ולכוונא דעתיה ביה! ובתר (&) אודך על כי נוראות נפליתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד והיינו שבחא דחסידי קדמאי כד אתערו בפלגות ליליא ובתר מסדרי שבחיהו ולעאן באורייתא</p>	<p>הקדוש ברוך הוא יחד עם הצדיקים בגן צריך לומר פסוק זה ברצון הלב ולכוון דעתו בו ואחר כך אודך על כי נוראות נפלאתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד וזהו שבח החסידים הראשונים כשהתעוררו בחצות הלילה ואחר כך מסדרים השבח שלהם ועוסקים בתורה.</p>
<p>שעשועא דקב"ה מאי היא אלא כל צדיקיא דקיימן בדיוקנייהו מתלבשין בגנתא בכל יומא ויומא כיון דאיתסחאן בטלא דזמין קב"ה לאחייא ביה מתייא עאלין כלהו לגבי משיח ושאלין מה דשאלין והא אתערו חברייא</p>	<p>מהו שעשועו של הקדוש ברוך הוא אלא כל הצדיקים שעומדים בדמויותיהם ומתלבשים בגן בכל יום ויום כיון שרוחצים בטל שעתיד הקדוש ברוך הוא להחיות בו מתים נכנסים כולם למשיח ושואלים מה ששואלים והרי התעוררו החברים.</p>
<p>לבתר מתכנשין ומשתדלין כולהו בדעתא עלאה דכלהו מתיבתי דתמן ועלייהו כמה ממנן ומתחדשי תמן כמה חדושין באורייתא לבתר נפקי כלהו וחמאן כד אתי אליהו לגבי אבהן איהו נפיק ואינהו עאלין וקיימן קמי אבהן וחדו בהו בכמה בנין קדישין דבסחרנייהו וחדאן כלהו</p>	<p>אחר כך מתכנסים ועוסקים כולם בדעת עליונה שכל הישיבות ששם ועליהם כמה ממונים ומתחדשים שם כמה חדושים בתורה אחר כך יוצאים כולם ורואים כשבא אליהו לאבות הוא יוצא והם נכנסים ועומדים לפני האבות ושמחים בהם בכמה בנין קדושים שסביבם ושמחים כלם.</p>
<p>כד עייל קב"ה בפלגות ליליא כלהו קיימי מתקנן בדקא יאות וכל אשתדלותא דאשתדלי כל ההוא יומא בחדושי דאורייתא קב"ה תיאובתיה באינן צדיקיא דחדישו בה מלין ואשתעשע בהו ובאינן מלין</p>	<p>כשנכנס הקדוש ברוך הוא בחצות הלילה כולם עומדים מתוקנים כראוי וכל ההשתדלות שהשתדלו כל אותו היום בחדושי תורה תשוקת הקדוש ברוך הוא באותם צדיקים שחדשו בה דברים ומשתעשע בהם ובאותם הדברים.</p>
<p>לבתר כלהון מתקנן דכר ונוקבא וקב"ה בתר דארה ואשתעשע בהו בכל אינן מלין רזין דחכמתא דלהון אתגלי עלייהו ואינן חמאן בההוא נועם ה' כדין כלהו חדאן בחדוה סגי עד דמתפשטי זיוא ונהורא דלהון ומההוא משיכו זיוא ונהורא דחדוה דלהון עבדין פירין ואיבין לעלמא דא וההוא פרי ואיבא עאל תחות גדפיה דשכינתא עד זמנא דאצטריך וכן משתעשעא בכל צדיק וצדיק ואמרין זכאה איהו מלכא דבנין אלין אתברירו לחולקיה ועדביה</p>	<p>אחר כך כולם מתוקנים זכר ונקבה ואחר שהקדוש ברוך הוא הריח והשתעשע בהם בכל אותם דברים סודות חכמתם מתגלה עליהם והם רואים באותו נועם ה' אז כולם שמחים בשמחה רבה עד שמתפשט זיום ואורם ומאותו המשכת זיו ואור של שמחה שלהם עושים פירות לעולם הזה ואותו פרי נכנס תחת כנפי השכינה עד זמן שצריך. וכך משתעשע בכל צדיק וצדיק ואומרים אשרי המלך שבנים הללו נבררו לחלקו וגורלו.</p>
<p>קלא אתער מאמצעיתא דרקיעא וקרא בקל</p>	<p>קול מתעורר מאמצע הרקיע וקורא</p>

¹ ה' אלקי אתה ארוממך אודה שמך כי עשית פלא עצות מרחוק אמינה אומן (ישעיה כה) (נוסף בז"ח מונקאטש). עי' שעה"כ עב ע,ד: וענין אותם הפסוקים שנכתבו בס"ה בפרשת בלק בכ"י שיאמר אותם האדם בקומו בחצות ליל שבת קודם שישימש מיטתו והם ה' אלהי אתה ארוממך אודה שמך כו' אודך על כי נוראו' נפלאתי. כו' לא הניחני מו"ל לנהוג לאומרם וכמעט שהוא מגמגם שאינם מדברי הזוהר עצמו.

<p>תקיף ואמר (&) זכור ה' לבני אדום את יום ירושלם האומרים ערו ערו עד היסוד בה כדין ערטריו דיליה וקרקורא דיליה וכל צדיקיא דתמן אשתמע בתלת מאה ותשעין רקיעין ובגין דלא אית חדוה ושעשועא לקב"ה אלא בשעתא דקיימי בהו צדיקיא דתמן ובג"ד אומי ואמר (&) אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלם על ראש שמחתי בכל אתר דאית חדוה לקב"ה קלא דא נפיק וקארי</p>	<p>בקול חזק ואומר זכור ה' לבני אדום את יום ירושלם האומרים ערו ערו עד היסוד בה ואז¹ רעש השמחה שלו² והקרקור שלו וכל הצדיקים ששם נשמע בשלש מאות ותשעים רקיעים משום שאין שמחה ושעשוע לקדוש ברוך הוא אלא בשעה שעומדים בהם הצדיקים ששם ומשום זה נשבע ואמר אם אשכחך ירושלם תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי אם לא אעלה את ירושלם על ראש שמחתי בכל מקום שיש שמחה לקדוש ברוך הוא קול זה יוצא וקורא.</p>
<p>כדין נפיק מתמן וסליק ובטש רקיעין ושאיג שאיגין עד דכל חילי שמיא כלהו בערטרורא כדין נשבא רוחא ובטש בטרפין דההוא אילנא רברבא וכל ענפין דיליה בטשין דא בדא וקלא אתער מגו נופא דאילנא וקרי ואמר (&) זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור אשר כרת את אברהם ושבועתו ליצחק כיון דקלא דא אתער שמא אברהם סבא ואיתער כד איהו רעוא למלכא ואתנחם בהדיה</p>	<p>אז יוצא משם ועולה ומכה רקיעים ושואג שאגות עד שכל חיילות השמים כולם³ ברעש השמחה ואז נושבת רוח ומכה בעלים של אותו אילן גדול וכל הענפים שלו מכים זה בזה וקול מתעורר מתוך נוף האילן וקורא ואומר זכר לעולם בריתו דבר צוה לאלף דור אשר כרת את אברהם ושבועתו ליצחק כיון שקול זה מתעורר שומע אברהם סבא ומתעורר כאשר הוא רצון למלך ומתנחם איתו.</p>
<p>בההוא שעתא אתערא רוחא הדא מספרא דדרום וכל רעו וחדוה ואסותא אתער על עלמא וכדין סליק צפרא ורעוא אשתכח ונייחא לכל אסירי מלכא דאינון בני מרעייהו זכאה עמא דיכלון למנדע מרוזין סמירין סתימין דמלכא קדישא אמר רבי אבא יומא</p>	<p>באותה שעה מתעוררת רוח אחת מצד דרום וכל רצון ושמחה ורפואה מתעוררים על העולם ואז עולה הבוקר ונמצא רצון ומנוחה לכל אסירי המלך שהם בבית חולים אשרי העם שיכולים לדעת מהסודות הטמירים והנסתרים של המלך הקדוש. אמר רבי אבא יום</p>
<p>שג/ב</p>	
<p>תוספת חד הוינא אנא ור' יהודה דמן עכו במדברא ואעלנא במערתא חדא ואשכחנא תמן ספרא חדא עתיקא⁴ דמן יומין קדמאין פתחנא ליה ואשכחנא דהוה כתוב ביה בריש מלוי (ישעיה מב ט) הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד ואוקים קרא בנשמתהון</p>	<p>אחד הייתי אני ורבי יהודה שמן עכו במדבר ונכנסנו במערה אחת ומצאנו שם ספר עתיק אחד מימים ראשונים פתחנו אותו ומצאנו שהיה כתוב בו בראש דבריו הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד ובאר הפסוק בנשמות הצדיקים מיום שעלה</p>

1
2
3

⁴ עי' הקדמת עמק המלך: וגם ספרים אחרים נעשו באותו זמן, שנגנזו במערות, ולפעמים נתגלו לבני אדם הולכי מדברות, וכשרצו לעיין בהם פרחו מידם, כנזכר בזוהר כמה פעמים. אבל כלל העולה מן הספרים, שחשו לכבוד 'מלכו של עולם', והסתירו החכמה במלות זרים ושונים, ולשון מועט מחזיק את המרובה, עד שכמעט כמה קונטרסים צריך פירוש על ענין אחד. ובכל ספר כנויים אחרים, לא ראי זה כראי זה, ואין להקורא נחת רוח להשיגם.

<p>דצדיקייא מן יומא דסליק במחשבה למברי עלמא¹</p>	<p>במחשבה לברא עולם.</p>
<p>ועד לא אתברי עלמא כל רוחין דצדיקייא הוו גניזין במחשבה קמיה כל חד וחד בדיוקניה כיון דצייר עלמא אתגליין כלהו וקיימו בדיוקנייהו קמיה ברומי מרומים לבתר יהב לון באוצר חד בגנתא דעדן לעילא וההוא אוצר לא מליא לעלמין ותדיר קרי הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד מאן אינון אני מגיד כלהו בשמהן ולית תיאובתא וכסופא להאי אוצר אלא לארקא ביה נשמתין תדיר</p>	<p>ועד שלא נברא העולם כל רוחות הצדיקים היו גנוזות במחשבה לפניו וכל אחד ואחד בדמותו כיון שצייר את העולם התגלו כולם ועמדו בדמותם לפניו ברומי מרומים אחר כך נתן אותם באוצר אחד בגן עדן שלמעלה ואותו אוצר לא מלא לעולמים ותמיד קורא הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד מה הם אני מגיד כולם בשמות ואין תשוקה וכיסוף לאוצר הזה אלא רק להוריק בו נשמות תמיד.</p>
<p>כמה דגיהנם לית ליה תיאובתא וכסופא אלא לקבלא נשמתין לאתדכאה תמן וכל יומא קארי הב הב מאי הב הב אוקיד אוקיד וההוא אוצר נטיל כל נשמתין אינון עד זמנא דאלביש לון ונחתי להאי עלמא ומגו הובא דאדם קדמאה דאמשיך סטרא בישא לעלמא אצטריכו לאלבישא אינון נשמתין בלבושא דא דהא לבושא אחרא בעי קב"ה לאלבישא לאינון נשמתין (ס"א ואמר בההוא ספרא) וההוא אמר ההוא ספרא עד הכא שתיקו ועוד חמינא מכאן ולהלאה אתוון מחיקן דלא אשתמודען</p>	<p>כמו שלגיהנם אין תשוקה וכיסוף אלא רק לקבל נשמות לטהר שם וכל יום קורא הב הב מה זה הב הב שרף שרף ואותו אוצר לוקח כל הנשמות הם עד זמן שמלבישם ומורידם לעולם הזה ומתוך חטא אדם הראשון שהמשיך צד הרע לעולם הצטרכו להלביש אותן נשמות בלבוש זה שהרי לבוש אחר רצה הקדוש ברוך הוא להלביש לאותן הנשמות (ואמר באותו ספר) וההוא אמר אותו סופר עד כאן שתקו ועוד ראיתי מכאן והלאה אותיות מחוקות שלא ידועות.</p>
<p>ובתר חמינא לון בחלמא ואמרו שתוק ולא תגלי אלא לטינרא תקיפא² וכך עבידנא ואשכחנא ביה מאנין דלבושא אחרא זמין קב"ה לאלבישא לאינון נשמתין לזמנין דאתי מתים דחיו על ידא דחזקאל מ"ט לא עבד לון ההוא לבושא אלא בנין דלא מטא זמנא לאעברא בעלמא ההוא אוירא דכיא דעביד לבושיין ובג"כ לא אלביש לון אלא כמה דהוו וכך יהא לתחיית המתים בר דההוא זוהמא דקדמיתא לא אשתכח</p>	<p>ואחר כך ראיתי אותן בחלום ואמרו שתק ואל תגלה אלא לסלע התקיף וכך עשיתי ומצאתי בו כלים של לבוש אחר עתיד הקדוש ברוך הוא להלביש את אותן נשמות לעתידים לבא מתים שחיו על ידי יחזקאל למה לא עשה להם את אותו הלבוש. אלא משום שלא הגיע זמן להעביר בעולם אותו אויר טהור שעושה לבושים ומשום זה לא הלבישם אלא כמו שהם היו וכך יהיה לתחיית המתים פרט שאותה</p>

¹ עי' עמק המלך (שער ה - פרק עב): 'אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף' [במות שם], והאוצר הזה אינו מלא לעולם, וכמו שהגיהנם אינו מלא, ותמיד צועק 'הב תן לי הנפשות של הרשעים לגיהנם' [עיין זוהר במדבר קפ"ו א'], והקב"ה ברא תאותו וחשקו, לכך שנאמר 'לעלוקה שתי בנות הב הב'. כן האוצר הזה, תאותו וחשקו לקבל נשמות, מההוא נהר דנגיד ונפיק, שנאמר ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, שהוא אוצר החמדה הזה, שיש שם נפשות המתים, ונפשות הצדיקים, אשר עדיין לא היו בזה העולם, ותמיד קורא וצועק, 'הראשונות הנה באו וחדשות אני מגיד' [ישעיהו מ"ב ט']. פירוש הנשמות הראשונות שהיו בזה העולם, הנה באות ושבו כבר מהעולם הזה אליו, למקומם הראשון, ונשמות חדשות 'אני מגיד' רצה לומר, שאני מגיד וקורא, שיתנו לי נשמות להתגנז בי. כי אין לו חמדה ותאוה אחרת אלא לקבל נשמות, וכל יום יום קורא הב הב, רצה לומר כבוד אותי בנשמות העליונות שנופלים למטה, על ידי הגרזן החוצבת נשמות להסל הזה.

² עי' לעיל קפח ע"א דהוא רב המנונא סבא.

<p>תמן כד נפק בר נש מהאי עלמא כלהו בין צדיקי בין חסידי ותמימי וחייבי ורשיעי כלהו עברי באורא למחמי אדם קדמאה לבני עלמא ומתמן נטיל אורחא הן לגנתא דעדן הן לגיהנם</p>	<p>זוהמא של ההתחלה לא נמצאת שם. כשיוצא אדם מהעולם הזה כולם בין צדיקים בין חסידיים ותמימים ורשיעים וחייבים כולם עוברים באויר לראות את אדם הראשון לבני העולם ומשם לוקחים דרך הן לגן עדן הן לגיהנם.</p>
<p>כל אינון דאורחיהו לגנתא דעדן מתקרבין לגבי חומה דלבר מאינון תלת חומות דתמן כדין נפיק חד ממנא ואתער קמיהו וקארי ואמר זכאין אתון צדיקייא בעלמא וההוא ממונא יעזרא¹ ל¹ שמה אולף לון אורחא ואזלין קמיה עד תרעא חדא דגיהנם ההוא ממונא קארי בחילא ואמר צנון תננא צנון יקידתא² בההוא שעתא כבהילו מצנני להו עאלין כלהו וטבלין ועברין וכל אינון חייבין אתמסרן בידא דדומ"ה ועאלין כגהנם וכל אינון זכאין לא אתמסרן בידוי אלא בהאי ממונא³</p>	<p>כל אותם שדרכם לגן עדן מתקרבים לחומה החיצונית מאותן שלש חומות ששם ואז יוצא ממונה אחד ומתעורר לפניו וקורא ואומר אשריכם הצדיקים בעולם ואותו ממונה שמו יעזרא"ל מלמד אותם את הדרך והולכים לפניו עד שער אחד של הגיהנם ואותו ממונה קורא בחיל ואומר צנון העשן צנון השרפה באותה שעה מצננים אותה בבהילות ונכנסים כולם וטובלים ועוברים וכל אותם רשעים נמסרים ביד דומה ונכנסים בגיהנם וכל אותם צדיקים לא נמסרים בידי אלא הממונה הזה.</p>
<p>ובתר דטבלין ועברין ההוא ממונא אזל קמיהו עד דמטן לשור דגנתא דעדן וההוא ממונא קארי לפיתחא ואומר פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים (&) כדין פתחין פיתחא ואעיל לון וכן בכל פתחא ופתחא⁴</p>	<p>ואחר שטובלים ועוברים הממונה הזה הולך לפניו עד שמגיעים לחומת גן עדן ואותו ממונה קורא לפתח ואומר פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים אז פותחים פתח ומכניסים אותם וכך בכל פתח ופתח.</p>
<p>כיון דעאלו לגו אתר דצדיקייא צדיקייא אחרנין קיימין כמה חדוה על חדוה על צדיקייא וכל בני מתיבתא חדאן לסוף תלתא יומין דאתמסרן בהיכלין ידיען נפקי ואוירן נשבי ומתצירן כולהו בדיוקניהו מכאן ולהלאה ירתין אחסנת ירותא כדקא חזי לכל חד וחד</p>	<p>כיון שנכנסו לתוך מקום שצדיקים צדיקים אחרים עומדים כמה שמחה על שמחה על הצדיקים וכל בני הישיבה שמחים לסוף שלשה ימים שמתחבאים בהיכלות ידועים יוצאים ואוירים נושבים ומצטירים כולם בדמויותיהם מכאן והלאה יורשים נחלה ירושה כראוי לכל אחד ואחד.</p>
<p>חזווא דאתחזי כגנתא דעדן מחזיו יקרא דיוקנא דכל דיוקנין וגוון דכל גוונין דמלכא קדישא לא אתגלי בהיכלא ולא באתר חד</p>	<p>מראה שנראה בגן עדן ממראה נכבד דמות כל הדמויות וצבע של כל הצבעים שמלך הקדוש לא מתגלה בהיכל ולא במקום אחד אלא נפתח</p>

¹ יעזרא"ל (עמק המלך שי, ד פקל"ד).

² בסוד כל הנותן רוח בין הדביקים מצננים לו גיהנם, כשעולה אחר פטירתו (עמק המלך שם). והוא אולף לון ארחא שלא יבואו לידי הכלב שהוא קליפת עמלק. ועל זה נאמר, 'כי ישרים דרכי ה' צדיקים ילכו במ' [הושע י"ד י'], בסוד שם מ"ב המעלה הראוי לעלות, 'ופושעים יכשלו במ' באינון מ"ב מדורי גיהנם, וצדיקים יבואו למ"ב מדורין דגן עדן. ואומרים למלאך, 'משכני אחייך נרוצה, הביאני המלך חדריו נגילה ונשמחה בך' [שיר א' ד'], כי אין מניחין ללמוד בכל הישיבות אלא תורתו של הנפטר, ונאמר 'בוא שלום הולך נכחו ינחו על משכבותם' [ישעיהו נ"ז ב'] (עמק המלך שם).

³ רצה לומר אינם נמסרים ביד דומה להיותם נידונים שם, וישארו שם חס ושלום, אלא על כל פנים הולכים דרך גיהנם להעלות הזולת, שנאמר, 'קטן וגדול שם הוא ועבד חפשי מאדוניו' [איוב ג' ט"ט]. וכל זה בזכות שנתן בעולם הזה רוח בין הדבקים, מצננים לו גיהנם (עמק המלך שם).

⁴ כי ז' פתחים שם בז' היכלות (עמק המלך שם).

<p>אלא אתפשתא רקיעא מרקמא על גבי גנתא לארבע סטרין ואתמליא מזיוא יקרא קדישא ואתחזי תמן ואתהנן כולוהו צדיקייא מאן חמא הדוה וכסופא דההוא נועם ה'</p>	<p>רקיע מרקם על גבי הגן לארבעה צדדים ומתמלא מזיו כבוד הקדוש ונראה שם ונהנים כל הצדיקים מי ראה שמחה וכיסוף של אותו נועם ה'.</p>
<p>ע"כ הוה לי רישו למחמי בההוא ספרא אדמקיפנא למחמי יתיר ביה פרח מן ידי ולא חמינא ליה אשתארנא עציב ובכינא דמיכנא תמן בההוא מערתא וחמינא ליה (לההוא) דהוה לביש מנא אמר לי למה לך למבכי ולא תתעצב (ס"א ממאן) ממה דהוה בההוא ספרא פרח לגביה ונטליה ועד לא יפוק מהאי עלמא גניז בההוא מערתא דמדברא דא והשתא דהוה מתגלי לחייא הכא פרח באוירא ונטליה</p>	<p>עד כאן היה לי רשות לראות באותו ספר כשהקפנו לראות בו יותר פרח מידי ולא ראיתי אותו נשארתי עצוב ובכיתי ישנתי שם באותה מערה וראיתי אותו (את אותו) שהיה לבוש כלי אמר לי למה לך לבכות ואל תתעצב (ממי) ממה שהיה באותו ספר פרח אליו ולקחו ועד שלא יצא מהעולם הזה גנז באותה מערה שבמדבר הזה וכעת שהיה מתגלה לחיים כאן פרח באויר ולקחו.</p>
<p>מכאן ולהלאה זיל לך לאורחך ומההוא יומא ועד השתא לא אתגלי לי ולא זכינא למשמע ממאן הוה ובכל זמנא דאנא דכירנא אשתארנא עציב אמר רבי אלעזר דלמא קב"ה בעי ביקריה דלא בעי דיתגלי בעלמא</p>	<p>מכאן והלאה לך לדרכך ומאותו יום ועד עכשיו לא התגלה לי ולא זכיתי לשמוע ממי היה ובכל זמן שאני נזכר אני נשאר עצוב אמר רבי אלעזר אולי הקדוש ברוך הוא רוצה בכבודו שלא רוצה שיתגלה בעולם.</p>
<p>עד דהוו יתבי ולעאן במלין אחרנין עלאין ויקירין נהר יממא קמו ואזלו א"ר אלעזר השתא עדן רעוא מקמי מלכא קדישא נימא מילי דאורייתא ונתעסק בה ונשתתף בשכינתא פתח ואמר יהו"ה בוקר תשמע קולי (&) בוקר אערך לך ואצפה (&) אמר רבי אלעזר בלעם הייבא מאן קטיל ליה והיך אקטיל א"ר יצחק וכו'</p>	<p>עד שישבו ועסקו בדברים אחרים עליונים ונכבדים האיר היום קמו והלכו אמר רבי אלעזר כעת עת רצון מלפני המלך הקדוש נאמר דברי תורה ונתעסק בה ונשתתף בשכינה פתח ואמר ה' בוקר תשמע קולי בוקר אערך לך ואצפה אמר רבי אלעזר בלעם הרשע מי הרג אותו ואיך נהרג אמר רבי יצחק וכו'</p>
<p>דש"א</p>	
<p>סימן יא דף קצט א' ודף רג ע"ב ודף רו ע"ב</p>	
<p>²לאמר הנה עם יצא ממצרים אם תאמר שהרי צריך לקחת ¹שמות ויוחסין שלהם לא צריך אלא דרך כלל שכתוב הנה עם יצא למה משום שכך קרא להם הפטרון שלהם כמה פעמים ועל זה אל תטעה שכתוב שלח את עמי בכל זמן.</p>	

1

2 זר"ח נג ע"ד.

3 איפופסין - דרך לוחשי לחשים להזכיר פלוני בן פלונית וכיוצא, ואם יצטרך לפרט ישראל דרך כך לא ידע כלל (אור יקר)

4 וזהו שאמר עם יצא ממצרים בשם זה הוציאם הקב"ה ממצרים, ואמור כך על העם היוצא ממצרים ולא תטעה ותצלח בלחשיך (אור יקר).

<p>ועוד כד נטלת¹ עיטא עליהו עם פרעה בלישנא דא יכלת להו דכתיב הנה עם בני ישראל רב ועצום ממנו גם כן שכתוב הנה עם יצא ממצרים ולא הוציא אותם אחר אלא הוא מעצמו יצא ולכן תוכל להרע להם.</p>	<p>ועוד כסא את עין הארץ יש אומרים סיחון ועוג שישראל הרגו אותם שהיו עין הארץ אלא כשהביא הקדוש ברוך הוא ארבה על ארץ מצרים כתוב ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ למה משום שכל מכשפי וקוסמי העולם לא יכלו לעשות כשפים אלא דבר אחד בדרגה אחת בזמן אחד ועם זה הביא ערוב מבולבל מכמה מינים מבולבלים אלו באלו עד שלא יכלו כל מכשפים וקוסמים לעמוד וזהו ויכס את עין כל הארץ וכאן כתוב ויכס את עין הארץ וכך הוא ודאי.</p>
<p>הנה כסה את עין הארץ (&) אית דאמרי סיחון ועוג דקמלי לון ישראל דהוו עינא דארעא אלא כד אייתי קב"ה ארבה על ארעא דמצרים כתיב (&) ויכס את עין כל הארץ ותחשך הארץ אמאי בגין דכל חרשין וקסמין דעלמא לא יכלין למעבד חרשין אלא מלה חדא בדרגא חדא בזמנא חדא ועמא דא אייתי ערוב מבולבל מכמה זינין מבולבלין אלין באלין עד דלא יכלי כל חרשין וקסמין למיקם קמייהו ודא הוא ויכס את עין כל הארץ והכא כתיב ויכס את עין הארץ והכי הוא ודאי²</p>	<p>אמר רבי אבא בלק ובלעם לא היו בעולם מכשפים וקוסמים כמותם (בלעם) חילו וכחו היה בפיו ועינו בלק חילו וכחו היה במעשה ידים וזה צריך את זה שהרי כל סוגי הכשפים של העולם בפה ובמעשה הוא ובהם תלויים לבלעם היה לשון ולא ידים</p>
<p>א"ר אבא בלק ובלעם לא הוה בעלמא חרשין וקסמין כוונתייהו (בלעם) חיליה ותוקפיה הוה בפומיה ועיניה בלק חיליה ותוקפיה הוה בעובדא דידין ודא אצטריך לדא דהא כל זיני חרשין דעלמא בפומא ועובדא הוא ובהו תליין בלעם הוה ליה לישן ולא ידן בלק ידן ולא לישן הוה ליה³</p>	<p>אמר רבי אבא בלק ובלעם לא היו בעולם מכשפים וקוסמים כמותם (בלעם) חילו וכחו היה בפיו ועינו בלק חילו וכחו היה במעשה ידים וזה צריך את זה שהרי כל סוגי הכשפים של העולם בפה ובמעשה הוא ובהם תלויים לבלעם היה לשון ולא ידים</p>

¹ פירוש אחר על מלת עם יצא ממצרים בהיותו מדקדק מלת הנה עם רומז על דבריו, הנה עם בני ישראל וזה יחסו ללחוש עליו, עוד פירוש אחר בהיותו מדקדק מלת "יצא" שלא יצא אלא מעצמו אין להם פטרון, אית דאמרי סיחון וכו' וקשת שהיה ראוי שיאמר עור את עין הארץ או סמא, אלא העיקר הוא "כד אייתי" וכו' ועין הארץ היא חלון הכשוף וחכמת צפיית המכשף באומרו בעד החלון נשקפה ותיבב, וכתיב וישקף אבימלך, והיינו עין הארץ סוד הרוחניות החצוני המשגיח על על הדברים הגשמיים, ואלו כסו אותו לכך צריך להעבירם לתת כח לאותו העין לראות לפדות החצונים מיד אלו הנוטלים כחם (אור יקר).

² עי' זהר ח"ב ל ע,ב: ותא חזי כתיב (שם יט ב) וסכסכתי מצרים במצרים מצרים לעילא במצרים לתתא בגין דאינון חילין לעילא ממנון על חילין דלתתא ואתערבו כלהו אתערבו לעילא דלא הוו מצראי יכלי לאתקשרא בחרשייהו באינון דוכתי דהוו מתקשרי בקדמיתא דהא אתבלבלו ועל דא אייתי עליהו ערוב חיוון דהוו מתערבי דא בדא.

³ עי' שער הפסוקים - פרשת בלק: הענין הוא, כי ב' בחי' היו בישראל, אחד, הם ישראל עצמם, אשר בדור ההוא, כי שרשם הוא ניצוצות משה, הבא מן הבל, כמבואר אצלינו בענין דור המדבר, בפסוק ויקם מלד הדש על מצרים. הבחי' הב', הם הערב רב, הנקראים עם סתם, והם מן הרע אשר בקין כנז"ל. וכנגדם אמר, ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא, שהם הערב רב, הנקראים רב. ואמר ויקץ מפני בני ישראל עצמם שהם מן הבל וכו' הנה בלעם, כחו בנחש, כי הוא מן הבל המקיף, ואין כחו אלא בפיו. אבל בלק מן קין, בחי' המעשה, שהוא הקסם, כי הוא מן גבורות דרועין וידים ואצבעות, ולכן כתיב וקסמים בידם. ובלק היה רוצה, שבלעם שהוא בחינת ההבל, שהוא אור מקיף, שנקרא אה"ה, שיקללם מבחי' שרשו הנאחז שם. ולכן נרמזו ב"פ שם אה"ה הנזכר האחד, בר"ת 'השור' את 'ירק דהשדה, שהוא הא"ה. והשני, בס"ת ולכ"ה נ"א קב"ה ל"י, שהוא האה"י. ושניהם בהפוך צרופי שם אה"ה, המשתנה ל"ב צירופים כנודע. ובלעם היה רוצה לקללם מבחי' בלק, הנאחז באור הפנימי, והוא שם הו"ה. ולכן נרמז בדברי בלעם, ג' צרופי שם הו"ה, וכלם בהפוך, האחד, בס"ת לינו"ו פ"ה הליל"ה והשיבות"י, שהוא והה"י. הב', בס"ת לכ"ה קב"ה ל"י אות"ו שהוא הה"ו. השלישי, בס"ת טוב"ה א"ו רע"ה מלב"י, שהם הוה"י. והענין הוא,

<p>אזלו חברייה עד דמטו חד בי חקל ושמשא הוה תקיף לחדא חמו ההוא בי חקל בשפירו דעשבין ומיין נפקין לכל סטר ואילני חקלא סגיאין יתבו תמן א"ר אלעזר כמה יאות אתר דא לנייחא ביה</p>	<p>לבלק היו ידים ולא לשון. הלכו החברים עד שהגיעו לשדה אחת והשמש היתה חזקה מאד ראו את אותו בית השדה ביופי העשבים ומים יוצאים לכל צד ועצי השדה רבים ישבו שם אמר רבי אלעזר כמה נאה מקום זה לנוח בו.</p>
<p>אדהו יתבי הא הויא רברבא אתי בתוקפא דשמשא ואעבר קמייהו א"ל ר"א הויא הויא סטי לך מאורחך דהא תב ההוא גברא ואתנחם על מה דעבד ולא יוסיף למעבד ההוא מלה תווהו חברייה א"ר אבא מאי הוא אמר לון שתוקו</p>	<p>עד שישבו הרי נחש גדול בא בחוזק השמש ועבר לפנייהם אמר לו רבי אלעזר נחש נחש סטה לך מדרכך שהרי שב אותו האיש והתנחם על מה שעשה ולא יוסיף לעשות אותו הדבר תמהו החברים אמר רבי אבא מהו אמר להם שתקו.</p>
<p>א"ר אלעזר הויא לכתר דלחישו לך מן שמיא אתנחם ההוא גברא ושוי ברעותיה דלא יתיב בי לעלמין סטי לך מאורחך קם הויא בקיומיה ולא נטיל הכא והכא תב כמלקדמין א"ל הויא הויא ידענא מה דאת בעי תוב מארחך דהא עכו"ם חייבא אתי דעביד ביש לחד יודאי והא הוא נאים שכיב במערתא דילך זיל וקטליה מיד אהדר ההוא הויא ודלג דלוגין קמייהו</p>	<p>אמר רבי אלעזר נחש נחש לאחר שלחשו לך מהשמים התנחם אותו האיש ושם ברצונו שלא ישוב בו לעולמים סטה לך מדרכך עמד הנחש על עמדו ולא לקח לכאן ולכאן שב כמו מקדם אמר לו נחש נחש ידעתי מה שאתה רוצה שוב מדרכך שהרי גוי רשע בא שעשה רע ליהודי אחד והרי הוא ישן שוכב במערה שלך לך והרגהו מיד חזר אותו הנחש ודלג דלוגים לפנייהם.</p>
<p>א"ר אלעזר אי לא הוינא הכא כמה בישין הוה עביד האי הויא דהא חד ב"נ יודאי עבד עובדא דחובא ועד לא תב בתיובתא לחישו לי להאי הויא לקטלא ליה ואימלך ההוא ב"נ בין כך ובין כך ואתנחם מחוביה ואמר דלא יתוב לעלמין להאי הטאה וע"ד אשתזיב מן דינא</p>	<p>אמר רבי אלעזר אם לא הייתי פה כמה רעות היה עושה הנחש הזה שהרי אדם יהודי אחד עשה מעשה של חטא ועד שלא שב בתשובה לחשו לנחש הזה להרוג אותו ונמלך אותו האיש בין כך ובין כך והתנחם מחטאו ואמר שלא ישוב לעולמים לאותו החטא ועל כך נצול מן הדין.</p>
<p>אמרו חברייה לר' אלעזר במה ידעת אמר להו סימנא ירב לי אבא ואנא אשמודענא ביה אמרו ליה תינח הויא דאשתמודעת ביה ההוא דאתנחם ותב מחוביה במה ידעת אמר להו כד הוה אזיל ההוא הויא קשקשוי הווי סלקין וזנבו זקוף ואיהו דאזיל בכהילו רוחא חדא' הוה</p>	<p>אמרו החברים לרבי אלעזר במה ידעת אמר להם סימן נתן לי אבא ואני יודע אותו אמר לו מילא הנחש שידעת בו אותו שהתנחם ושב מחטאו במה ידעת אמר להם כשהיה הולך אותו הנחש הקשקשים שלו היו עולים וזנבו זקוף והוא שהולך בבהילות רוח אחת</p>

במה שהודעתין בדרושי שמות הספירה איך בעולם הבריאה, שם הם בחי' אה"ה והו"ה כדרך צרופיהם, ולהיות כי שליטת החיצונים מתחיל מן הבריאה ולמטה כנודע, לכן משם היה רוצה לקללם.

¹ רוחא אחרא אזיל לקבליה וכו' - תחלה לא ראה ר' אלעזר אלא הנחש הגשמי בסימניו הידועים לו להכיר שהיה שליח לענין ידוע, וכשנתן לבו ר' אלעזר להסתכל בנחש שהיה הולך ומתעכב הבין והשכיל על הרוח המעכבו, ואחר כך צפה והבין בחסידותו דברי הרוח אל הנחש, והטעם אל המציאות כמעשהו למעלה ברוחני כמעשהו בגשמי, הנחש הוא כח החצוני, הרוח הוא סוד תעשייה הרוחנית הטהורה שהיה כח ממטטרון שלוח מלמעלה באה אל החצרנית לאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כופר תשובה, והחצוני אינו מתרצת בלי כופר כדפי' לעיל כך ממש הגשמי רוצה כופר גשמי והיינו ואתן אדום תחתך (אור יקר).

<p>אזיל לקבליה והוה קארי קמיה תוב מארחך דהא תב מחוביה ואתנחם ההוא ב"נ</p>	<p>היתה הולכת כנגדו וקוראת לפניו שוב מדרכך שהרי שב מחטאו והתנחם אותו האיש.</p>
<p>וההוא חויא בישא לא הוה ציית עד דיתנון ליה כופר בהדיה באתריה דההוא ב"נ דאתחייב קטולא ותב דכך אורחוי דחויא עילא ותתא כיון דאתייהיב ליה רשו לא תב עד דאשלים ההוא דינא בישא דאתייהיב ליה רשו למעבד או דיתנון ליה באתריה חייבא אחרא בכופרא דהא בריקנייא לא יפוק כיון דאתייהיב ליה רשו</p>	<p>ואותו הנחש הרע לא היה מציתומקשיב¹ עד שיתנו לו כופר איתו במקום אותו אדם שהתחייב מיתה ושב שכך דרך הנחש למעלה ולמטה כיון שנתנה לו רשות לא שב עד שהשלים אותו הדין הרע שנתנה לו רשות לעשות או שיתנו לו במקומו רשע אחר בכופר שהרי בריקנות הוא לא יצא כיון שנתנה לו רשות.</p>
<p>אמרו ליה תינח כל דא ההוא עכו"ם דאמרת דיהבת ליה כופר במאי ידעת אמר לון כיון דמלילת לחויא ההוא רוחא דהוה אזיל לקבליה ולחיש ליה דיתוב לאורחיה דהא אתנחם ההוא ב"נ דליג ההוא רוחא על אודניה</p>	<p>אמרו לו מילא כל זה אותו גוי שאמרת שנתת לו כופר במה ידעת אמר להם כיון שדברתי לנחש אותו רוח שהיתה הולך כנגדו ולוחשת לו שישוב לדרכו שהרי אותו אדם התנחם דלגה אותה רוח על אזנו.</p>
<p>תוהו חברייא אר"א ניהך ונחמי דהא חויא דעבד מה דעבד קמו וקריבו גבי חד טינרא בההוא בי חקל אשכחו לההוא עכו"ם דמית וההוא נחש כריך על עקביה ולא הוה אבדיל מניה ובתר אתפרש מעקביה וסליק על גרוניה ואכריך תמן ומתן נחית על עקביה דלא הוה מתפרש מניה</p>	<p>תמהו החברים אמר רבי אלעזר נלך ונראה שהרי הנחש עשה מה שעשה קמו וקרבו לסלע אחד באותו שדה ומצאו אותו הגוי מת ואותו נחש כרוך על עקבו ולא היה נבדל ממנו ואחר כך נפרד מעקבו ועלה על גרונו ונכרך שם ומשם היה יורד על עקבו שלא היה נפרד ממנו.</p>
<p>אשכחו ליה ארנקי חד מליא דינרין דגזיל לחד יודאי בארחה ומחא ליה נטל ר"א ית ארנקי אמר בריך רחמנא דבכללא עביד שליחותא תבו לההוא אתר דהוה (אזלי)</p>	<p>מצאו לו ארנק אחד מלא דינרים שגזל מיהודי אחד בדרך והכה אותו לקח רבי אלעזר את הארנק אמר ברוך הרחמן שבכל הוא עושה שליחות שבו לאותו מקום שהיו (הולכים).</p>
<p>פתח ר"א ואמר (&) מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתך (&) ולאומים תחת נפשך מאשר יקרת יקר מבעי ליה והכי אצטריך מאשר אתה יקר בעיני מהו יקרת מכלל דאיהו מגרמיה אתייקר הכי הוא ודאי דכל ב"נ דאיהו בחיובא</p>	<p>פתח רבי אלעזר ואמר מאשר יקרת בעיני נכבדת ואני אהבתיך ואתן אדם תחתך ולאומים תחת נפשך מאשר יקרת יקר צריך לו וכך צריך מאשר אתה יקר בעיני מהו יקרת מכלל שהוא מעצמו התכבד כך הוא בודאי שכל בן אדם שהוא בחיוב</p>
<p>שד/ב</p>	
<p>קמי קב"ה בקדמיתא הוא מזוללא ותועבה איהו קמי קב"ה ובתר דאימלך ותב מחוביה השתא איהו אתייקר מגרמיה וקב"ה קארי עליה ואמר (&) מאשר יקרת בעיני נכבדת את מגרמך יקרת</p>	<p>לפני הקדוש ברוך הוא בהתחלה הוא מזולל ותועבה הוא לפני הקדוש ברוך הוא ואחר שנמלך ושב מחטאו עכשיו הוא התכבד מעצמו והקדוש ברוך הוא קורא עליו ואומר מאשר יקרת בעיני נכבדת אתה מעצמך נכבדת.</p>

<p>בעיני נכבדת ואני אהבתיך דהא לית רחימו לקב"ה בהדי ב"נ בהאי עלמא אלא במאן דתב מחוביה וע"ד אני אהבתיך אבל מה אעביד דהא יהבית רשו לחויא לנוקא דא הוא עיטא ואתן אדם תחתיך מאי איהו אדם דיהב קב"ה תחותיה ההוא אדם דאתי מעמא אחרא דההוא חויא מדיליה ייכול דכתיב (&) ואתן אדם אל תקרי אדם אלא אדום ולאומים דא הוא (&) לאום מלאום יאמץ ודא זרעא דעשו דיהיב תחות נפשיה</p>	<p>בעיני נכבדת ואני אהבתיך שהרי אין אהבה לקדוש ברוך הוא עם הבן אדם בעולם הזה אלא במי ששב מחטאו ועל זה אני אהבתיך אבל מה אעשה שהרי נתתי רשות לנחש להזיק זוהי העצה ואתן אדם תחתיך מהו אדם שנתן הקדוש ברוך הוא תחתיו אותו אדם שבא מעם אחר שאותו נחש יאכל משלו שכתוב ואתן אדם אל תקרי אדם אלא אדום ולאומים זהו לאום מלאום יאמץ וזה זרע עשו שנתן תחת נפשו.</p>
<p>אדהו יתבי הא האי יודאי גזל ההוא עכו"ם דקטל חויא אתי באורחא לאי ועיף ומנו תקיפו דשמשא עאל בההוא חקל וייתב תחות אילנא חר והוה מתרעם לקב"ה ומצדיק עליה דינא ואמר מארי דעלמא גלוי וידוע קמך דאנא לא חיישנא עלאי ועל גופי ועל ממוני כלום דהא בדינא אתעביד כל דאתעביד אבל אבא ואמא סבין אית לי דלית לי במה אפרנס לון וע"ד</p>	<p>עד שישבו הרי היהודי הזה שאותו הגוי גזל והנחש הרגו בא בדרך עיף ומתוך חזק השמש נכנס באותו שדה וישב תחת עץ אחד והיה מתרעם לקדוש ברוך הוא ומצדיק עליו את הדין ואומר רבונו של עולם גלוי וידוע לפניך שאיני חושש עלי ועל גופי ועל ממוני כלום שהרי בדין נעשה כל שנעשה אבל אב ואם זקנים יש לי</p>

¹ היינו ממש כמאמרם ד"ל במקום שבעלי תשובה וכו' וכבר פירשו בזה כמה פירושי', וכן אומרים זדונות נעשו לו כזכיות דהיינו השב מאהבת, אמנם מצות התשובה היא עולה על כל המצות מפני שכל תרי"ג מצות הם בסוד שש קצוות דהיינו ת"ר י"ב, ת"ר כל אחת כלולה מעשר מעשר ועשר מעשר עולות ת"ר, מהם עשה ממדות החמד מהם לא תעשה ממדות הדין השמאליות, י"ב הם ששה וששה ממעלה למטה וממטה למעלה והאחד נקודה הכוללת כולם המתקנת כולם הנקו' האמצעית היא מצות התשובה שיש לה זמן והיא בכל זמן, יש לה ימן מראש השנה עד יום הכפורים דהיינו עשרת ימי תשובה נקודה אחת שהיא י' בתוך כל ימי שנ"ה, ועם העשרה עולים שס"ה, והיא בכל זמן שהנקודה האמצעית מאירת בכל הימים ונמצאת עם כולם, אמנם בהמצאו דהיינו גילוי עצם הנקודה ומראה כוחותיה הוא דווקא ביום הכפורים הקדוש, וימי חול אשר לו שבעה ימים מראש השנה עד יום הכפורים כולם חולו של מועד התשובה, והנה הצדיקים פעלו המצות העשה בקום עשה ומאירים אותם מתקרבים אליהם ומתקנים אותם, ומצות לא תעשה בהתרחק מהם בענין שאינם מאירים אותם הכוחות אלא מכבים אותם ומשברים דינם בהתרחק מהם ודועכים אורם, אבל מי שבא מעשה לידו ועמד בניסיון הרי כבש הדין ההוא וכללו בכלל הימין והגביר הימין והעשה על לא תעשה, ויש יותר ויותר חשוב ממנו החוטא השב מאהבה, שהרי תשובתו מחזרת על עונותיו ומתודתו ומתחרט ובוכה ושב בכל לבו, הרי מעלה תמיד עונותיו על לבו ובוכה ומגביר התשובה הנקודה הנובעת על כל אותם הענפים, הרי העונות נעשו לו כזכיות מפני שבהיותו מגביר אור התשובה על אותו מקום הפגום ומאירו. ומזכך אותו, אינו משבית אותו וכובשו אלא מתקנו ומאירו מהתשובה, ולזה זדונות נעשו לו כזכיות שמשמ מזכך אור נקודת התשובה באותם המאורות השמאליות שחטא בהם, ולזה אין לך אור חשוב בספירות מאור הנקודה האמצעי' שהיא תופסת מסוד ראש השנת בית דין המלכות בגבורה, ועולה ונקשרת עד יום הכפורים דהיינו סוד הבינה העולה ונקשרת עד הכתר יום הכיפורים יום המאיר מצד הכפורים העליונים חכמה וכתר, והיינו ממש תיקון השב בתשובה תולה ויוהכ"פ הוא עיקר התשובה, ובהיות מאהבה ייסורים הם ממרקים, ויש שב בתשובה שתחלת תשובתו מהתשובה התחתונה היא המלכות יום תשובתו, וכל ימיו בתשובה עד , יום האסיפה שהיא סוד יום הכפורים מיתה ממרקת והיינו סוד יום האסיפה אל התשובה העליונה 'עולם הבא, ולכלתו עיקר האהבה העליונה דהיינו סוד החסד אהבת חסד דהיינו אהבה י"ג, הם י"ג מדות של רחמים שתחלתם מן החסד ויעב"ר ע"ב רי"ו וסופם י"ג מדות, כך הוא סוד תשובתו הוא מתחיל מן התשובה התחתונה ועולה ביום המיתה בסוד עולם הבא עד סוד י"ג מדות, ולזה במקום שבעלי תשובה כזו סוד הנקודה האמצעית סוד האהבה הקושרת תשובה תחתונה בתשובת עליונה המקיפין כל עשר ספירות בנקודה אמצעית, מקום שאלו עומדים אין צדיקים גמורים יכולים לעמוד כדפירשגון, ולזה אמר ליית רחישו דכרנש וכו' מפגי שאינם זוכים אל האהבה הזאת אלא בעלי תשובה וכו' יזכינו אליה למען שמו אמן (אור יקר).

<p>חיישנא</p>	<p>שאינ לי במה אפרנס אותם ועל זה חששתי.</p>
<p>ותו על כל דא צרורא חדא דדינרין דהוה בהווא ארנקי דחד מסכנא למעבד חופה לברתיה ענייא מה אעביד מארי דעלמא ע"ד כאיבנא בלבאי יתיר</p>	<p>ועוד על כל זה צרור אחד של דינרים שהיה באותו הארנק של עני אחד לעשות חופה לבתו העניה מה אעשה רבונו של עולם על זה כואבני בלבי יותר.</p>
<p>בכה ואמר (&) משפטי ה' אמת צדקו יחדיו דינין דמארי עלמא קשוט אינון אמאי אינון קשוט בגין דצדקו יחדיו דהא בשעתא דדינא בעי קב"ה למעבד כמה מארי תריסין קיימין מהאי סטר ומהאי סטר ומצדיקין אלין באלין ומניחין אלין באלין כיון דצדקו אלין באלין ואסתכמו כחדא כדין (&) משפטי ה' אמת אימתי צדקו יחדיו כד מצדיקי כל בני דינא לעילא וע"ד מארי דעלמא ע"ד בכינא ולא על ידי</p>	<p>בכה ואמר משפטי ה' אמת צדקו יחדיו דיניו של רבונו של עולם הם אמת למה הם אמת משום שצדקו יחדיו שהרי בשעת הדין כשהקדוש ברוך הוא רוצה לעשות כמה בעלי מגנים עומדים מצד זה ומצד זה ומצדיקים אלו באלו ונלחמים אלו באלו כיון שצדקו אלו באלו והסכימו כאחד אזי משפטי ה' אמת אימתי צדקו יחדיו כשמצדיקים כל בני הדין שלמעלה ועל זה רבונו של עולם על זה אני בוכה ולא על שלי.</p>
<p>שמע ר' אלעזר וחברייא וקמו לגביה חמו יתיה דהוה יתיב תחות ההוא אילנא ואתקיפו ביה ונטלו יתיה לגביהון א"ר אלעזר זכאה קשוט דאי לא זכאה אנת לא ירחיש לך קב"ה ניסא רברבא כמה דעבד בקדמיתא טול ארנקי דילך ותיזיל ותחמי מה דעביד קב"ה בגינך</p>	<p>שמע רבי אלעזר והחברים וקמו אליו ראו אותו שהיה יושב תחת אותו העץ והחזיקו בו ונטלו אותו אליהם אמר רבי אלעזר צדיק אמת שאם אינך צדיק לא ירחיש לך הקדוש ברוך הוא נס גדול כמו שעשה בראשונה טול ארנקך ותלך ותראה מה שעשה הקדוש ברוך הוא בגללך.</p>
<p>אזל בהדייהו וחמא ההוא עכו"ם מית וחויא הוה עביד ביה נוקמין והוה כריך על קדליה אשתתח ההוא יודאי בעפרא ואודי ושבח למארי עלמא וקם ונשיק ידוי דרבי אלעזר וחברייא אמר לון השתא ידענא דקב"ה ארחיש ניסא דא בגיניכו</p>	<p>הלך עמם וראה אותו הגוי מת והנחש היה עושה בו נקמות והיה כרוך על צוארו השתטח אותו היהודי בעפר והודה ושבח את רבונו של עולם וקם ונשיק ידי רבי אלעזר והחברים אמר להם כעת ידעתי שהקדוש ברוך הוא הרחיש נס זה בגללכם.</p>
<p>אבל רבנן על אבא ואמא סבין דאית לי בכינא ועל מסכנא דיהיב לי צרורא פתח הארנקי ואחמי לון צרורא וכן אחמי לון מחא דעבד ליה ההוא עכו"ם צלי ר"א עליה ואתסי</p>	<p>אבל חכמים על האב והאם הזקנים שיש לי אני בוכה ועל העני שנתן לי את הצרור פתח הארנק והראה להם את הצרור וכן הראה להם המכה שעשה לו אותו הגוי התפלל עליו רבי אלעזר ונרפא.</p>
<p>קריבו לגביה דההוא עכו"ם כמלקדמין וחמו ההוא חויא דהוה עביד כדבדקדמיתא א"ר אלעזר חויא חויא כל מה דעבדת יאות עבדת ותו דאחמית חילך וגבורתך ביה ועבדת ביה נוקמין סגיאין והא חמינן תלת זמנין ואחמית כל מה דעבדת מכאן ולהלאה זיל ואתטמר במערתך וגורנא עלך דלא תנויק לברייתא דעלמא אתפרש ההוא חויא וכפף רישיה ואזל</p>	<p>קרבו לאותו הגוי כמקדם וראו אותו הנחש שהיה עושה בו כבראשונה אמר רבי אלעזר נחש נחש כל מה שעשית נאה עשית ועוד שהראית כחך וגבורתך בו ועשית בו נקמות רבות והרי ראינו שלש פעמים והראית כל מה שעשית מכאן ולהלאה לך והתחבא במערתך וגזרני עליך שלא תזיק לבריה בעולם נפרד אותו הנחש וכפף</p>

ליה	ראשו והלך לו.
<p>אמר ר' אלעזר לההוא יודאי טול עראה דשנאך דהא כיסא דדהבא אית ליה לגביה דשבק ליה ברי' דההוא עכו"ם לאבוי ולא תיטול מדיליה כלום וזיל לגבי גברא דדוך פלן ותשכח דמיתא אתתיה זיל לגביה והב ליה כיסא דדינרין דא בגין דההוא גברא אית ליה ברא חד ושמעון שמיה והוא אזיל בסחורתא על ימא ואינן בארבא בריה דהאי עכו"ם גנב ליה האי כיסא ויהב ליה לההוא רשע ואימא לההוא יודאי דיסלק כיסא דא לבריה דלעגל ייתי לגביה ויודי לקב"ה דאחור אבידתא למארה וכך עביד נטל כיסא וסגיד קמיה דר"א ונשיק ידווי תוהו חברייא</p>	<p>אמר רבי אלעזר לאותו היהודי טול את ¹תכשיט שונאך שהרי כיס של זהב יש לו אצלו שהשאיר לו בנו של אותו גוי לאביו ואל תטול משלו כלום ולך לאיש שבמקום פלוני ותמצא שמתה אשתו לך אליו ותן לו כיס הדינרים הזה משום שלאותו האיש יש בן אחד ושמו שמעון והיה הולך עם סחורה על הים והם בספינה ובנו של הגוי הזה גנב לו אותו הכיס ונתן אותו לאותו רשע ואמר לאותו היהודי שיעלה כיס זה לבנו שבמהירות ילך אליו ויודה לקדוש ברוך הוא שהחזיר אבדה לבעליו וכך עשה נטל הכיס והשתחוה לפני רבי אלעזר ונשק ידו תמהו החברים.</p>
<p>אמר ר' אבא בכל אורחא דא איהו תוהא בכל מה דחמינן בך והשתא איהו תוהא על תוהא מהו דין אמר להו מלה דא לאו בסימנא איהי ולאו בהכמתא אלא רוחא דילי אסתכל ואנא חמינא כאלו בעינא חמינא תוהו כלהו חברייא אזלו כלהו חברייא וההוא יודאי בהדיהו עד דמטו לגבי חמוי כיון דמטו לתמן אשכחוהו לחמוי דהוה יתיב על גבי ערסוי ולעי באורייתא בריך ברכתא ר' אלעזר ובריכו חברייא ואיהו הדי בהדיהו</p>	<p>אמר רבי אבא בכל הדרך הזו יש תמיהה בכל מה שראינו בך וכעת היא תמיהה על תמיהה מה זה אמר להם דבר זה אינו בסימן הוא ולא בחכמה אלא שרוחי מסתכל ואני ראיתי כאלו בעין ראיתי תמהו כל החברים הלכו כל החברים ואותו היהודי עמהם עד שהגיעו לחמיו כיון שהגיעו לשם מצאו את חמיו שהיה יושב על גבי מטתו ועוסק בתורה בריך ברכה רבי אלעזר וברכו החברים והוא שמח עמם.</p>
<p>פתח ר' אלעזר ואמר (&) רפאני יי' וארפא הושיעני ואושעה כיון דאמר רפאני יי' מהו וארפא כיון דאמר הושיעני מהו ואושעה כיון דאסיא מסימאן הוא דמחי</p>	<p>פתח רבי אלעזר ואמר רפאני ה' וארפא הושיעני ואושעה כיון שאמר רפאני ה' מהו וארפא כיון שאמר הושיעני מהו ואושעה כיון שהרופא מרפא מי הוא שִׁיכָה.</p>
<p>אלא (נ"א אר"י חמוי) כל אסוותא דעלמא בידא דקב"ה אבל אית מנהון על ידא דשליחא ואית מנהון דלא אתמסרו בידא דשליחא ואינן דאתמסרו בידא</p>	<p>אלא (אמר רבי יוסי חמיו) כל רפואה שבעולם ביד הקדוש ברוך הוא אבל יש מהם על ידי שליח ויש מהם שלא נמסרו ביד שליח ואותם שנמסרו ביד</p>
<p>שה/א</p>	
<p>דשליחא אסוותא אינן אבל לזמנין מתהדרן אבל אינן דקב"ה מסי לא מתהדרן לעלמין וע"ד אסוותא דיליה איהי אסוותא דליה בה מרעא כלל ובג"כ (&) רפאני ה² וארפא ודאי בלא קטרוגא כלל והשתא חברייא קב"ה יהב לי אסוותא ועשק לי וערב לי</p>	<p>שליח הם רפואה אבל לפעמים חוזרים אבל אותם שהקדוש ברוך הוא מרפא לא חוזרים לעולמים ועל זה רפואתו היא רפואה שאין בה חולי כלל ולכן רפאני ה' וארפא וזה בלי קטרוג כלל וכעת חברים הקדוש ברוך הוא נתן לי</p>

1

² שם האצילות ומיד "וארפא" לעולם רפואה שאין שליטה עליה אל הרע כלל (או ריקר).

<p>סחו ליה כל ההוא עובדא תווה ובכה וחדי אמר חברייא נדרנא דאיהך לגביה ואתחבר בהדיה ונודי ונשבח למארי עלמא חדי בהדיהו</p>	<p>רפואה ועשק לי וערב לי. ספרו לו כל אותו המעשה תמה ובכה ושמח אמר חברים נדרתי שאלך אליו ואתחבר עמו ונודה ונשבח לרבנו של עולם שמח עמם.</p>
<p>אמרו ליה במאי הויתא מתעסק אמר לון בפי בלק הוינא מתעסק וחמינא דחכמתא דיליה הוא תקיף ויתיר מחכמתא דבלעם חכמתא דבלעם רגעא חדא חכמתא דבלק בכל זימנא אבל מפתחון כלהו בידי דבלעם הוי דאיהו הוה שלים בפומא בלק הוה ידע למעבד הרשוי ולא הוה ידע לאשלמא בפמא</p>	<p>אמרו לו במה היית מתעסק אמר להם הייתי מתעסק בפרשת בלק וראיתי שחכמתו היתה חזקה ויותר מחכמתו של בלעם חכמת בלעם פעם אחת וחכמת בלק בכל זמן אבל כל המפתחות היו בידי בלעם משום שהוא היה שלם בפה בלק היה יודע לעשות כשפיו ולא ידע להשלים בפה.</p>
<p>פתח ואמר (&) ואתה אל תירא עבדי יעקב וגו' האי קרא (אית לאסתכלא ביה) אוקמוה אבל אל תירא עבדי יעקב מחרשוי דבלעם ואל תחת מקסמוי דבלק</p>	<p>פתח ואמר ואתה אל תירא עבדי יעקב כו' הפסוק הזה (יש להתבונן בו) פרשוהו אבל אל תירא עבדי יעקב מהכשפים של בלעם ואל תחת מהקסמים של בלק.</p>
<p>ת"ח היך הוו תרווייהו דא בדא בעימא בישא לקבל ישראל אמר בלעם יעקב בביתא דלבן אבא הוה ונחש נחשין לקבליה ויכיל ליה אנא אסדר נחשין לקבליה אמר בלק ואנא אסדר קסמין לשמא דאקרי ישראל</p>	<p>בא וראה איך היו שניהם זה עם זה בעצה רעה כנגד ישראל אמר בלעם יעקב היה בבית לבן אבא ונחש נחשים כנגדו ויכל לו אני אסדר נחשים כנגדו אמר בלק ואני אסדר קסמים לשם שנקרא ישראל.</p>
<p>בההוא שעתא נפק רוחא חדא¹ מסטרא דיוסף מגו ענפי אילנא ונשיב באינן נחשים ובטיל לון והיינו דאמר יוסף (&) כי נחש ינחש איש אשר כמוני מאי איש אשר כמוני בגיני אית איש דנחשים יבטל לבניכו בגיני איהו לעילא והיינו איש אשר כמוני אית איש לעילא דנפק רוחא אחרא מגו אילנא דלתתא ונשיב בההוא קסם ובטיל לון</p>	<p>באותה שעה יצאה רוח אחת מצדו של יוסף מתוך ענפי האילן ונשבה באותם נחשים ובטלתם והיינו שאמר יוסף כי נחש ינחש איש אשר כמוני מה זה איש אשר כמוני בשבילי יש איש שיבטל הנחשים לבניכם בשבילי הוא למעלה והיינו איש אשר כמוני יש איש למעלה שמוציא רוח אחרת מתוך העץ שלמטה ונשב באותו הקסם ובטל אותם.</p>
<p>והיינו (&) קסם על שפתי מלך² מאן מלך דא אילנא דלתתא כדין אתיב בלעם ואמר (&) כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל ותררווייהו הוו בתריין סטריין אלין</p>	<p>והיינו קסם על שפתי מלך מי המלך זה העץ שלמטה אזי השיב בלעם ואמר כי לא נחש ביעקב ולא קסם בישראל ושניהם היו משני הצדדים הללו.</p>

¹ הענין כי נחש וקסם הם, שתי כחות האחד על ידי סמאל נחש הקדמוני והוא דק בדבור על ידי בלעם, וקסם על ידי לילית וכחותיה במעשה למטה על ידי בלק, וישראל יש להם שני שמות האחד ישראל מהזכר למעלה המתעלה במחשבה, השנית יעקב למטה במלכות, ולזה קסם נקבה ילד לידבק בזכר, ונחש זכר יתדבק בנקבה, ולזה היו פועלים קסם לנוכח ישראל ונחש. לנוכח יעקב, ולזה הם שתי מדרגות קדושות למעלה, הזכר שסיומא דגופא יוסף מוציא כח ומבטל כל כחות הנחשים ומבטלם מעל המלכות, והיינו נחש ינחש איש אשר כמוני ירצה היסוד סיומא דגופא, אויש מרכבתו של יוסף והיינו כמוני, נחש ינחש יהיה ביטול כל הנחשים, נחש נחשים ביטול והכנעה והשבתה אליהם, ומהמלכות יוצא רוח לבטל כחות הקסמים דהיינו שהיא מגינה להשביט לילית שלא תדבק למעלה בעולם הזכר, והיינו קסם בטולו או קיומו (אור יקר).
² מאותם השפתים נשיב רוחא לבטלם למטה שלא ישלטו (אור יקר).

<p>(&) כי אתך אני לא הווי יומין מן יומא דאתברי עלמא דאצטריך הכי למהוי קב"ה בהדיהו דישראל כההוא זמנא דבעא בלעם לשיצאה לשנאיהון דישראל מעלמא וע"ד אמר קב"ה בלעם בעא לשיצאה לכו מעלמא אבל אנא לא אעביד הכי (&) כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה ואותך לא אעשה כלה</p>	<p>כי אתך אני לא היו ימים מיום שנברא העולם שהצטרך להיות כך הקדוש ברוך הוא עם ישראל כאותו הזמן שרצה בלעם לכלות את שונאי ישראל מן העולם ועל זה אמר הקדוש ברוך הוא בלעם רצה להשמידכם מן העולם אבל אני לא אעשה כך כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתיך שמה ואותך לא אעשה כלה.</p>
<p>דאלו ייתון כל בני עלמא לא יוכלון לשיצאה לכוון מעלמא אתא לבן¹ בקדמיתא ובעא לאעקרא ליה ליעקב בלחודוי מעלמא אתא קב"ה ואנין עליה דכתיב (&) השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע אתא פרעה² ובעא לשיצאה לון מעלמא אתא קב"ה ואנין עליהו דכתיב (&) וכאשר יענו אותנו כן ירבה וכן יפרוץ אתא המן ובעא לשיצאה לון אתא קב"ה ואנין עליהו ואתיב כלא על רישיה וכן בכל דרא ודרא קב"ה אנין עליהו דישראל תדיר</p>	<p>שאלו יבאו כל עמי העולם לא יכולים להשמידכם מן העולם בא לבן בראשונה ורצה לעקור את יעקב לבדו מן העולם בא הקדוש ברוך הוא והגן עליו שכתוב השמר לך פן תדבר עם יעקב מטוב עד רע בא פרעה ורצה להשמידם מן העולם בא הקדוש ברוך הוא והגן עליהם שכתוב וכאשר יענו אותנו כן ירבה וכן יפרוץ בא המן ורצה להשמידם בא הקדוש ברוך הוא והגן עליהם והשיב הכל על ראשו וכן בכל דור ודור הקדוש ברוך הוא הגין על ישראל תמיד.</p>
<p>וישראל אמרי (&) חסדי ה' כי לא תמנו כי לא כלו רחמיו כי לא תמו מבעי ליה אלא חסדי ה' בכל דרא ודרא הווי בסעדן כי לא תמנו ולא אשתצינא מ"ט דלא אתמנעו רחמיו מינן דכתיב (&) כי לא כלו רחמיו</p>	<p>וישראל אומרים חסדי ה' כי תמנו כי לא כולו רחמיו היה צריך לכתוב "כי לא תמו" אלא חסדי ה' בכל דור ודור היו בעזרנו כי לא תמנו ולא השמדנו למה שלא נמנעו רחמיו מעמנו שכתוב כי לא כולו רחמיו.</p>
<p>ת"ח מה כתיב בקדמיתא (&) וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור ולבתר כתיב (&) וילכו זקני מואב וזקני מדין הוה ליה למימר ויבאו המלאכים מ"ט דקא שני מלה ממאי דקאמר בקדמיתא</p>	<p>בא וראה מה כתוב בראשונה וישלח מלאכים אל בלעם בן בעור ואחר כך וילכו זקני מואב וזקני מדין היה לו לומר ויבאו המלאכים למה שינה הדבר ממה שאמר בראשונה.</p>
<p>אלא ההוא רשע דבלק חכים הוה בכל דרגין דלעילא אינון דקשרין קשרין³ למעבר בהו חרשין וקסמין וכל אינון דרגין עלאין מלייהו דבהו כפיין לדרגין תתאין</p>	<p>אלא אותו בלק הרשע היה חכם בכל הדרגות שלמעלה אותם שקושרים קשרים לעשות בהם כשפים וקסמים וכל אותן דרגות יותר עליונות דבריהם שבהן כופים את הדרגות התחתונות.</p>

¹ מכח הקליפה העליונה לבן הארמי רמאי בלבנינותו (אור יקר).
² בכל עשר כחות מצד השלשה קליפות עלעיונות, לכך אמר לא ידעתי את ה' שהיה מכח שלשה עליונות, ולכך אמר כל הבן הילוד רצה לעקור עולם הזכר, אחר כך בא המן מצד הזכר והנקבה (אור יקר).
³ ירצה קוסמין ומנחשים משתמשיין בשמות הקדושים להכריח הכחות בהם, וכאשר הם פועלים דברים קלים משביעים בשמות קטנים תחתונים גרועים מהם ובהם, אמנם כאשר רוצים לפעול דברים גדולים צריכים לעלות למעלה אל מקום אחיזת הכחות התחתונים החצונים בקדושים כדי להבריחם בשמות הקדושים העליונים והנה התחתונים אין משביעים אלא התחתונים הגרועים מהם, אמנם בקדושים העליונים משביעים אותם הראשי ראשים שעליהם, ואלו המלאכים הקדושים הם אותם שיונקים מהם החצונים מבחוץ להיכלות, ומצד יניקתם משם הם משועבדים להשבעתם (אור יקר).

<p>א"ל בכל זמנא דאנן חרשין וקסמין ונחשין אית לון דרגין ידיעאן ומלאכין ידיעאן דאשתמודעאן לגבי חרשין וקסמין אבל מכאן ולהלאה אית לך לעיינא באתר אחרא עלאה</p>	<p>אמר לו בכל פעם שאנו מכשפים וקוסמים ומנחשים יש לנו דרגות ידועות ומלאכים ידועים שנוודעים למכשפים ולקוסמים אבל מכאן והלאה יש לך לעיין במקום אחר עליון.</p>
<p>כתב ליה שמהן אחרנין באינון דרגין קדישין והכי אורחייהו דקסמין וחרשין ידעי אינון דרגין דההוא קסם שריא עלייהו ועבדין חרשייהו ואומאן לון בדרגין אחרנין עלאין מנייהו ועבדי מה דעבדי</p>	<p>כתב לו שמות אחרים באותן דרגות קדושות וכך דרכי הקוסמים והמכשפים שיוודעים אותן דרגות שאותו קסם שורה בהם ועושים כשפיהם ומשביעים אותם בדרגות אחרות עליונות מהם ועושים מה שעושים.</p>
<p>שלח ליה הכי עמא דא לאוי קשרא דלהון כשאר עמין דעלמא אבל קשרא דלהון באתר אחרא עלאה מתקשרן לעילא מכל דרגין</p>	<p>שלח לו כך העם הזה אין הקשר שלהם כשאר עמי העולם אבל הקשר שלהם במקום אחר עליון נקשרים מעל לכל הדרגות.</p>
<p>כתב ושלח ליה פופיסא ופטרונא דתריסר נשיאין דסחרן גלגלי רתיכא דכרסייא קדישא א"ל אי תסתכל בהני תסתכל בגין דהני תריסר דמתקשרין בי"ב שבטין ואי בהני תעביד חרשין בדיוקנא דלהון לתתא דאינון י"ב שבטין וי"ב דגלין פרישין ניכול להו ונגיח בהו קרבא ונעקר להו מעלמא</p>	<p>כתב ושלח לו ??? של שנים עשר נשיאים שסובבים גלגלי המרכבה של הכסא הקדוש אמר לו אם תסתכל באלו תסתכל משום שהשנים עשר הללו שנקשרים בשנים עשר שבטים ואם באלה תעשה כשפים בדמות שלהם למטה שהם שנים עשר שבטים ושנים עשר דגלים פרושים נוכל להם ונלחם בהם בקרב ונעקר אותם מן העולם.</p>
<p>והיינו (&) וישלח מלאכים ודאי הה"ד (&) וקסמים בידם פיפוסין דמלאכין קדישין הוו אתיין בידיהו ואיהו לא ידע דכל דרגין עלאין בידא דקב"ה אינון מה השיב בלק השיב דעמא ישראל אתמסרו למלאכין כשאר עמין דעלמא וע"ד כתב שמהן דאלין מלאכין תריסר ושלח ליה והיינו וישלח מלאכים</p>	<p>והיינו וישלח מלאכים ודאי זהו שכתוב וקסמים בידם ??? מלאכים קדושים היו מביאים בידיהם והוא לא ידע שכל הדרגות העליונות הם בידי הקדוש ברוך הוא מה חשב בלק חשב שעם ישראל נמסרו למלאכים כשאר העמים של העולם ועל כן כתב שמות של שנים עשר המלאכים הללו ושלח לו והיינו וישלח מלאכים.</p>
<p>א"ל ת"ח כל דרגין דאינון מתקשראן</p>	<p>אמר לו בא וראה כל הדרגות אלו שקושרות</p>
<p>שה/ב</p>	
<p>קשרין לתברא עמא דא מסטרא דצפון אינון מסטרא דצפון זמינין למנפל ושולטנו דחרשין דילן בסטרא דצפון אינון השתא ניכול לאגהא בהון קרבא דהא תריסר אלין מתקשרין בהו</p>	<p>קשרים לשבור את העם הזה הן מצד הצפון עתידים ליפול ושלטון המכשפים שלנו הם מצד הצפון עכשיו נוכל להלחם בהם קרב שהרי שנים עשר הללו קשורים בהם ומצד הצפון</p>

¹ הענין ששבעים שרים אשר לאומות הם ענפי לילית למטה ממנה לכך הם משועבדים אל שרי הקליפות, וכאשר ירצו לעשות דבר עליהם די אם ישביעום השרים על ידי הכהות החצרנים, אמנם ישראל אינם תחת יד השרים החצרנים לכך צריך לעלות אל תוקף הקליפות העליונות ולהשביע אותם בשרים הקדושים, אותם שהם טובבים הקדושה מבחוץ שהם יונקים מפנימה בקדש דהיינו תריסין [נסיכין] [גיבין] (או ריקר).

ומסמאל דצפון שריין לממני	מתחילים להמנות.
<p>והואיל ומשמאלא שריין תוקפא דילהון אתחלש ואתבר בנין דכל תוקפא דילהון לההוא סטר איהו מהו דקאמר דכתיב (&) עומד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה מצפון שארי לממני אמר הא תוקפא דילן מצפון איהו ואינון ארבעים חסר חד דרגין תקיפין מפרזלא ונחשא ותחותייהו לית לון חושבנא ועל דא ניכול לאנחא קרבא ולאיתגראה בהו</p>	<p>והואיל ומשמאל מתחיל החוזק שלהם נחלש ונשבר משום שכל תקפם הוא לאותו הצד מהו שאמר שכתוב עמד על שנים עשר בקר שלשה פונים צפונה מצפון מתחיל למנות אמר הנה התוקף שלנו הוא מצפון ואותן ארבעים חסר אחת דרגות חזקות מברזל ונחושת ושתחתיהן אין להן חשבון ועל כן נוכל ללחום קרב ולהתגרות בהם.</p>
<p>וקב"ה לא עביד הכי דלא שביק לון למלאכים ולא לחילי שמיא אלא לקב"ה בלחודוי וכל מלאכים¹ רברבין ושלטונין² פלג³ על כל שאר עמין וכד אתו ישראל נטיל לון איהו בלחודוי⁴ ואחסין לון⁵ בתוקפא בגופא דאילנא ולא שבק לון בידא⁶ דמלאכין ולא בידא דממנין ורברבין דעלמא דכתיב (&) בהנחל עליון גוים וגו' ואלין י"ב תחומין מתחמן בד' סטרי עלמא לכתר דבדר ענפין וטרפין נטל לישראל ואחסין לון⁷ בתוקפא דגופא דאילנא דכתיב (&) כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו</p>	<p>והקדוש ברוך הוא לא עשה כך שלא השאיר אותם למלאכים ולא לצבאות השמים אלא לקדוש ברוך הוא לבדו וכל המלאכים הגדולים והשליטים חלק על כל שאר העמים וכשבאו ישראל נטל אותם הוא לבדו והנחיל אותם בתוקף בגוף האילן ולא עזב אותם ביד המלאכים ולא ביד ממונים וגדולים של העולם שכתוב בהנחל עליון גוים וגו' ואלו שנים עשר תחומים מתחמים בארבעת צדדי העולם אחר שפזר ענפים ועלים לקח את ישראל והנחיל אותם בתוקף גוף האילן שכתוב כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו.</p>
<p>א"ר אלעזר כמה יאות ושפיר האי זכאה אורחא דילן וכמה מלין עלאין קדישין רווחנא לון וחמינא ההוא יודאי הוה תמן לקמייהו אמר לון רבנן כל מילין אלין כמה טבאן ומילין עלאין קדישין נינהו מאי דכתיב בתריה (&) ימצאהו בארץ מדבר ובתוהו ילל ישימון וגו'</p>	<p>אמר רבי אלעזר כמה יפה ונאה זה אשרי דרכנו וכמה דברים עליונים קדושים הרווחנו אותם וראיתי ואותו יהודי היה שם לפניו אמר להם חכמים כל הדברים הללו כמה טובים ודברים עליונים קדושים הם מה זה שכתוב אחריו ימצאהו בארץ מדבר</p>

¹ אילנין (אור יקר).

² היינו סוד שבעים פרי החג שהם נגשים עד המזבח, שנוצות קדושות מתפשטות למטה עד השרים החצרנים שמשם הם חיים וזהו סוד קורבתם למזבח אלו הם שלטונין (אור יקר).

³ מתפשטין מן הקדש ונחלקים לשאר עמין וזהו סוד המתנות שקבל מרע"ה בשעה שנתנה תורת כאומרו לקחת מתנות כדפירש' לעיל בענין שהם לשרים, אמנם אינם חיים אלא ביום הדין עליהם. נאמר איזו לחרב איזו לרעב איזו לשובע (או ריקר).

⁴ ירצה לא לבד שיהיו תחת שר ותחת יד הקב"ה מה שהאומות מיוחסות לשר ולא להקב"ה, אלא הוסיף עוד איהו בלחודוי בלי אמצעות שר כלל, וכבר היה אפשר שאחזיתם בספירות אמנם לא יוכלו אלא עד המלכות ושם יהיה שורשם בספירה העשירית (אור יקר).

⁵ דהיינו כאומר והייתם לי סגולה שלא יוכלו במדה אחרונה אלא "באילנא", גם יזכו אל הרוחות מצד התפארת ולא באילנא אלא "בתוקפא" דהיינו הבינה שמשם הנשמות בענין שהם נאחזים בכל עשר ספירות, בשלש ראשונות מצד נשמה מהבינה, בשש קצוות מצד רוח, במלכות מצד נפש, דהיינו תוקפא דגופא דאילנא, ואפילו שישראל חוטאים ויורדים אל תחת האומות בגלות (אור יקר).

⁶ אלא לעולם היא מרחפת עליהם והיינו טעם סוד גלות שכינה באמצעות הספירות נאחזות ממש בישראל אפילו בשעת זכייתם לבין האומות (או ריקר).

<p>אמרו ליה אי ידעת ביה מלה אימא דהא אוקמוה באברהם דאשכח ליה קב"ה בארעא דפלהי עכו"ם ולא הווי ידעי במהימנותא דקב"ה אלא כלהו הווי טעאן בתר עכו"ם וקם אברהם ופרח בינייהו ענפא חדא שלים קדם מארי דעלמא ואשכח ליה תמן</p>	<p>ובתוהו יליל ישימון וגו'. אמר לו אם ידעת בו דבר אמור שהרי פרשוהו באברהם שמצא אותו הקדוש ברוך הוא בארץ שעובדים עבודה זרה ואין יודעים את אמונת הקדוש ברוך הוא אלא כולם היו טועים אחר עבודה זרה וקם אברהם והפריח ביניהם ענף אחד שלם לפני רבונו של עולם ומצא אותו שם.</p>
<p>מה עבר קב"ה נטל ליה לההוא ענפא ואעקר ליה מתמן ואשרי ליה ואשתדל ושתל ליה בארעא אחרא דכתיב (&) לך לך מארצך וגו' ועביד מניה עמא קדישא ודא היא מציאה דאשכח קב"ה בעלמא בארעא דלא מהימני ביה בקב"ה ולא ידעי מאן איהו</p>	<p>מה עשה הקדוש ברוך הוא נטל את אותו הענף ועקר אותו משם והשרה אותו והשתדל ושתל אותו בארץ אחרת שכתוב לך לך מארצך וגומר ועשה ממנו עם קדוש וזוהי המציאה שמצא הקדוש ברוך הוא בעולם בארץ שלא מאמינים בקדוש ברוך הוא ולא יודעים מי הוא.</p>
<p>אמר ההוא יודאי שפיר הוא ויאות מלה דא אבל אית לשאלה אי אברהם הוה דיוקנא דאצטריך ותו דהא קרא לא אוכח על אברהם כלל ולא אדכר לאברהם כלל ולא ליצחק אלא ליעקב בלחודוי דכתיב (&) כי חלק ה' עמו יעקב וגו' ובתריה כתיב (&) ימצאהו וגו'</p>	<p>אמר אותו יהודי יפה זה ונאה דבר זה אבל יש לשאול אם אברהם היה דמות שהצרך ועוד שהרי הכתוב לא מוכיח על אברהם כלל ולא הזכיר את אברהם כלל ולא את יצחק אלא את יעקב לבדו שכתוב כי חלק ה' עמו יעקב וגו' ואחר כך כתוב ימצאהו וגו'.</p>
<p>א"ר אלעזר עכ"ז לא קשיא הכא דהא אברהם אשכחן דנפק מגו פלחי ע"ז והכא אע"ג דיעקב אדכר הוא על אברהם ולית פירוכא כלל במלה דא אבל אי ידעת מלה או הדישא אימא</p>	<p>אמר רבי אלעזר עם כל זה לא קשה כאן שהרי מצאנו שאברהם יצא מתוך עובדי עבודה זרה וכאן אף על גב שיעקב נזכר הוא על אברהם ואין כלל קשיה בדבר זה אבל אם ידעת דבר או חדוש אמר.</p>
<p>סימן יב</p>	
<p>1'פתח ואמר ההוא יודאי (&) והארץ היתה תוהו ובוהו וגו' מאן ארץ ההוא דאשתמודעא² עלאה ותתאה היתה תוהו מאי תוהו דא קו ירוק דאקיף כל עלמא ואקרי קו תוהו דכתיב (&) ונטה עליה קו תהו ואבני בהו כמה דתנינן אבנין מפולמות דמשתקען גו תהומי ומנהון נפקי מיין</p>	<p>פתח אותו יהודי ואמר והארץ היתה תהו ובוהו וגו' מי הארץ אותה הנודעת למעלה ומטה היתה תהו מה זה תהו זה קו ירוק שמקיף את כל העולם ונקרא קו תהו שכתוב ונטה עליה קו תהו ואבני בהו כהו כמו ששנינו אבנים מפולמות שמשקעות בתוך היתהומות ומהן יוצאים מים.</p>
<p>השתא אית למנדע תהו דאיהו קו ירוק מאן הוה קו ירוק אלא אשכחן בספרא דאסיא דקרטינאה ויודאן דקסרי שמייה וקראן שמייה אסיא קרטינאה בגין דהוא רב על כל אסיין ויקרא בחכמתא והכי אמר בלשון פרסי לבר</p>	<p>עכשיו יש לדעת תהו שהוא קו ירוק מהו קו ירוק אלא מצאנו בספר הרופא מקרטינאה ויודן של קסרי שמו וקוראים את שמו הרופא הקרטינאי משום שהוא גדול על כל הרופאים ונכבד בחכמה וכך אומרים בלשון</p>

¹ ז"ח נה ע"א.

² היא המלכות שהיא "עילאה" על כל נברא ונוצר ונעשה "ותתאה" היא תחתונה למטה מכל הספירות, ולכך נקראת ארץ למטה מהשמים (אור יקר).

<p>נש יקירא והוא אמר והארץ היתה תהו מאי תהו אי קו ירוק דאסחר עלמא¹ ומאן איהו קליפא דאנוזא ודא איהו קליפה דלבר דאיהו ירוק</p>	<p>פרסי לאדם נכבד והוא היה אומר והארץ היתה תהו מה זה תהו הוא קו ירוק שמקיף כל העולם ומי הוא קלפת האגוז וזוהי הקליפה החיצונה שהיא ירוקה.</p>
<p>לגו מניה בהו ואינון אבנין מפולמות דמנהון נפקי מיין מן תהו אתמשכאן עור ובשר מן בהו אתמשכו גרמיה לגו מניה וחשך דא משיכו דאתמשך מניה עמא דעשו ואי תימא מאן תהו הרי הוא ודאי דהא חשך מניה תליא אלא אינון אבנין מפולמות עאלו באמצעיתא דמניה אתמשכאן גרמי כמה דאתמר וחשך משיכו דקיק דמניה אתמשך עשו</p>	<p>לפנים ממנו בהו והן אבנים מפולמות שמהן יוצאים מים מתהו נמשך עור ובשר מן בהו נמשכות העצמות לפנים ממנו וחשך זו ההמשכה שנמשך ממנה העם של עשו ואם תאמר מה זה תהו הרי היא בודאי שהרי החושך תלוי ממנו אלא אותן אבנים מפולמות נכנסו באמצע שממנו נמשכות העצמות כמו שנאמר וחשך משיכה דקה שממנה נמשך עשו.</p>
<p>ורוה אלהים דא מוחא דאנוזא דמתמן אתמשך יעקב שלימא כנוזא דאנוזא דא רזא דכתיב (&) והנה רוח סערה באה מן הצפון לקבליה דתהו לגו מניה ענן גדול לקבליה דבהו לגו מיניה ואש מתקלחת לקבליה דחשך לגו מניה ונגה לו סביב לקבליה דרוח אלהים</p>	<p>ורוח אלהים זה מח האגוז שמשם נמשך יעקב השלם כדוגמת האגוז הזה סוד הכתוב והנה רוח סערה באה מן הצפון כנגד התהו לפנים ממנו ענן גדול כנגד הבהו לפנים ממנו ואש מתקלחת כנגד החשך לפנים ממנו ונוגה לו סביב כנגד של ורוח אלהים.</p>
<p>ומתוכה כעין החשמל (&) לגו מכלא לקבליה מרחפת על פני המים (&) דא רוחא דאמא עלאה דקא מרחפא על כלא ויעקב שלימא איהו ודא מוחא דאנוזא וקב"ה ימצאהו בארץ מדבר ודאי לבתר עבד קב"ה דכל אינון קליפין יהון כולהון משתעבדן ליה</p>	<p>ומתוכה כעין החשמל לפנים מהכל כנגדו מרחפת על פני המים זו רוח האם העליונה שמרחפת על הכל ויעקב השלם הוא וזה מח האגוז והקדוש ברוך הוא ימצאהו בארץ מדבר ודאי אחר כך עשה הקדוש ברוך הוא את כל אותן הקליפות שכולן יהיו משעבדות לו.</p>
<p>עד הכא הוה כתיב בההוא ספרא דקרטינאה אסיא לבתר הוה רשים בהאי קרא כל נטורא דאצטריך אסיא חכים למעבד למרע דשכיב בבי מרעיה אסירי דמלכא למפלה למארי עלמא דכר אזיל אסיא חכים לגביה ימצאהו</p>	<p>עד כאן היה כתוב באותו ספר של הרופא הקרטינאי אחר כך היה רשום בכתוב הזה כל שמירה שצריך רופא חכם לעשות לחולה ששוכב בבית חוליו אסירי המלך לעבוד לרבונו של</p>

¹ מסיק לקמיה דאיהו קליפה דלבר דאיהו ירוק, וירצה כי הדבר הקודם אל התהו אין דבר אמנם תחלת הדבר הוא התהו והקודם אל התהו אפס, והיינו "קו ירוק דאסחר עלמא" הנה האין לא יגביל דבר, אחר שיצא מאין אל יש התחיל קו ירוק דהיינו כעין תחלת צמח המציאות הירקות כך תחילת צמיחת הויות נמצא קו ירוק, וזה "אסחר עלמא" יגביל הנמצאות ותחלת הישות, והיינו קו שהנקודה הקודמת אל הקו הוא יסוד צוריי אל הגוף והתפשטותו קו, והיינו "ירוק דאסחר" כדפירשנו כאשר תדמה צאת מן הנמצאות כולם סופם וראשיתם תהו הקו הזה, והנה משלשה שהם יסודי הנמצאות בגשמות הזה הנמשל אל החצונים, מפני שמה שחוץ מגבולו הוא הרוחניות הטהור והקדוש, אמנם הלבוש הגשמי הזה יהיה במציאותם ששם נתלבשו הנמצאות בחטא אדם הראשון, ומי שידע להפשיט הנמצאות מהלבוש הזה ידע מה היה העולם קודם חטא אדם הראשון, ומהו הגן הנרמז בתורה, ואדם היה בו שלא היה לבושו כתנות עור ובשר ועצמות מתהו ובהו וחשך, אלא היה לבוש האור הידוע העליון הרוחני, והוא נתלבש בתתו בהו חשך והלביש העולם, אם כן האדם והעולם הכל דבר אחד למציאות התלבשם בשלשה אלה, ועתה כמר שיש לעולם תחילת כניסתו לגבול ישותו בגשמות ההויה הזאת, גם האדם יש לו קו ירוק דאסחר עלמא עולם קטן והיינו עור ובשר סוף קצה גבולו ודאי, שהעור קו הסובב עצם הויתו הגשמית שהרוחניות באין למעלה מישות עוד ובשר שבו (אור יקר).

<p>בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון מרעין דשריין עליה אשכח ליה</p>	<p>עולם שכשהולך רופא חכם אליו ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון מחלות ששורות עליו מוצא אותו</p>
<p>ש/א</p>	
<p>באסירי דמלכא</p>	<p>באסירי המלך.</p>
<p>אי תימא הואיל וקב"ה יפקודי לתפשא ליה דלא ישתדל בר נש אבתריה לאו הכי דהא דוד אמר (תהלים מא &) אשרי משכיל אל דל וגו' דל הוא דשכיב בבי מרעיה ואי אסיא חכים הוא קב"ה יהב ליה ברכאן לההוא דישתדל ביה וההוא אסיא ימצאהו בארץ מדבר בבי מרעיה שכיב</p>	<p>אם תאמר הואיל והקדוש ברוך הוא יצוה לתפוס אותו שלא ישתדל אדם אחריו לא כך שהרי דוד אמר אשרי משכיל אל דל וגו' דל הוא ששוכב בבית חוליו ואם הרופא חכם הקדוש ברוך הוא יתן ברכות לאותו שעוסק בו ואותו רופא ימצאהו בארץ מדבר שוכב בבית חוליו.</p>
<p>ובתהו ילל ישימון דאינון מרעין דחקין ליה מאי אצטריך ליה למעבד יסובבנו יסובב סיבות וייתי עילות בגין דימנא מניה אינון מלין דנוקין ליה יקז ליה ויפוק מניה דמא בישא</p>	<p>ובתהו ילל ישימון שאותם חלאים דוחקים אותו מה צריך לו לעשות יסבבנהו יסובב סבות ויביא עילות כדי שימנע ממנו אותם דברים שמזיקים לו יקז לו ויוציא ממנו דם רע.</p>
<p>יבוננהו יסתכל ויבין ההוא מרעא ממה הוי ויסתכל בגין דלא יתרבי עלוי וימאך ליה לבתר יצרנהו כאישון עינו בגין דיהא נטיר כדקא יאות באינון משקין באינון אסוותא דצטריכו ליה ולא יטעי מנייהו דאלמלא יטעי אפילו במלה חדא קב"ה חשיב על אסיא כאלו שפיך דמא וקטליה</p>	<p>יבוננהו יסתכל ויבין אותו החולי ממה היה ויסתכל כדי שלא יתרבה עליו וינמיק אותו אחר כך יצרנהו כאישון עינו כדי שיהיה שמור כראוי באותם משקים ובאותן רפואות שצריך לו ולא יטעה מהם שאלמלא יטעה אפילו בדבר אחד הקדוש ברוך הוא מחשיב על הרופא כאלו שפך דם והרגו.</p>
<p>בגין דקב"ה בעי דאע"ג דההוא ב"נ אינו בי אסירי דמלכא דישתדל ב"נ עליה ויסייע ליה לאפקא ליה מבי אסירי</p>	<p>כי הקדוש ברוך הוא רוצה שאף על גב שאותו אדם הוא בבית אסירי המלך שיעסק עליו בן אדם ויסייע לו להוציאו מבית האסורים.</p>
<p>והוה אמר הכי קב"ה דן דיני בני עלמא לעילא הן למות הן לשרושי הן לעקור הן לענש נכסין מאן דאיתחזי לענוש נכין נפיל בית מרעיה ולא יתסי עד דעבר כל מה דאתגזר עליה כיון</p>	<p>והיה אומר כך הקדוש ברוך הוא דן דיני בני העולם למעלה הן למות הן לשרש הן לעקור הן לענוש נכסים מי שראוי לענוש נכסים נופל בבית חוליו ולא יתרפא עד שעושה כל מה שנגזר</p>

¹ כבר הארכתי בזה, אמנם סוד הענין הזה בקצרה כי המדוכאים בייסורים בין על חטא בין מאהבה כולם מצד המלכות כדפירושו במתניתין כשהאיש לוקה שכינה מה היא אומרת קלני מראשי קלני מזרועי אם על מיתת הרשעים כך על מיתת הצדיקים וכו' והטעם שחמדה הזאת המייסרת והיא המתייסרת עם הנענש מפני שהמיעוט ושליטת החצונים שמצדה גרמו ההנהגה הזאת, וכמו שהשכינה למטה במיעוט ועם כל זה התפארת העשיר הבריא הרופא מסתכל בה כך צריך שכל שלם ישתדל בצריך ויהיה הוא בערך אותה בחינה במדרגת התפארת, וזוהי כוונת ביקור חולים וגמילות חסדים כולו על דרך זה, והיינו משכיל עליון אל דל תחתון, ולא תאמר כיון שהעונש מלמעלה מכחיש דין עליון הדוחה אותו חס ושלוש אלא ממש מייחד חמדות על דרך הנרמז (אור יקר).

<p>דאתענש בממוניה ויהיב ליה כל מה דאתנזר עליה; איתסי ונפק מבי אסירי ועל דא אצטריך לאשתדלא עליה דיתן ענשא ויפוק</p>	<p>עליו כיון שנענש בממונו ונתן כל מה שנגזר עליו מתרפא ויוצא מבית האסורים ועל זה צריך לעסוק עליו שיתן עונש ויצא.</p>
<p>מאן דאתחזי לשרושי² יתפסון ליה ויהבי ליה בבי אסירי עד דישתרש מכלא ולזמנין דישתרש משייפוי או מחד מזנייהו ולבתר יפקון ליה מבי אסירי</p>	<p>מי שראוי לשרש יתפסו אותו ויתנו אותו בבית האסורים עד שישתרש מהכל ולפעמים שישתרש מאברים או מאחד מהם ואחר כך יוציאוהו מבית האסורים.</p>
<p>מאן דאתחזי למות³ הכי הוא דאלו יתן כל כופרא וכל ממונא דעלמא לא ישתזיב וע"ד אצטריך לאסיא חכים לאשתדלא עליה אי יכיל למיהב ליה אסוותא מן גופא יאות ואם לאו יתן ליה אסוותא לנשמתיה וישתדל על אסוותא דנשמתא ודא הוא אסיא⁴ דקב"ה⁵ ישתדל עליה דהאי עלמא ובעלמא דאתי</p>	<p>מי שראוי למות כך זה שאלו יתן כל כופר וכל ממון שבעולם לא ינצל ועל זה צריך רופא חכם לעסוק עליו אם יכול לתת לו רפואה מן הגוף יפה ואם לא יתן לו רפואה לנשמתו וישתדל על רפואת הנשמה וזהו רופא שהקדוש ברוך הוא ישתדל עליו בעולם הזה ובעולם הבא.</p>
<p>אר"א עד השתא לא שמענא מאסיא דא ומספרא דא בר מזמנא חדא דאמר לי טייעא חדא דשמע לאבוי דאסיא חד הוה ביומוי דכד הוה מסתכל בב"נ כד איהו בי מרעיה הוה אמר דא חי ודא מית והווי אמרין עליה (דהווי הוה זכאה) דחיל חטאה וכל מאן דלא יכיל למדבק מה דאצטריך איהו הוה קני ליה ויהיב מדיליה והווי אמרין דלית חכים בעלמא כגניניה ובצללותיה הוה עביד יתיר ממה דהוה עביד בידי וכדומה לן דא הוה ההוא אסיא אמר ההוא טייעא ודאי ספרא דיליה בידי איהו דקא יריתנא מאבי אבא וכל מילוי דההוא ספרא כולחו אתיסדן על רוין דאורייתא ורוין סתימין אשכחנא ביה</p>	<p>אמר רבי אלעזר עד עכשיו לא שמעתי מהרופא הזה ומהספר הזה חוץ מפעם אחת שאמר לי סוחר אחד ששמע מאביו שרופא אחד היה בימיו שכשהיה מסתכל באדם כשהוא בבית חוליו היה אומר זה יחיה וזה ימות והיו אומרים עליו (שהוא היה צדיק) ירא חטא וכל מי שלא יכול היה להשיג מה שצריך הוא היה קונה לו ונותן משלו והיו אומרים שאין חכם בעולם כמותו ובתפלתו היה עושה יותר ממה שהיה עושה בידי וכדומה לנו זה היה אותו רופא אמר אותו סוחר ודאי ספרו בידי הוא שירשתי מסבי וכל דברי אותו הספר התיסדו כולם על סודות התורה וסודות נסתרים מצאתי בו.</p>
<p>ומלין דאסוותא דאיהו אמר דלא יאות למפעל לון בר מאן דאיהו דחיל חטאה ואינון ממה דהוה עביד בלעם⁶ דהוה לחיש לחישין על מרע</p>	<p>ודברי רפואה שהוא אמר שלא ראוי לעשותם פרט למי שהוא ירא חטא והם ממה שהיה עושה בלעם שהיה</p>

¹ היינו שיוציא בחוליו ממון כך, ואם בעל שכל הוא מקדים לצדקה ואז מנכין לו זה בזה כדפירשו בגמרא והיינו אומרו עד דיתן כל מאי דאתגזר וכו' (אור יקר).

² לבטל אחד מאבריו או כולם ולכך יש חולים שמתרפאין אמנם בטלים מאחד מאבריהם או מכולם יחד ואז יקל בחוליו ועומד על מטתו בטל אבר או כל הגוף בלי חולי (אור יקר).

³ אז צריך לומר לו התודה ושוב דהיינו "אסוותא דנפשיה" כדמסיק והיינו "משכיל אל דל" וכו' (אור יקר).

⁴ חכים (נוסף באור יקר).

⁵ דהיינו ביום רעה בכניסתו. אל העולם הבא, ובזהוה פרשת פקודי נראה שתמיד צריך להחזירו בתשובה בכל מיני חולי (אור יקר).

⁶ והענין כי החולאים עם היותם טבעיים בליחות הגוף עיקרם מהחצונית שהיא שולטת מצד העון על הליחה ומגברת זו על זו עד ירצה עונו, ולזה יש כח בשמות להעביר החצרנית ולהחזיר הליחות אל משקלם והמזגתם, ולפעמים שהחצונית עושה משכנה בליחות הגוף ושולטת שם

<p>והוה אמר בפומיה ואיתסי מיד וכולהו בריר לון בההוא ספרא</p>	<p>לוחש לחשים על חולה והיה אומר בפיו ומיד מתרפא וכולם מבררים באותו הספר.</p>
<p>ואמר דא אסור ודא מותר למאן דדחיל הטאה! בנין דמרעין סניאין אמר דתליא אסותא דילהון בלחישו דפומא ואינן מסטרא דנחש ומנהון מסטרא דקסם וכל אינן דאסור לומר בפומא ואוסר למעבד בעובדא הוה אמר עד דאשכחנא על מרעין ידיעאן דאצטריך לומר כך ולנדויי בנדויי ובשמתא על ההוא מרע ואיהו תוהא סניא לגבן חדי רבי אלער² וחרו הברייא</p>	<p>ואמר זה אסור וזה מותר למי שירא חטא משום שחטאים רבים אמר שרפואתם תלויה בלחש הפה והם מצד הנחש ומהם מצד הקסם וכל אותם שאסור לומר בפה ואסור לעשות במעשה היה אומר עד שמצאתי במחלות ידועות שצריך לומר כך ולנדות בנדויי ושמתא על אותו חולי והוא תמיהה גדולה לנו שמחו רבי אלעזר ושמחו החברים.</p>
<p>א"ר אלעזר אי האי ספרא הוה לגבן נחמי מאי איהו אמר אנא אמסר במסירה על מנת לאחואה לבוצינא קדישא ותנינן אמר ר"א ההוא ספרא הוה בידי תריסר ירחי ואשכחנא ביה נהורין עלאין כד מטינא לאינן רוזין דהו מבלעם תוהנא</p>	<p>אמר רבי אלעזר אם היה לנו ספר זה נראה מהו אמר אני אמסר במסירה על מנת להראות לנו הקדוש ושנינו אמר רבי אלעזר אותו ספר היה בידי שנים עשר חדשים ומצאתי בו אורות עליונים כשהגעתי לאותם סודות שהיו מבלעם תמהתי.</p>
<p>יומא חד לחישנא באתר חד והוה אתוון סלקן ונחתן עד דחמית בחלמא ואמר לי מה לך למיעל בתחומא דלא דילך איתערנא ואיבאיש קמאי על רוזין סתימין דהוה תמן שדרנא לההוא יודאי ויהיבנא ליה ספרא וברזין דבלעם אשכחנא מאינן שמהן דמלאכים דשדר ליה בלק ולא הוה מסתדרן על תיקונייהו</p>	<p>יום אחד לחשתי במקום אחד והיו האותיות עולות ויורדות עד שראיתי בחלום ואמר לי מה לך להיכנס בתחום שאינו שלך התעוררתי והרע לפני על סודות נסתרים שהיו שם שלחתי לאותו יהודי ונתתי לו הספר ובסודות של בלעם מצאתי מאותם שמות המלאכים ששלח לו בלק ולא היו מסתדרים על תקונייהם.</p>
<p>אבל כמה זייני אסותא אשכחנא ביה דקא מתקני על תיקוני אורייתא ורוזין סתימין דילה וחמינא דאינן בחסידותא וצלותין לקב"ה</p>	<p>אבל כמה מיני רפואה מצאתי בו שמתקנים על תקוני התורה וסודות נסתרים שלה וראיתי שהם בחסידות ותפלות לקדוש ברוך הוא.</p>
<p>ואי תימא דהוה עביד אסותא בפסוקי דאורייתא³ ח"ו אלא הוה אמר רוזין דאורייתא</p>	<p>ואם תאמר שהיה עושה רפואה בפסוקי התורה חס ושלום אלא היה</p>

ואינה עוברת וצריך לנדות ולהחרים הכח ההוא שילך משם כדי שתשובנה הליחות אל מתכונתם (או יקר).

¹ מפני שהוא בשמות קדושים וצורפי אותיות וצריך קדושה, ובלעם היה יודע מכח המודיעים אותו והיה מערב קדש בחול שזה דרכם לאותם המתעסקים בחכמת הכישוף שמתוך החשך רואים אור קצת, ומודיעים אליהם עזא ועזאל קצת מסגולות השם הקדוש (אור יקר).

² על סוד הענין עם היות שהאומר לא הבין הסוד כפי הנראה מדבריו, ואם תקשה כיון שתלוי מלמעלה מה צורך אל הרופא או אל הרפואות יש לומר שהדברים התעוררותם מלמטה אפילו בתפלות והמצות לצורך ייחודי הספירות שהם צורך גבוה כל שכן הדברים התחתונים, ולזה כבר הסכימו מלמעלה על רפואת האיש ההוא אמנם צריך לעשות מלמטה. איזה מעשה נאות לענין וישתלם התחתון בעליון ויתקשר כאחד (אור יקר).

³ הרי שאסור להשתמש בשמות, אמנם הענין היה שהיה מצרף השמות ומפרש סודם ואחר כך היה מוציא מטעם אלו השמות שכחם לחולי זה כך וכך אנו נוטלים סמים אלו שהם כך וכך לנוכח סם פלוני שם פלוני וצרוף פלוני ולנוכח סם פלוני שם פלוני דבתצטרפם יחד יהיה סוד צירוף

<p>ועל ההוא רזא אפיק רוין דאסותא¹ דלא המינא כההוא גוונא לעלמין אמינא בריך רחמנא דאחכים לבני נשא מחכמתא דלעילא ומאינון מלין דבלעם נסיבנא וחמינא בהו דלא הוה בעלמא חכים בחרשין כניניה אמינא בריך רחמנא דבטיל מעלמא חרשין דלא יטעון בני נשא מבתר דחלתא דיהויה עד כאן</p>	<p>אומר סודות התורה ועל אותו סוד מוציא סודות רפואה שלא ראיתי כאלה לעולמים אמרתי ברוך הרחמן שהחכים בני אדם מחכמה עליונה ומאותם דברים של בלעם לקחתי וראיתי בהם שלא היה בעולם חכם בכשפים כמוהו אמרתי ברוך הרחמן שבטל מהעולם כשפים שלא יטעו בני אדם מאחר יראת ה'.</p>
<p>ש/ב</p>	
<p>סימן יג דף רמו ע"ב * רעיא מהימנא</p>	
<p>²(בראשית כח &) ויחלום והנה סולם דא צלותא מוצב ארצה דמצלין בני נשא לה בארעא דאיהי שכינתא ומטת לשמיא דאיהו קב"ה³ דאתמר (מלכים א' ח &) ואתה תשמע השמים רזא דמלה⁴ (תהלים ח &) ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים</p>	<p>ויחלום והנה סולם זו התפלה מוצב ארצה שמתפללים בני אדם אותה בארץ שהיא השכינה ומגיעה לשמים שהוא הקדוש ברוך הוא שנאמר ואתה תשמע השמים וסוד הדבר ה' אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ אשר תנה הודך על השמים.</p>
<p>ובזמנא דמודע לון קב"ה שכינתא דסלקא בההיא צלותא מיד (בראשית כח &) והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו בההוא בר נש כולוהו פתחין גדפייהו לקבל שכינתא בההוא צלותא הה"ד (יחזקאל א &) ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה והאי איהו עולים שכינתא על גדפייהו ויורדים בו מאי בו בקב"ה</p>	<p>ובזמן שמודיע להם הקדוש ברוך הוא השכינה שעולה באותה תפלה מיד והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו באותו אדם כולם פותחים כנפיהם לעומת השכינה באותה תפלה זהו שכתוב ופניהם וכנפיהם פרודות מלמעלה וזהו עולים שכינה על כנפיהם ויורדים בו מהו בו בהקדוש ברוך הוא.</p>
<p>וקב"ה נחית עלייהו לקבלא שכינתא ומתייחד קב"ה בו בההוא צלותא דשכינתא איהי מצוה כלילא משם הוי"ה יהו"ה איהי חיה דיליה ומצוה בלא מחשבה לית לה סליקו</p>	<p>והקדוש ברוך הוא יורד עליהם לעומתולקבל השכינה ומתייחד הקדוש ברוך הוא בו באותה תפלה שהשכינה היא מצוה כלולה משם הוי"ה יהו"ה היא חיה שלו ומצוה בלא מחשבה אין לה עלייה.</p>
<p>ומחשבה היא אדם שם יו"ד ה"א וא"ו ה"א תפארת מצוה מלכות כלילא מארבע חיון דמרכבתא כלילא מארע אתוון איהי נוקבא דיליה אנפין דיליה אנפוי רחמי בנינה אמינא (שמות לג &) אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה</p>	<p>ומחשבה היא אדם שם יו"ד ה"א וא"ו ה"א תפארת מצוה היא מלכות כלולה מארבע חיות של המרכבה כלולה מארבע אותיות היא נקבה שלו פנים שלו פנים של רחמים בגללה נאמר אם אין פניך הולכים אל תעלנו מזה.</p>

פסוק פלוני, ובהתפלל הרופא בעשותו הרפואה יכוון לספירה כך וכך שבה תלויה הרפואה הזאת והשם הזה ויתרפא, וזה היה הכוונה תמיד בכל הספר (אור יקר).

¹ עוד היה, אומר חולי פלוני מהליחה הירוקה מצד עון פלוני. פגם כך וכך במקום כך, וכך צריך לתקן המדה בתשובה כך וכך, ויטול סם פלוני שהוא תלוי בספירה כך וכך, ויתקון מלמעלה על ידי כך בתשובה ומלמטה על ידי תרופה כך וכך (או ריקר).

² כ"ז לעיל ח"א רסו ע"ב (לש"ו).

³ ח"א רסב ע"ב ח"ב קטז ע"א רעא ע,א מ ע"T סא ע"ב לעיל צה ע"ב (לש"ו).

⁴ דע"ה ח"ב קלג ע,ד ד"ה אמנם המן

<p>ומסטרא דצדיק נקרא אחוריו חיה כלולה ח"י חולייין דאינון מאחור דב"נ לקבל ח"י נענועין דלולב דדומה לשדרה דביה ח"י חולייין איהו אחור לעובדא דבראשית וקדם למחשבה דאתמר בה ישראל עלו במחשבה מה דלאו הכי באדם דעץ הדעת טוב ורע דאיהו אחור למעשה וקדם לפרענות.</p>	<p>ומצד הצדיק נקרא אחוריו חיה כלולה שמונה עשרה חוליות שהן מאחוריו של האדם כנגד שמונה עשר נענועים של הלולב שדומה לשדרה שבו שמונה עשרה חוליות שהוא אחור למעשה בראשית וקדם למחשבה שנאמר בה ישראל עלו במחשבה מה שאין כן באדם שעץ הדעת טוב ורע שהוא אחור למעשה וקדם לפרענות.</p>
<p>קמו תנאים ואמוראים ואמרו רעיא מהימנא יתקיים בך האי קרא (ישעיה סב &) אל תתנו דמי לו דהא עלאין ותתאין מקננין בצולמא דידך משרייין דקב"ה דאינון ממתיתא עלאה ומשרייין דמטרוניתא דאינון ממתיתא תתאה עלך אתמר (&) והנה מלאכי אלהים וגו' בך סלקין משרייין דשכינתא בצלותא דילך ונחתין משרייין דקב"ה לקב"ה לגבי שכינתא בכמה שירין וניגונין בצלותא ואנת הוא קריבו דקב"ה בצלותא דילך דאיהו קרבנא דקב"ה ושכינתא</p>	<p>קמו תנאים ואמוראים ואמרו רועה נאמן יתקיים בך זה הפסוק אל תתנו דמי לו שהרי עליונים ותחתונים מקננים בצלם שלך מחנות של הקדוש ברוך הוא שהם משיבה של מעלה ומחנות של המלכה שהם משיבה של מטה עליך נאמר והנה מלאכי אלהים וגו' בך עולים מחנות של השכינה בתפלה שלך ויורדים מחנות של הקדוש ברוך הוא להקדוש ברוך הוא אצל השכינה בכמה שירים ונגונים בתפלה ואתה הוא הקרוב של הקדוש ברוך הוא בתפלה שלך שהיא קרבן של הקדוש ברוך הוא ושכינתו.</p>
<p>בצו את בני ישראל (&) את קרבני לחמי (במדבר כח &) דתקיננו מארי מתני' קרבנין בצלותא מסטרא דימינא דתמן איש חסד כהן ותקיננו זמירות דאינון שיר דלויים אבתרייהו מסטרא דגבורה והוד דרגא דדוד מלכא אתקשר בשמאלא ואהרן דדרגא דיליה נצ"ח אתקשר בחסד הה"ד (תהלים טז &) נעימות בימינך נצח</p>	<p>ב"צו את בני ישראל", "את קרבני לחמי" שתקנו בעלי המשנה קרבנות בתפלה מצד הימין ששם איש חסד כהן ותקנו זמירות שהם שיר הלויים אחריהם מצד הגבורה והוד דרגה של דוד המלך נקשר בשמאל ואהרן שדרגתו נצח נקשר בחסד זהו שכתוב נעימות בימינך נצח.</p>
<p>לבתר שמא ישראל דיהודא כליל ברכו וקדושה איהו קדוש קדוש קדוש וברכה מסטרא דימינא הה"ד (במדבר ו &) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל</p>	<p>אחר כך יחוד שמע ישראל וכולל ברכה וקדושה שהוא קדוש קדוש קדוש וברכה מצד הימין זהו שכתוב דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו את בני ישראל.</p>
<p>וקדושה מסטרא דלויים עמודא דאמצעיתא קשור ימינא ושמאלא ואיהו קשורא דתפלין דרישא דאיהי אימא עלאה תפלין על רישיה כמה דאוקמוה מ"מ בתפילין דמארי עלמא מה כתיב בהו ואיהו קשורא דתפילין דיד דאיהי שכינתא תתאה והאי איהו דאוקמוה מ"מ הראהו למשה קשר של תפילין ש של תפילין משה כליל תלת ענפין דאבהן לעילא דתקיננו תלת צלותין דאינון סימן שמ"ע דאיהי שהרי"ת מנח"ה ערבי"ת מ"ה דילך צלותא</p>	<p>וקדושה מצד הלויים העמוד האמצעי קשור ימין ושמאל והוא קשר של תפלין של ראש שהיא אמא עליונה תפילין על ראשו כמו שפרשוה בעלי המשנה בתפלין של אדון העולם מה כתוב בהן והוא קשר של תפלין של יד שהיא שכינה תחתונה וזהו שפרשוה בעלי המשנה הראהו למשה קשר של תפלין ש של תפלין משה כולל שלשה ענפים של האבות למעלה שתקנו שלש תפלות שהן סימן שמ"ע שהיא שחרית מנחה ערבית מ"ה שלך תפלת</p>

<p>דשבת דאתמר ביה (בראישת א &) ורדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'</p>	<p>השבת שנאמר בה ורדו בדגת הים ובעוף השמים וגו'.</p>
<p>ואנת כליל במרכבה תתאה דאהרן דוד ושלמה ואדם קדמאה לעילא ובת זוגיה לתתא אם כל ח"י דאיהו צדיק חי עלמין ובג"ד אהרן אע"ג דאיהו ימינא אוקמוה רבנן ביה אהרן שושבינא דמטרוניתא יעקב איהו כליל תלת אבהן דביה רכיב אדם קדמאה דלא למגנא אוקמוה מ"מ שופריה דיעקב כשופריה דאדם קדמאה</p>	<p>ואתה כלול במרכבה תחתונה של אהרן דוד ושלמה ואדם הראשון למעלה ובת זוגו למטה אם כל ח"י שהוא צדיק חי העולמים ומשום זה אהרן אף על גב שהוא ימין פרשוהו חכמים בו אהרן שושבין של המלכה. יעקב הוא כולל שלשה אבות שבו רוכב אדם הראשון שלא לחנם פרשוהו בעלי המשנה יופיו של יעקב כיופיו של אדם הראשון.</p>
<p>אמר בוצינא קדישא רעיא מהימנא חזינן דכפל קב"ה שמך ואמר משה משה לאכללא לך במרכבתא עלאה ובמרכבתא תתאה לאכללא בכך אדם קדמאה מסטרא דאבהן ולאכללא בכך חוה מסטרא דאהרן דוד ושלמה למה לא כפל שם יעקב הכי</p>	<p>אמר הנר הקדוש רועה נאמן רואה אני שכפל הקדוש ברוך הוא את שמך ואמר משה משה לכלול אותך במרכבה העליונה ובמרכבה התחתונה לכלול בכך את אדם הראשון מצד האבות ולכלל בכך את חוה מצד אהרן דוד ושלמה למה לא כפל שם יעקב כך.</p>
<p>אמר ליה בוצינא קדישא בגין דקרא ליה יעקב וישראל יעקב לישנא דעקב דהיינו נוקבא דאתמר עקיבו של אדם הראשון היה מכהה גלגל חמה ואתקרי ישראל דתמן ראש דכורא רישא לנוקבא דהיינו עקב והאי איהו דאמר קודשא בריך הוא לחויא (שם ג &) הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב ודא גרם שכינתא בגלותא דאתמר בה (משלי כב &) עקב ענוה יראת ה'</p>	<p>אמר לו הנר הקדוש משום שקרא לו יעקב וישראל יעקב לשון עקב כלומר נקבה שנאמר עקבו של אדם הראשון היה מכהה גלגל חמה ונקרא ישראל ששם ראש הזכר ראש לנקבה כלומר העקב וזהו שאמר הקדוש ברוך הוא לנחש הוא ישופך ראש ואתה תשופנו עקב וזה גרם שכינה בגלות שנאמר בה עקב ענוה יראת ה'.</p>
<p>חדי ר"ש וחדו מ"מ ואמרו פומא דשכינתא סיני מאן יכיל למיקם (קמי) פומך דקב"ה ושכינתיה ממללין ביה ושתין ריבוא דמתיבתא עילאה ושתין ריבוא דמתיבתא תתאה ממללין ביה על פומך ועלך אתמר (&) והנה מלאכי אלהים עולים ויורידים בו</p>	<p>שמח רבי שמעון ושמחו בעלי המשנה ואמרו פה של השכינה סיני מי יכול לעמוד (לפני) פיק שהקדוש ברוך הוא ושכינתו מדברים בו וששים רבוא של ישיבה של מעלה וששים רבוא של ישיבה של מטה מדברים בו על פיק ועליך נאמר והנה מלאכי אלהים עלים וירדים בו.</p>
<p>ד"א והנה סולם פתח ר"ש ואמר סיני דא סולם ואיהו ק"ל ורזא דמלה (&) הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ע"ב יו"ד ה"י וי"ו ה"י ועוד ע"ב י"י יה"ו</p>	<p>דבר אחר והנה סלם פתח רבי שמעון ואמר סיני זה סולם והוא קל וסוד הדבר הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל ע"ב</p>

¹ הענין כי מילוי האותיות בכל מקום מרכבה לאותיות בעצמם מפני שאותיות מילואם הם ענפים מסתעפים מהאותיות ונודע שכל ענף מרכבה לשורש ולכך יה"ה רוכב על ע"ב שהם ענפיו ומרכבתו וכן רוכב על ק"ל שהוא מרכבה אחרא, והענין שיה"ה שורש למילוי, והענפים האלו מסתעפים בענפים אחרים והם מילוי למילוי, ואין ספק שכל מקום שהשם מתמלא השם בעצמו פנימי יותר, ואם מילואו יתמלא יותר מילוי המילוי מרכבה למילוי בענין שמה שנמצא במקומות רבים השם פשוט ארבעה אותיות ומלא עשר אותיות ומילוי המילוי כ"ח, והיינו שהשם הוא בכתר יתמלא בחכמה ויתמלא המילוי בבינה והיינו כ"ח מ"ה שהיא מה עשר אותיות בחכמה וכ"ח אותיות מילוי המילוי העשר בבינה, ואם תאמר והא אשכחן איפכא בכמה דוכתי שהשם פשוט בבינה ומלא בחכמה ויש לומר כי השם שיתמלא מורה על השם הרוכב על המילוי ועולה על

<p>יהו"ה קל יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א אתון קדמאין סלקין לע"ב אתון אינון תולדין דילהון סלקין ק"ל ע"ב ק"ל סלקין</p>	<p>י"ד ה"י ו"ו ה"י ועוד ע"ב י' י"ה י"ה יהו"ה ק"ל יו"ד יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו יו"ד ה"א וא"ו ה"א אותיות ראשונות עולות לשבעים ושתים אותיות ואותן תולדות שלהן עולות ק"ל ע"ב ק"ל עולים</p>
<p>שזא</p>	
<p>מאתן ותרין חושבן ב"ר ואנת הוא רעיא מהימנא עלך אתמר (תהלים ב &) נשקו ב"ר ואנת רב לתתא רבן של כל ישראל רבן דמלאכי השרת בר לעילא בר לקב"ה ושכינתיה</p>	<p>מאתים ושנים כחשבון ב"ר ואתה הוא רועה נאמן עליך נאמר נשקו בר ואתה רב למטה רבן של כל ישראל רבן של מלאכי השרת בן למעלה בן להקדוש ברוך הוא ושכינתו.</p>
<p>איתמר לגבי דוד (שמואל ב' יד &) גם ה' העביר חטאתך לא תמות² בהאי גם אתכפר דוד והאי איהו שיעורא דחלה מ"ג ביצים ותוספת חומש ביצה רמזו (ויקרא ה &) וחמישיתו יוסף עליו³</p>	<p>נאמר אצל דוד גם ה' העביר חטאתך לא תמות בזה הגם התכפר דוד וזהו שיעור של חלה שלש וארבעים ביצים ותוספת חומש ביצה רמזו וחמישיתו יוסף עליו.</p>

מילואו ולכן פשוט המתמלא הוא בכתר מילואו בחכמה מפני שמורה על שם שיש באותיותיו אור מתגבר ארבע עד עשר ועד כ"ח, אמנם השם הפשוט שאינו מתמלא לעולם שם זה מורה על שאין בו תוספת אור כלל ולכן הוא למטה ממילוי השם המתמלא, ולכן פשוט בבניה ומלא בחכמה, ולעולם השם המלא ארבע אותיותיו נקודות המרכז לעשר המתמלאים ממנו, ולכן ע"ב ק"ל הם שתי מרכבות, ליהו"ה מרכבתו ע"ב שהם ענפיו בשתי דרכים כדמסיק, ולע"ב עצמו ק"ל הוא מרכבתו שהוא ענף לענפים כדפירשנו דהיינו מרכבה למרכבה וא"ב סיני שעולה ק"ל הוא סוד מרכבה לשם והוא סולם שכן עולה מדרגה אחר מדרגה, ע"ב הוא סוד יהו"ה כזה י' י"ה יהו"ה והיינו י' כתר שבו הוא נקודה דקה, י"ה כתר וחב' שכן דרכם י' קו החסד ה' קו הדין, יהו"ו י' חסד ממש דתמן חכמ' נודע כי כל קו החסד יתייחס באות י' וה' בגבו' דתמן בינה כענין הרוצה להחכים ידרים להעשיר יצפין וקו הדין יתייחס באות ה' ו' תפארת ק"ו הרחמים כדרכו, יהו"ה י' נצח ה' הוד מן הטעם שפירשנו, ו' יסוד שכן הוא וא"ו זעירא, ה' כמשמעה במלכות וסולם זה בהיותו מסתעף בענפיו שהם מרכבתו כזה יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא וואו קל דהיינו עשר ספירות שהם מסתעפות בסוד המלכות דהיינו שהוא סיני שעולה ק"ל, והנה בסוד שם זה שני דרכים לע"ב האחד זה שפירשנו שהשם בעצמו עולה ע"ב י' י"ה, יהו"ה ומרכבתו קל במילוי אלפים, אמנם בסוד שם זה במילוי יודין יו"ד ה"י ו"ו ה"י הוא ע"ב לדרך אחרת ויתמלא יותר כזה דהיינו סוד יו"ד > ז"ד ה"ז יו"ד ה"י ו"ך יו"ד ה"י ו"ו ה"י ושם זה מילואו עולה יותר ונעלם יותר שהיא מילוי יודין ומילואו עולה קפ"ד ועם שורשו שהוא שם ע"ב פעם אחרת יעלה רנ"ו, וכאשר נחלק שם רנ"ו לשלושה חלקים דהיינו ר"ב שכן עולה שם מ"ה שהוא שורש דמילוי השם הקודם ע"ב ק"ל שמתמלא באלפים העולה מ"ה והיינו רב [ע"ב ק"ל היינו רב] (אור יקר).

¹ ובערך קב"ה ושכינתיה הוא ב"ר, ולגבי התחתונים רב ודאי כדמפרש ואזיל יורה היות שם זה במדתו וע"י השם הנעלם נקשרים זכר ונקבה דהיינו תוספת שיעור חלה שהוא מ"ג ביצים כדפירשנו והיינו מ"ג וחומש דהיינו חומשו ממנו שהוא מ"ה וחומשו י"א כדפירשנו ועלה י"א עם מ"ג עם ר"ב רנ"ו בחושבן שם הנעלם כדפירשנו לעיל, ולכן משיח בן יוסף שהוא מצד המלכות מצדה למיתה שהוא מצד הנקבה שולט בו מיתה, מהנעלם נמשך עליו חיים וליבון החטאים בסוד אם יהיו חטאיכם כשנים מסטרא דזעיר אנפין כשלג ילבינו מסטרא דאריך אנפין, ומה שיוסיף אריך על זעיר, בזולת תוספת חומש הוא ג"ם כדפירשנו ולכן משם גם ה' העביר חטאתך לא תמות (אור יקר).

² כי משם יתכפר העון ויתרבה החיות לאין תכלית, ומאותו תוספת יהיה סוד מ"ג ביצים ותוספת חומש השם דהיינו י"א כדפירשנו שסודו ג"כ בסוד הייחוד חומש השם היא המלכות ודאי דהיינו ה' חמישית ובהקשרה שם בנעלם בסוד החלה שהיא טיפה מן המח העליון הוא סוד מ"ג ביצים ותוספת חומש, דהיינו הזכר גם שהיא ה' יוסיף עליו ע"י היסוד שהוא המוסף לקושרה עם הזכר, והא כיצד ר"ב שהוא שם ע"ב ק"ל הוא סוד הזכר רעיא מהימנא כדפירשנו (אור יקר).

³ דקאמר בשמעתין להשוות השמות יחד, האמנם בסוד הענין הוא כי שם יו"ד ה"י ו"ו ה"י הוא גבוה מעל גבוה שאין שם אחר רוכב עליו עד שנאמר שהיא בסוד חכמה קדומה שבכתר עליון מוחא דאריך אנפין כי בכתר שבכתר אין שם ולא ניקודה אלא עוקץ יו"ד שביוד שבשם זה,

<p>זכאה צלותא דנפקא מפומך כנוונא דקב"ה¹ נחית על טורא דסיני² ואתמר ביה (דברים כט &) כי את אשר ישנו פה וגו'³ הכי בר (ס"א כד) אנת תשתדל באורייתא⁴ ובצלותא קב"ה כניש עלאין ותתאין וכל אינון נשמתין דהוו וכל דעתידין למהוי וכל משריין דמלאכים ונחית בצולמא דילך לקבלא צלותא דילך אורייתא דילך בגין דמחשבתא דילך ליחדא לקב"ה ושכינתיה בכל משריין דיליה עילא ותתא באורייתך ובצלותך</p>	<p>אשרי התפלה שיצאה מפוך כדוגמא שהקדוש ברוך הוא ירד על הר סיני ונאמר בו כי אשר ישנו פה וגו' כך בן (כאשר) אתה תעוסק בתורה ותפלה הקדוש ברוך הוא יאסף עליונים ותחתונים וכל אותן נשמות שהיו וכל העתידים להיות וכל מחנות המלאכים וירד בצלם שלך לקבל התפלה שלך והתורה שלך משום שמחשבה שלך ליחד להקדוש ברוך הוא ושכינתו בכל מחנות שלו למעלה ומטה בתורתך ובתפלתך.</p>
<p>קב"ה מחשבה טובה מצרפה למעשה והגוונא דאיהו אמר אנכי וכולהו אמרו (שמות כד &) נעשה ונשמע הכי קב"ה עביד לכל משריין דיליה דכלהו שתקין ושמעין למלוך בגין דרעותך בהון לייחדא לקב"ה ושכינתיה בכל משריין דיליה</p>	<p>הקדוש ברוך הוא מחשבה טובה מצרפה למעשה וכדוגמא שהוא אמר אנכי וכולם אמרו נעשה ונשמע כך הקדוש ברוך הוא עשה לכל המחנות שלו שכולם שתקו ושמעו לדבורך משום שרצונך בהם לייחד להקדוש ברוך הוא ושכינתו בכל המחנות שלו.</p>
<p>וכל מה דקב"ה אבטח למעבד לך כמה טבין דלית לון סוף כולהו אמרו נעשה ונשמע ובג"ד (תהלים קג &) ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו ואתתקף בך דהא קב"ה ושכינתיה וכל משריין דיליה אסתכמו למעבד כל רעותך ויתיר מה דאיהו כתוב על ידך ולא נפיל מלה זעירא מכתובת ידך דלא אתקיים</p>	<p>וכל מה שהקדוש ברוך הוא הבטיח לעשות לך כמה טובות שאין להן סוף כולם אמרו נעשה ונשמע ומשום זה נאמר ברכו ה' מלאכיו גבורי כח עושי דברו לשמוע בקול דברו והתחזק בך שהרי הקדוש ברוך הוא ושכינתו וכל המחנות שלו הסכימו לעשות כל רצונך ויותר מה שהוא כתוב על ידך ולא נפל דבר קטן מכתובת ידך שלא התקיים.</p>
<p>זכאה בר נש דמאריה חשיב ליה כגופיה ועביד ליה יקרא כדיוקניה למהוי שקיל מלולין דפומי באורייתא וצלותא כמלוי בטורא דסיני ולית חד דפתח פומי לקטרגא ליה אלא כולהו עלאין ותתאין באסכמותא חדא וברעותא חדא</p>	<p>אשרי האדם שאדונו חושב אותו כגופו ועושה לו כבוד כצורתו להיות לוקח דברים של פיו בתורה ותפלה כדבריו בהר סיני ואין אחד שפתח פיו לקטרג לו אלא כולם עליונים ותחתונים בהסכמה אחת וברצון אחד.</p>
<p>סימן יד דף רסה ע"א</p>	
<p>⁵ בתר הכי אית ליה למקרי פ' בראשית עד ויהי ערב ויהי בקר יום אחד דאיהי עלויא</p>	<p>אחר כך יש לו לקרא פרשת בראשית עד ויהי ערב ויהי בוקר יום אחד שהיא מעלה ושבח של הכל אחר כך יתעסק</p>

וארבעה יודין שבו הם ארבעה מוחי דאריך אנפין, ועוקץ היר"ד הוא מקור נובע לכולם והעלמו אין תכלית, אמנם בהיות סוד אור זה מתפשט בהעלם בעשר ספירות כזה יר"ד וכו' וכו' יורה על סוד הלבון והרחמים הנעלמים ומשם בתוספת המוסף על שם זעיר אנפין שהם עשר ספירות כזה י"ה י"ה י"ה כדפירשנו משם מאותו תוספת קדושה יושפע סוד הכפרה והסליחה (אור יקר).

¹ תפארת סוד ע"ב (אור יקר).

² רוכב על ע"ב ק"ל דהיינו ר"ב (אור יקר).

³ ששם נכללו כל הנשמות גלויות ונעלמות, חולפות ועתידות (אור יקר).

⁴ שהוא ר"ב וב"ר כדפירשנו א"כ ראוי שיהיה שם כללות כל הנשמות וכל הכחות כיון שהוא כדמות מעמד הר סיני, וזה בסוד היות מרע"ה דפוס כל הנשמות הקדושות (אור יקר).

⁵ זו"ח מא ע"ד.

<p>ותושבתהא דכולא לבתר יתעסק בפ' הקרבנות לכפרא עלוי ויימא צו את אהרן עד תוקד בו בגין דכל הרהורין ומחשבין דליליא יתכפרו לבתר ישבה תושבתהא דדוד ובגין כך ייעול בר נש בתרעין דבהון כולא ואיהי אתתקנת דרגין</p>	<p>בפרשת הקרבנות לכפר עליו ויאמר צו את אהרן עד תוקד בו כדי שכל הרהורים ומחשבות של הלילה יתכפרו אחר כך ישבח בתשבחות של דוד ומשום זה יכנס אדם בשערים שבהם הכל והוא מתקן המדרגות.</p>
<p>כיון דמטי ליוצר אור דאיהו שירותא דצלותא דמיושב כדין כל אינון דרגין פתחין תרעין וכדין (שיר ג &) כתימרות עשן כתיב מה תמרות עשן דקטורת סלקא ומתחבראן דרגין אלין באלין אוף הכא איהי צלותא דתמרות עשן איהי מתחבראן ומתקשראן אלין באלין דהא איהו מקשר לון ואוי כלם אהובים כלם קדושים וכו'</p>	<p>כיון שהגיע ליוצר אור שהוא תחילת התפלה דמיושב אז כל אותן המדרגות פותחות שערים ואז כתימרות עשן כתוב מה תימרות עשן של קטורת עולה ומתחברים מדרגות אלו באלו כמו כן כאן היא תפלה שתימרות עשן שמתחברים ומתקשרים אלו באלו שהרי הוא קושר להם ואומר כולם אהובים כולם קדושים וכו'.</p>
<p>לבתר אהבה רבה לסלקא ולא תקשרא בימינא ויהודא דשמע ע' רברבא ד' רברבא וסימנא ע"ד היינו דכתיב (שמואל א' יב &) ע"ד ה' בכס אשתארו אתוון ש"מ במ' פתוחה לפי שמ' פתוחה מלך תתאה מס סתומה מלך עלאה אשתארו אתוון ש"מ א"ח מהאי סטרא ש"מ ומהאי סטרא א"ח</p>	<p>אחר כך אהבה רבה לעלות ולהתקשר בימין ויחוד של שמע ע' גדולה ד' גדולה והסימן ע"ד זה שכתוב ע"ד ה' בכס נשארו אותיות ש"מ במ' פתוחה לפי שמ' פתוחה מלך תחתון מ"ס סתומה מלך עליון נשארו אותיות ש"מ א"ח מהצד הזה ש"מ ומהצד הזה א"ח.</p>
<p>אמר רב המנונא סבא כל מאן דמייהד יהודא דא בכל יומא חדוא זמין ליה מלעילא מאתוון אלין ש"מ מהאי סטרא א"ח מהאי סטרא ומצרף אתוון אלין למפרע שרי ובמישר סיים וסי' אשמח דכתיב (תהלים קד &) אנכי אשמח בה' בה' ממש והכי אית בספרא דחנוך</p>	<p>אמר רב המנונא סבא כל מי שמייחד יחוד זה בכל יום שמחה מזומנת לו מלמעלה מאותיות אלו ש"מ מצד זה א"ח מצד זה ומצרף אותיות אלו למפרע מתחיל וביושר סיים וסימנך אשמח שכתוב אנכי אשמח בה' בה' ממש וכך נמצא בספרו של חנוך.</p>
<p>תו אית ביה עיי"ן רברבא רמו לאלין שבעין שמהן רוא דאבהן קדישין ישראל ה' אלהינו ה' אלין ד' בתי דתפלין דאחיד לון (א"ח) ד' רברבא דא קשר של תפלין דאיהי אחידת בהו והוא רוא לחכימין ולא אתמסר לגלאה ותרין רצועין נפקין מסטרא דא ומסטרא דא רוא תרין ירכין דהאי א"ח דנביאי קשוט אחידן ביה ועוד א"ח רמו לפסוק דאמר (שיר ה &) פתחי לי אחותי ולבתי ויציב ואמאי ויציב דא תרגומו אלא דא יעקב ודא יוסף ואצטריך לאתדבקא בתרווייהו</p>	<p>עוד יש בו ע' גדולה רמז לאלו שבעים שמות סוד של האבות הקדושים ישראל ה' אלהינו ה' אלו ארבעה בתים של התפלין שמאחד להם (א"ח) ד' גדולה זה קשר של תפלין שהיא אחוזה בהם והוא סוד לחכמים ולא נמסר לגלות ושתי רצועות יוצאות מצד זה ומצד זה סוד של שתי ירכים של זה א"ח שנביאי אמת אחוזים בו ועוד א"ח רמז לפסוק שאמר פתחי לי אחותי ואחר כך אמת ויציב ומדוע ויציב זה תרגומו אלא זה יעקב וזה יוסף וצריך להתדבק בשניהם.</p>
<p>ולבתי צלותא מעומד תלת קדמאין דאינון מגן ומחיה והאל הקדוש מגן אית ביה מ"ב תיבין רוא דשמא קדישא דמ"ב אתוון ואית לאכללא ליה בלבא ולא תקשרא כשלהובא בגחלתא ברחימו ודא איהו ברכתא דימינא</p>	<p>ואחר כך תפלה של עמידה שלשה ראשונות שהן מגן ומחיה והאל הקדוש מגן יש בה ארבעים ושתיים תיבות סוד של שם הקדוש של ארבעים ושתיים אותיות ויש לכלול לו</p>

	בלב ולהתקשר כשלהבת בגחלת באהבה וזו היא ברכה של הימין.
מחיה אית ביה מ"ט תיבין רוא דחמשין תרעין חסר חר ואית שמא בגבורה ה' ואיהו את"ה גבור לעולם אדניי ורוא דיליה אנל"א וברוא אחרא יגל"א וכולא רוא חדא מגבורתא דברכאן דיהודה (בראשית מט &) אתה יודוך אחיך גו"ר אריה יהודה ל"א יסור שבט מיהודה אוסר"י לגפן עירה בדא אתער יהודה בגבורתא קדישא ודא איהו ברכתא דמשאלא	מחיה יש בה מ"ט תיבות בסוד של חמשים שערים חסר אחד ויש שם בגבורה ה' והוא אתה גבור לעולם אדני וסוד שלו אגלא ובסוד אחר יגלא והכל סוד אחד מגבורות של הברכות של יהודה אתה יודוך אחיך גור אריה יהודה לא יסור שבט מיהודה אוסרי לגפן עירה בזה מתעורר יהודה בגבורה קדושה וזו היא ברכת השמאל.
קדושה אית בה ארביסר תיבין עשר אמירן וד' אתון ודא כליל לכל סטרין ואחיד מסייפי עלמא עד סייפי עלמא תלת בתראי לאו אינון בחשבון דא בתיבין ואינון רצה ומודים תרין עמודים תומכי דאורייתא שים שלום אילנו דחיי דאיהו שלמא דביתא שלמא דכלא	בקדושה יש ארבע עשרה תיבות עשר אמירות וארבע אותיות וזה כולל לכל הצדדים ומאחד מסוף העולם ועד סוף העולם שלש אחרונות אינן בחשבון זה של התיבות והן רצה ומודים שני עמודים תומכי התורה. שים שלום עץ החיים שהוא שלום הבית שלום של הכל
ש/ב	
ובין כך באמצעיתא אינון ברכאן דתקיננו קדמאי והכי אוקמוה	וביניהם באמצעיתם אלו הברכות שתקנו הקדמונים וכך בארוה.
לבתר דסיים צלותיה ואודי על חוביה נפילת הכי אוקמוה אנפין דיעביד! כל מה דעבד משה רבינו עליו השלום צלותא ותחתנונין ובעותין ונפילת אנפין דכתיב (דברים ט &) ואתפל לפני ה' וכיון דעאל בכל אינון דרגין עלאין ואתקשר כולא בכולוהו אית לנחתא לתתא הואיל ונחית לתתא אצטריך נפילת אנפין באלפא ביתא	לאחר שסיים תפלתו והודה על חטאיו נפילת אפים שכך בארוה שיעשה כל מה שעשה משה רבינו עליו השלום תפלות ותחנונים ובקשות ונפילת אפים שכתוב ואתנפל לפני ה' וכיון שנכנס בכל אלו המדרגות העליונות ונקשר הכל בכולם יש לרדת למטה הואיל וירד למטה צריך נפילת אפים באלף בית.
מ"ט כיון דצלי צלותיה ואודי על חוביה? מכאן ולהלאה אחזי גרמיה דמסר נפשיה למאריה	למה כיון שהתפלל תפלתו והודה על חטאיו מכאן ולהלאה מראה עצמו

¹ נפילת הכי אוקמוה אנפין דיעביד" נמחק בזהר חדש, ובמקומו איתא " נפילת אפים נפילת אנפין מה היא הא אוקמוה דקא עביד "

² נהג מורי זלה"ה לומר ולפרט הוידי כולו אפילו שלא היה בו חטא והיה אומר כי כל האדם אעפ"י שלא ימצאו בו צריך להתוודות עליהם בפרטות ולזה נתקן בלשון רבים וכן צ"ל בלשון רבים חטאנו וכו' ולא חטאתי והטעם כי כל ישראל הם גוף אחד וכל אחד מישראל הוא אבר אחד פרטי כי זהו הערבות שאדם ערב בעד חברו אם יחטא לכן אעפ"י שאין בו אותו עון עכ"ז ראוי הוא להתוודות עליו כי כשעשוהו חברו הרי כאלו הוא עשהו בעצמו לכן נאמר בלשון רבים אפילו אם האדם מתוודה בביתו ביחיד לומר כי מה שחטא נחשב כאלו עשינו אני והוא חטאנו אותו ביחד מצד ערבות הנשמות וכו' אמנם סוד הוידי בסוד ונשא השעיר עליו את כל עונותם והוא נפרש מן הקדושה ע"י אותו החלק שלוקח בעת הוידי וכו' כשתאמר הוידי אז על כל מלה ומלה שתאמר אשמנו בגדנו תכה באגרופך על הלב וסוד הדבר כי לעולם הלא האדם ע"י חטאיו הוא גורם שיסתלק המוחין ויחזרו למעלה במקום הסתום ואמנם כבר בארנו סוד הלב של אדם שהוא בחזה ונעשה כשיוצאין הארת חו"ג היוצאין מיסוד אמא הנפסק בחזה אשר שם הוא בחינת הלב כי בתחלת יציאת המאורות נעשה שם הארות גדולות והוא בחינת הלב לכן צריך אדם להכות בלבו להורות כי הוא גורם להעלות החסדים למקום הסתום ומנען מן המקום מגולה מן הלב לכן יכוין כי ע"י הוידי שאומר מתכפרין עונותיו ועם זה החסדים יורדין ומתגלין בחזה כי שם מקום גלוי ואז הם מתגלין שם במקום הלב (פע"J סליחות ד).

<p>ברחימו דכתיב (תהלים כה &) אליך ה' נפשי אשא¹ וניחא ליה לההוא סטרא דשריא ביה מותא עביד ליה נייחא וע"ד באלפא ביתא דא לית בה לא וא"ו ולא קו"ף ולא בי"ת ואית ביה פ' באתריה (ס"א בסופיה) מ"ט בגין דנפילת דא דמסר בר נש נפשיה למותא ואצטריך לכוונא רעותיה ולמעבד נחת רוחא לההוא סטרא דשרא ביה מותא כמה דעביד קוף בחרבה בהרים אחזי גרמיה כמית קמי חיות בגין דדחיל מנהון וכד קריבין לגביה וחשיבו למיכל ולקטלא יתיה חמו יתיה דנפיל ומית וחשבי דאיהו מית וכדין תבן לאחורא וע"ד אסתלקו תלת אתתון אלין דלא ידעי בהו אלא קב"ה בלחודוי</p>	<p>שמוסר נפשו לאדונו באהבה שכתוב אליך ה' נפשי אשא ונוח לו לאותו צד ששורה בו מיתה עושה לו נחת ועל זה באלפא ביתא זו אין בה לא וא"ו ולא קו"ף ולא בי"ת ויש בה פ' במקומה (בסופה) למה משום שנפילה זו שמוסר בן אדם נפשו למיתה וצריך לכוון רצונו ולעשות נחת רוח לצד ההוא ששורה בו מיתה כמו שעושה הקוף בחרבה בהרים מראה עצמו כמו מת בפני החיות משום שמפחד מהם וכאשר מתקרבים אליו וחושבים לאכול ולהרוג אותו רואים אותו שנופל ומת וחושבים שהוא מת ואז חוזרים לאחוריהם ועל זה הסתלקו שלש אותיות אלו שלא ידעו בהם אלא הקדוש ברוך הוא בעצמו.</p>
<p>ועכ"ד ברעותא דלבא שוי גרמיה ומסר ליה נפשיה ברחימו וקב"ה השיב עלוי כאלו נטיל נשמתיה מניה בגין דאית חובין דעביד בר נש דלא מתכפראן אלא בשעתא דנפקת נשמתיה מניה מהאי עלמא הה"ד (ישעיה כב &) אם יכופר העון הזה לכם עד תמותון</p>	<p>ועם כל זה ברצון הלב משים עצמו ומוסר לו נפשו באהבה והקדוש ברוך הוא חושב עליו כאילו נוטל נשמתו ממנו משום שיש חטאים שעושה אדם שלא מתכפרים אלא בשעה שיוצאת נשמתו ממנו מזה העולם זהו שכתוב אם יכופר העוון הזה לכם עד תמותון.</p>
<p>והשתא דאתחשיב ליה דנטיל קב"ה נשמתיה ואיהו יהיב ליה ברעותא וההיא שעתא קיימא לכפרא על כל חובוי ואשלים לכל סטרין ולההוא סטרא דאתמר ועל כל דא עולה ואסתלקת בין תרין דרועין בחבוקא דרחימו כדקא יאות ואיהו מקוטרות מור ולבונה מכל אבקת רוכל</p>	<p>ועתה שנחשך בעדו שנטל הקדוש ברוך הוא את נשמתו והוא נתן לו ברצונו ואותה שעה עומדת לכפרה על כל חטאיו והשלים לכל הצדדים ולאותו צד שנתבאר ועם כל זה עולה ונכנסת בין שתי זרועות בחבוק של אהבה כראוי והיא מקוטרות מור ולבונה מכל אבקת רוכל.</p>
<p>אמר ר"ש אסור ליה לבר נש לטעום כלום עד דיכול מלכא עלאה ומאי איהו צלותא וצלותא דבר נש כגוונא דא בקדמיתא מזמין לדיוקנין דחקיקין בכרסייא על אינון בריין דמתפשטי</p>	<p>אמר רבי שמעון אסור לו לאדם לטעום כלום עד שיאכל המלך העליון ומה הוא תפלה ותפלה של אדם כדוגמא זה בראשונה מזמין לצורות שחקוקות בכסא על אלו הבריות</p>

¹ הנה בתפלה ב' מיני מסירות למיתה עם מה שאנו מוסרים עצמינו על קדוש השם בק"ש ועם מסירה למיתה בנ"א כנודע והענין כי יש ב' מיני זיווגים באצילות העליון אחד זיווג חו"ב ואחד זיווג ת"ת ומלכות ואי אפשר לשניהם בלי מ"ן אמנם מ"ן דמלכות הם נשמות הצדיקים וכאשר ימסור עצמו למיתה וכאלו נפטר מן העולם ותדבק נשמתו למעלה ביסוד שלה בסוד באר ויעשה באר מים חיים ואז יוצא מ"ד מת"ת וזווג זה הקדוש נעשה כתיקונו וז"ס אליך י"י נפשי אשא להעלות נשמתו למעלה ויעשה בירא דמיין נבעין מתתא ונבעין מלעילא נביע מתתא מנשמותיהן דצדיקייא ונביע מלעילא מן דוכרא ומ"ן דבינה המשובחים הם הצדיקים המוסריין עצמו על ק"ה שהיא הבינה הנקראת שם גדול וקדוש הוא לעלות ממטה למעלה בסוד הקדוש שהוא חכמה אבל מסירות עצמו למיתה הוא בסוד מלכות שהוא אתר דמותא וקדוש השם למעלה וז"ס כי עליך הורגנו כל היום עליך ממש כי הם למעלה ממלכות ובמוסר עצמו למיתה כתיב אליך י"י נפשי אשא אליך ולא עליך כי הם למטה במלכות וז"ס אפילו הוא נוטל נפשך הוא דייקא בסוד ועבד הלוי הוא דהיינו בינה המעלה נשמות הצדיקים לעלות בהם למחשבה עליונה וז"ש למשה שתוק כך עלה במחשבה על ר"ע כשנהרג על קדוש השם (פע"ח נפילת אפים ד').

<p>רוחין דלהון (ס"א יסודא) יחודא בהאי עלמא מנייהו והיינו דכתיב (תהלים קד &) מה רבו מעשיך ה' כלם בחכמה וגו'</p>	<p>שמתפשטות הרוחות שלהם (יסוד) ביחוד בזה העולם מהם וזה שכתוב מה רבו מעשיך ה' כולם בחכמה וגו'.</p>
<p>דאיברין דאתחזון לקרבנא רוחא דילהון מתפשטי עליהו ארבע דיוקנין ומזמנן על בריין אלין והיינו דקאמרינן והאופנים וחיות הקודש וכל אינון היילין אחרנין דקא מתפשטי מנייהו</p>	<p>שאברים שראויים לקרבן רוח שלהם מתפשטת עליהם ארבע צורות ומזמנת על בריות אלו וזה שאנו אומרים והאופנים וחיות הקדש וכל אותם חיילות אחרים שמתפשטים מהם.</p>
<p>ולבתר כהנא רבא קאמר חד שמא קדישא היינו אהבת עולם אהבתנו וגו' ויחודא רבא מיחדי דהיינו שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד (דברים ו ד) ולבתר ליואי קא מתערי לנגונא דהיינו (&) והיה אם שמוע תשמעו וגו' דא נגונא דלואי בנין לאתערא סטרא חד ולבתר ישראל דא אמת ויציב ישראל סבא דקיימא על קרבנא דא היא דרנין עלאין פנימאן וכלא קיימא על פתורא</p>	<p>ולבסוף כהן גדול אומר שם אחד קדוש וזה אהבת עולם אהבתנו וגו' ויחוד גדול מייחדים דהיינו שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד ואחר כך הלויים הם מעוררים לנגון דהיינו והיה אם שמוע תשמעו וגו' זה נגון הלויים כדי לעורר צד אחד ואחר ישראל זה אמת ויציב ישראל סבא שעומד על הקרבן זו היא מדרגות עליונות פנימיות והכל עומד על השלחן.</p>
<p>אבל לית רשו לחד מנייהו לאושטא ידא ולמיכל מן קרבנא עד דמלכא עילאה אכיל והם שלש ראשונות ושלש אחרונות כיון דאיהו אכיל יהיב רשו לארבע דיוקנין ולכן אינון סטריין דמתפרשן מנייהו למיכל</p>	<p>אבל אין רשות לאחד מהם להושיט ידו ולאכול מן הקרבן עד שהמלך העליון יאכל והם שלש ראשונות ושלש אחרונות כיון שהוא אוכל נותן רשות לארבע צורות ולכל אלו הצדדים שמתפשטים ממנו לאכול.</p>
<p>כדין אדם דאיהו דיוקנא דכליל כל שאר מאיך ואנפיל על אנפוי ומסר רוחיה וגרמיה לגבי אדם דחקיק על אינון דיוקנין ולא תערא ליה עליה כדקא חזי והיינו (&) אליך ה' נפשי אשא תלת דיוקנין אחרנין וכל אינון דמתפשטי מנייהו תהלה לדוד והיינו יביעו ירננו יאמרו ידברו כלהו אכלי ואתהנון כל חד וחד כדהזי ליה</p>	<p>אז אדם שהוא צורה שכולל כל השאר יורד ונופל על פניו ומוסר רוחו ועצמו לגבי אדם שחקוק על אלו הצורות ולעורר לו עליו כראוי וזה אליך ה' נפשי אשא שלש צורות אחרות וכל אלו שמתפשטים מהם תהלה לדוד וזה יביעו ירננו יאמרו ידברו כולם אוכלים ונהנים כל אחד ואחד כראוי לו.</p>
<p>מכאן ולהלאה לימא בר נש עאקו דלביה (תהלים כ &) יענך ה' ביום צרה עאקו דעוברתא דיתבא בעאקו ואתהפכו כלהו סניגורין עליה דבר נש ושלש פסיעות שעושה הכוונה בהם למיכאל וגבריאל רפאל שיצא משלש מחנות שכינה ועל דא כתיב (תהלים קמד &) אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו כדין כו'¹</p>	<p>מכאן ואילך יאמר אדם צרת לבו יענך ה' ביום צרה צרה על המעוברת שיושבת על המשבר ומתהפכים כולם להיות סניגורים על האדם ושלש פסיעות שעושה הכוונה בהן למיכאל וגבריאל רפאל שיצא משלש מחנות שכינה ועל זה כתוב אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלהיו.</p>
<p>סימן טו דף רעה ע"ב</p>	

¹ רסה ע"א (הערת הזהר).

<p>יצולמא דעל בר נש כרסייא מרובעת בארבע חיון ואדם לשבת על הכסא כל אבר ואבר דהאי צולמא איהו מלאך דאיהו ממנא על כל פקודא ופקודא כמה דאוקמוה מארי מתניתין עשה מצוה אחת קנה לו פרקליט אחד</p>	<p>צלם על אדם כסא מרובע בארבע חיות ואדם לשבת על הכסא כל אבר ואבר של זה הצלם הוא מלאך שהוא ממונה על כל מצוה ומצוה כמו שבארוהו בעלי המשנה עשה מצוה אחת קנה לו פרקליט אחד.</p>
<p>צולמא ברשיעיא ע"ז ד' חיון דיליה עון מחשית אף וחימה ד' אנפין דע"ז נשג"ז ובגין דא (בראשית א') ויברא אלהים את האדם בצלמו דא מטטרו"ן מאן אלהים דברא ליה דא אלהים חיים ומלך עולם</p>	<p>צלם ברשעים עבודה זרה ארבע חיות שלו עוון משחית אף וחמה ארבע פנים של עבודה זרה נדה שפחה גויה זונה ומשום זה ויברא אלהים את האדם בצלמו זה מטטרו"ן מי האלהים שברא אותו זה אלהים חיים ומלך עולם.</p>
<p>בצלם אלהים ברא אותו סמא"ל דמניה אלהים אחרים דאתמר ביה (שמות כ') לא יהיה לך אלהים אחרים על פני אם זכה ברא ליה אלהים בצולמא דמטטרו"ן עבד תחות רביה והאי איהו ויברא אלהים את האדם בצלמו בהאי דיוקנא ואם לא זכה צלם דסמא"ל</p>	<p>בצלם אלהים ברא אתו סמא"ל שממנו אלהים אחרים שנאמר בו לא יהיה לך אלהים אחרים על פני אם זכה ברא אותו אלהים בצלם של מטטרו"ן עבד תחת רבו וזהו ויברא אלהים את האדם בצלמו בזו הצורה ואם לא זכה צלם של סמא"ל.</p>
<p>תנינא מלאך המות דאיהו תחות רשותא דקב"ה למידן ביה בר נש בניהנם</p>	<p>למדנו מלאך המות שהוא תחת רשות של הקדוש ברוך הוא לדון בו אדם בגיהנם</p>
<p>שח/א</p>	
<p>אם לאו הוא צדיק ובג"ד (&) וייצר יצירה לטב מטטרו"ן למעבד (למהוי) ליה עזר באורייתא בפקודין והאי איהו (&) אעשה לו עזר ואם לא זכה יצירה לביש סמא"ל² דאיהו כנגדו למחטי ליה למדן ליה בגיהנם ותרוייהו אזלין עם ב"ג בתרין צולמין</p>	<p>אם לא שהוא צדיק ומשום זה וייצר יצירה לטוב מטטרו"ן לעשות (להיות) לו עוזר בתורה במצוות וזהו אעשה לו עזר ואם לא זכה יצירה לרע סמא"ל שהוא כנגדו להחטיא אותו לדון אותו בגיהנם ושניהם הולכים עם האדם בשני צלמים.</p>
<p>ויפח באפיו נשמת חיים (&) דא צולמא דקב"ה שכינתא דאתמר בה ומלכותו בכל משלה וקב"ה הוא בהאי צולמא שליט על תרווייהו והאי צולמא תיבת נח עורב ובת זוגו לקבל קב"ה ושכינתיה בגלותא ארמיז רזא דא וישלח את העורב בקדמיתא דא יצר הרע דשלח ליה עם ב"ג בהאי עלמא דאקדים כגוונא דאקדים ליעקב וכגוונא דתבן דאקדים לחיטה אי אשכח ההוא גוף מחויב בכמה חובין מלוכלך בטנפין דעבירות אתמר ביה ואל חזר עורב</p>	<p>"ויפח באפיו נשמת חיים" זה צלם של הקב"ה, שכינה שנאמר בה ומלכותו בכל משלה, והקב"ה שולט על שניהם בצלם זה, וצלם זה הוא תיבת נח, עורב ובת זוגו כנגד הקב"ה ושכינתו בגלות הרמיז סוז זה, "וישלח את העורב" בתחילה זה יצר הרע ששלח לו עם אדם בעולם הזה שהקדים כצורה שהקדים ליעקב וכצורה שתבן הקדים לחטא, ואם נמצא אותו גוף מחויב בכמה חטאים מלוכלך בטינופת</p>

¹ צ"ע מקור לדברים אלו.

² עי' לעיל רפב ע"ב: עץ הדעת טוב ורע דאיהו טוב מטטרו"ן רע סמא"ל, וכן הוא בח"ב קטו ע"א, ותיקו"ז ק ע"א. ועי' בהגר"א על תז"ח מא ע"ד: חנוך בן ירד מט"ט ובנוי דקין הוא ס"מ כידוע. ועי' תז"ח כה ע"א: לקבל מ"ט מן מטטרו"ן אנון מ"ט פנים טהור ומסטרא דסמא"ל מ"ט פנים טמא ומאן דזכי לחברא ה' למ"ט פנים דטהור דאיהו חמשה חמשי תורה אתעביד מטה למחאה בה ליצרה באת ' דאיהי עשר מחאן והינו ה"י מן אלהים ובגין דא אתקרי מטה האלהים ובעל האי מטה איהו ו'.